

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

AMANDA QUICK

WHEN SHE DREAMS

Cuprins

[Tot de Amanda Quick](#)

[Pagina titlu](#)

[Drepturi de autor](#)

[Cuprins](#)

[Dedicare](#)

[Capitolul 1](#)

[capitolul 2](#)

[capitolul 3](#)

[capitolul 4](#)

[capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Capitolul 11](#)

[Capitolul 12](#)

[Capitolul 13](#)

[Capitolul 14](#)

[Capitolul 15](#)

[Capitolul 16](#)

[Capitolul 17](#)

[Capitolul 18](#)

[Capitolul 19](#)

[Capitolul 20](#)

[Capitolul 21](#)

[Capitolul 22](#)

[Capitolul 23](#)

[Capitolul 24](#)

[Capitolul 25](#)

[Capitolul 26](#)

[Capitolul 27](#)

[Capitolul 28](#)

[Capitolul 29](#)

[Capitolul 30](#)

[Capitolul 31](#)

[Capitolul 32](#)

[Capitolul 33](#)

[Capitolul 34](#)

[Capitolul 35](#)
[Capitolul 36](#)
[Capitolul 37](#)
[Capitolul 38](#)
[Capitolul 39](#)
[Capitolul 40](#)
[Capitolul 41](#)
[Capitolul 42](#)
[Capitolul 43](#)
[Capitolul 44](#)
[Capitolul 45](#)
[Capitolul 46](#)
[Capitolul 47](#)
[Capitolul 48](#)
[Capitolul 49](#)
[Capitolul 50](#)
[Capitolul 51](#)
[Despre autor](#)

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRISSE CA AMANDA QUICK

Când Ea Visează
Doamna are un trecut
A închide
frânghie
Cealaltă Doamnă Dispare
Fata care știa prea multe
'Pana cand moartea ne va desparti
Grădina Minciunilor
Altfel Angajat
Femeia misterioasă
Grădinile de cristal
Mercur
Lampă aprinsă
Otrava Perfecta
Al Treilea Cerc
Râul Știe
A doua vedere
Minci la lumina lunii
Companionul plătit
Așteaptă până la miezul nopții
Întârziere la nuntă
Nu privi înapoi
Ușor umbrit
Văduvă rea
Eu Tu Mier
Cu acest inel
Afacere
Bucluc
Mistică
Amantă
Înșelăciune
Dorință
Periculos
Nechibzuit
Răvită
Întâlnire
Scandal

*Predare
Seducție*

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ

TRILOGIA LACUL FOGG

*Fulger într-o oglindă
Toate Culoarele Noptii
Disparația*

*De neatins
Promite să nu spui
Când toate fetele au plecat
Surorile secrete
Sa nu ai încredere în nimeni*

*Drumul fluviului
Ochii de vis
Plaja Copper
Prea implicat
Aprins*

*A alerga fierbinte
Sfârâie și arde
minciuni albe
Toata noaptea
Trezirea*

*Adevăr sau provocare
Lumină în umbră
Vară în Eclipse Bay
Împreună în Eclipse Bay*

*Fum în oglinzi
Pierdut găsit
Zori în Golful Eclipse
Focalizare moale
Golful Eclipsei
Ochiul privitorului
Flash*

*Margini ascuțite
Ape Adânci
Absolut, Pozitiv
Aveți încredere în mine
Marea Pasiune*

Talente ascunse
Cele mai sălbatice inimi
Barbat familist
Parteneri perfecti
Dulce Noroc
Garnituri de argint
Șansa de Aur

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRIND CA JAYNE CASTLE

Șeful breslei
Orașul Iluziei
Apelul sirenei
Zona fierbinte
Deception Cove
Noaptea pierdută
Canioanele Noptii
Cristal de la miezul nopții
Pradă obsidiană
Lumină-întuneric
Maestru de argint
Vanator de fantome
După Glow
Armonie
După lăsarea întunericului
Amaryllis
Zinnia
Orhidee

SERIA GUINEVERE JONES

Disperat și înșelător

Colecția Guinevere Jones, volumul 1

Jocul disperat

Înșelătoria înfiorătoare

Sinistru și fatal

Colecția Guinevere Jones, volumul 2

Atingerea Sinistră

Avea Fatală

SPECIALE

Dosarele cazului Scargill Cove

(scriind ca Jayne Ann Krentz)

Bridal Jitters

(scriind ca Jayne Castle)

ANTOLOGII

Fermecat

(cu Julie Beard, Lori Foster și Eileen Wilks)

TITLURI SCRISE DE JAYNE ANN KRENTZ ȘI JAYNE CASTLE

Nu merge înapoi

OceanofPDF.com

WHEN
SHE
DREAMS

AMANDA
QUICK

BERKLEY
NEW YORK

BERKLEY

O amprentă a Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Drepturi de autor © 2022 de către Jayne Ann Krentz

Penguin Random House acceptă drepturile de autor. Drepturile de autor alimentează creativitatea, încurajează voci diverse, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vibrantă. Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a acestei cărți și că ați respectat legile privind drepturile de autor prin faptul că nu reprodus, scanat sau distribuiți nicio parte a acesteia sub nicio formă fără permisiune. Sprijiniți scriitorii și permiteți Penguin Random House să continue să publice cărți pentru fiecare cititor.

BERKLEY și colofonul BERKLEY & B sunt mărci comerciale înregistrate ale Penguin Random House LLC.

Datele de catalogare în publicație ale Bibliotecii Congresului

Nume: Quick, Amanda, autor.

Titlu: Când visează / Amanda Quick.

Descriere: New York : Berkley, [2022]

Identificatori: LCCN 2021053594 (tipărit) | LCCN 2021053595 (carte electronică) | ISBN 9780593337783 (copertă cartonată) | ISBN 9780593337813 (carte electronică)

Clasificare: LCC PS3561.R44 W49 2022 (print) | LCC PS3561.R44 (carte electronică) | DDC 813/.54—dc23

Înregistrare LC disponibilă la <https://lcn.loc.gov/2021053594>

Înregistrarea cărții electronice LC disponibilă la <https://lcn.loc.gov/2021053595>

Design de copertă de Rita Frangie

Imagine de copertă a unei femei în rochie aurie © Rachel Nichole / Trevillion Images

Design de carte de Laura K. Corless, adaptat pentru ebook de Cora Wigen

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, vii sau morți, unități de afaceri, evenimente sau locuri este în întregime coincidență.

pid_prh_6.0_139875639_c0_r0

OceanofPDF.com

Cuprins

Acoperi

Tot de Amanda Quick

Pagina titlu

Drepturi de autor

Dedicare

Capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51

Despre autor

OceanofPDF.com

Pentru Frank, ca întotdeauna, cu dragoste
OceanofPDF.com

Capitolul 1

Ym-ai otrăvit.” Cuvintele s-au prăbușit într-un mormăit neclar, nu țipătul de furie pe care îl intenționa Maggie Lodge. Drogul o cufundase într-un coșmar de veghe. Cabinetul doctorului Emerson Oxlade, analist de vis, începea să se rotească. Bucăți și bucăți din pereți și tavan deveneau transparente.

— Calmează-te, domnișoară Smith. Oxlade vorbește pe un ton aspru, autoritar. „Amintiți-vă că aveți nervi extrem de delicati și, prin urmare, sunteți înclinați spre isterie. De aceea ai venit la mine pentru terapie. Încerc să te ajut.”

Oxlade o cunoștea drept domnișoara Smith pentru că rezervase consultația sub acest nume. Era obiceiul ei de multă vreme să folosească o identitate falsă atunci când își făcea întâlniri cu experți în domeniul analizei viselor. Ea a inițiat practica după ce fusese eliberată de la Spitalul de Psihiatrie Sweet Creek Manor și i-a fost de folos. Dovada eficienței sale a fost că ea nu locuise într-un alt azil de când a părăsit Sweet Creek.

„Nu am venit aici pentru terapie”, a spus ea. „I-am spus în mod clar recepționistei că rezerv o consultație. Nu este nimic în neregulă cu nervii mei. Nu sunt isteric, la naiba. Sunt furios.”

Dar ea știa că probabil suna ca și cum ar fi în pragul isteriei. Ar fi trebuit să țină seama de avertismentul primit săptămâna trecută când a intrat pentru prima dată în birou. Spațiul era udat în umbre invizibile.

Își spusese că energia proastă fusese lăsată în urmă de unii dintre oamenii tulburați care veniseră la Oxlade pentru ajutor în coșmarurile lor. Acum se întreba cât de mult din lucrurile întunecate fuseseră puse chiar de Oxlade.

Nu era prima dată când pătrundea într-un bazin de energie atât de tulbure încât era imposibil să distingem sursa. Dar dacă ea ar fi făcut o regulă să nu meargă în niciun spațiu

care miroase a coșmarurile altora, ar deveni închisă în casă. Sensibilitatea ei făcuse deja destule daune vieții ei personale. Ea nu ar permite ca asta să o transforme într-o agorafobă.

— Te asigur că nu ai fost otrăvit, a bufnit Oxlade. „Ameliorătorul meu are unele efecte secundare, dar majoritatea oamenilor le consideră plăcute, chiar exaltante, cu condiția să aibă cineva care să-i ghideze prin experiență. De aceea sunt aici. Îți voi arăta cum să-ți valorifici la maximum talentul pentru visarea lucidă. Împreună vom realiza lucruri mărețe.”

"Bastard."

„Ți-am dat o doză foarte ușoară de prima dată. Nu l-am folosit niciodată pe cineva cu talentul tău puternic de vis. Nu am vrut să exagerez. În câteva minute vei fi adânc într-o stare de vise treaz. Amplificatorul are efecte hipnotice. Te va face să devii extrem de sugestiv. Asta îmi va permite să preiau controlul asupra experienței tale.”

— Încetează, spuse ea, încercând să lupte împotriva senzației terifiante că mintea ei începea să se separe de corpul ei. „M-ai *drogat*, fraudă. Nu ești mai bun decât ceilalți.”

A tipat după ajutor ar trebui să aștepte. A trebuit să se concentreze pe depășirea viziunilor, iar în acest moment nu putea face două lucruri în același timp. Prioritățile ei erau clare: evadarea mai întâi. Tipă mai târziu. Fără îndoială aveau să urmeze coșmarurile inevitabile, dar ea putea face față viselor urâte. Era o expertă.

Ea ridică privirea spre tavanul care dispărea, bâjbând după o strategie.

„Nu lupta împotriva efectelor”, a spus Oxlade. „Va îngreuna procesul. Rămân calm.”

"Taci."

„Veți învăța să-mi îmbrățișați potențiatorul, domnișoară Smith. te voi ghida.”

Încă vorbea în maniera clinică a unui doctor care știe ce este mai bine pentru o pacientă, dar acum ea a detectat un element tulburător infuzat în cuvinte. Pofta. Nu genul sexual. Un fel de dorință bolnavă.

Ar fi trebuit să înțeleagă mai devreme acea ciudățenie neplăcută, se gândi ea.

Dar prima consultație părea să decurgă bine, în ciuda energiei din birou. Oxlade era cel mai recent din lungul șir de medici, terapeuți, șarlatani și escroci pe care i-a întâlnit în ultimii ani, dar el era cel cu cea mai respectată reputație. A scris lucrări pentru reviste științifice și medicale. A susținut prelegeri invitate la instituții academice distinse.

După prima consultație, Oxlade fusese nerăbdătoare să-și rezerve o serie de întâlniri cu el. Acum știa de ce fusese atât de entuziasmat. Era obsedat de ea – nu de ea ca femeie, ci de talentul ei pentru visarea lucidă.

Nu era prima dată când se trezea într-o astfel de situație, dar niciunul dintre așa-ziii experți nu încercase să o drogheze. Oxlade trecuse pe lângă apărările ei de obicei ascuțite.

Pereții și podeaua erau aproape invizibile acum. Biroul lui Oxlade și rafturile de cărți pline de volume grele și jurnale academice plutiră în jurul ei în aer.

— Încă câteva minute, domnișoară Smith, și vom fi gata să începem călătoria prin visele tale uimitoare, a spus Oxlade.

Și-a dat seama că îl auzea, dar nu-l mai putea vedea. Asta nu a fost bine. Cu precauție, își întoarse capul pe pernă, căutându-și chinuitorul.

Oxlade pluti în vizor. Era așezat în scaunul său mare de piele, pantalonii croiți prinși cu măiestrie peste genunchii încrucișați, țeava înfundată în colțul gurii, caietul pregătit. Inelul cu sigiliu de aur de pe degetul lui mic a scânteie de rău augur. În spatele lentilelor ochelarilor, ochii săi palizi străluceau cu o strălucire de emoție nesănătoasă. *Ochii unei reptile.*

Capul lui a început să-și schimbe forma. A crescut mai lung, ca un șarpe. Pipa lui era acum o limbă subțire, bifurcată.

Ea știa că lăsa halucinațiile să preia controlul. Ea nu putea permite să se întâmple asta. Acesta a fost un coșmar. Ea a știut să se descurce cu vise urâte.

Ai nevoie de un plan.

Trebuia să se miște dacă voia să scape, dar camera rotativă era dezorientată. I-a afectat simțul echilibrului. Nimic nu părea solid sau substanțial, nici măcar canapeaua pe care se întindea.

Canapeaua.

Să cobor de pe canapea a fost în mod clar un prim pas crucial. Gândirea logică nu era punctul ei forte în momentul de față, dar era brusc foarte sigură că nu va putea ieși din birou dacă nu se dă jos de pe blestemata de canapea.

Camera era grav deformată. Totul era greșit, dar ea știa cum trebuia să arate. *Oxlade te-a aruncat în adâncul unui vis.*

Ea a tras cu putere de autocontrol, forțând halucinațiile să se retragă. Mobilierul se așează la loc pe podea. Pereții și tavanul au devenit solida. Ea a tras adânc aer în piept și s-a chinuit să se așeze.

Oxlade era enervat. Se aplecă înainte, cu ochii de viperă sclipind. — Întinde-te, domnișoară Smith. Vei ameți dacă încerci să stai în picioare.”

Cu încă un efort aprig de voință, a reușit să o balanseze picioarele deasupra canapelei. Era profund recunoscătoare că a purtat pantaloni la întâlnire. Nu că alegerea ținutei a fost doar o lovitură de noroc. Nenumărate ore petrecute în cabinetele analiștilor de vise, psihiatrilor și terapeuților o învățaseră că era de obicei implicată o canapea. De asemenea, ea a descoperit că unii practicanți nu erau mai presus de a încerca să-și seducă clienții pe canapelele menționate. Era mai ușor să faci față unor astfel de situații când cineva purta pantaloni.

Când tălpile sandalelor ei cu curele în T au lovit podeaua, și-a plantat mâinile pe perna de ambele părți ale soldurilor și s-a împins în picioare.

Timp de câteva secunde, ea a șovăit, îngrozită că își va pierde echilibrul.

Oxlade își lăsă caietul să cadă, scoase pipa din gură și se ridică în picioare. — Domnișoară Smith, insist să vă așezați imediat.

Ea îl ignoră pentru a se concentra asupra ușii. Trecerea peste asta a fost pasul doi din plan.

A încercat să se îndrepte spre ușă și a descoperit că nu se putea mișca pentru că Oxlade o apucase de braț.

— Ia-ți mâna de pe mine, spuse ea. A fost îmbucurător să descopăr că nu-și mai strica cuvintele. Vocea ei suna și mai puternică. Ea câștiga controlul asupra coșmarului trezit.

Oxlade își strânse strânsoarea. Ochii lui străluceau. „Nu poți pleca. nu intelegi? Totul depinde de tine.”

A încercat să se elibereze și să se arunce spre ușă.

Oxlade o smulse pe spate. „Nu poți să mă îndepărtezi, femeie proastă. Am nevoie de tine.”

Își întinse mâna liberă și apucă cel mai apropiat obiect greu, o scrumieră de sticlă. A aruncat-o stângaci spre capul lui Oxlade. El a țipat, i-a eliberat brațul și s-a grăbit înapoi, scăpând abia de lovitură.

— Trebuie să te calmezi, domnișoară Smith, icni Oxlade. „Suferiți de o criză de isterie.”

Se îndreptă din nou spre ușă, dar la jumătatea camerei își aminti geanta ei. Nu putea să-l lase în urmă. Nu numai era ceva bani înăuntru, dar era o identificare pe numele ei adevărat.

Ea a schimbat cursul și a scos geanta de pe consolă. Când și-a dat seama că Oxlade nu a mai apucat-o de braț, s-a uitat înapoi peste umăr. A venit tocmai la timp să-l vadă atingând o tavă de birou și apucând o seringă. Se repezi spre ea.

„Nu-mi lăsați de ales”, a spus el. „Trebuie să te sedez. Nu vă faceți griji; Mă voi asigura că primești ajutorul de care ai nevoie.”

Cuvintele înfiorătoare au venit direct din inima unora dintre cele mai groaznice coșmaruri ale ei, cele care se întorceau pe vremea ei la Sweet Creek Manor. Un alt val de panică a cuprins-o. I-ar lua câteva secunde prețioase pentru a deschide ușa. Ea nu a avut acele câteva secunde.

Oxlade închise spațiul dintre ei. Ține seringă ca și cum ar fi fost un stiletto.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, domnișoară Smith, dar este pentru binele tău.

Mai multe cuvinte dintr-un coșmar.

A lăsat geanta de mână și a luat vaza mare de ceramică care stătea pe consolă. Umplut cu apă și un buchet impresionant, era aproape prea greu pentru a fi ridicat, dar disperarea i-a dat putere. Ea a folosit ambele mâini pentru a o ridica la Oxlade.

A încercat să se eschiveze, dar era prea târziu. Vaza l-a lovit în mijlocul pieptului. El a mormăit, a scăpat seringă și s-a clătinat înapoi. Apa și florile se învăluiau peste el, înmuiându-i costumul, cămașa și cravata croite elegant.

Partea din spate a genunchiului i sa ridicat de marginea canapelei. S-a prăbușit pe perne.

„Ești isteric”, a icnit el. „Nu știi ce faci, ce am putea realiza împreună. Îți interzic să părăsești această cameră.”

A apucat cureaua poșetei, a deschis ușa și a intrat în mica zonă de așteptare.

Recepționera cu ochi cremosi era în picioare, cuprinsă de șoc. O femeie de vârstă mijlocie stătea, înghețată, în sala de așteptare, cu o copie a *Reader's Digest* strânsă în mâinile ei înmănuși.

Maggie auzi ușa biroului interior trântindu-se în urma ei. De teamă că Oxlade o urmărea, s-a răsucit – și aproape că și-a pierdut echilibrul.

Ușurare a cuprins-o când a văzut că Oxlade se sigilase în biroul lui. Se auzi un clic când încuie ușa.

A tras aer în piept, a pus cureaua genții pe un umăr și a deschis ușa sălii mici de așteptare. Era pe cale să iasă în grabă în hol, dar s-a oprit suficient de mult pentru a se uita înapoi la femeia uluită care ținea revista.

— Ascultă-mi sfatul, spuse Maggie. „Găsiți un alt terapeut de vis.”

Ea nu a așteptat un răspuns. Ea a scăpat în hol, trântind ușa în urma ei. Sprijinindu-și o palmă de perete pentru a se echilibra, ea se îndreptă cu precauție spre scări.

Se întrebă dacă femeia înghețată i-ar urma sfatul. Îndoielnic. Oamenii au primit rar sfaturi bune. Ea a fost un exemplu excelent al acestui defect de caracter special. Pierduse socoteala de câte ori își spusese să renunțe la căutarea unui analist de vis care o putea ajuta să învețe cum să obțină un control mai bun, totuși iată-o, fugind de o altă întâlnire dezastruoasă.

Emerson Oxlade ar fi putut ieși direct dintr-un film de groază – *Doctor X*, poate, sau *Dragoste nebună* cu Peter Lorre.

Din fericire, nu știa numele ei adevărat.

OceanofPDF.com

capitolul 2

Plaja Adelina

Cinci luni mai târziu. . .

Maggie făcu tot posibilul să ignore șină, dar asta s-a dovedit imposibil. Se profila în colțul biroului Sage Investigations, aruncând o umbră invizibilă peste camera înghesuită, slab mobilată. Un fedora atârna pe un cârlig de alamă. Un trenchi bine purtat era drapat peste altul.

Nici pălăria, nici haina nu erau sursa energiei proaste din cameră. Fără nicio îndoială – problema era șină. Nu era locul în birou. A fost gresit.

Și-a spus că haina nu era treaba ei și a încercat să se concentreze asupra motivului pentru care stătea în biroul unui detectiv privat – al treilea în acea zi – la zece și jumătate dimineața.

„Cineva încearcă să-mi șantajeze angajatorul”, a spus ea. „Vreau să găsiți individul și să puneți capăt amenințării de extorcare.”

Sam Sage se aplecă înainte și își încrucișă brațele pe birou. El nu era ceea ce se așteptase ea. Cu siguranță a arătat rolul. Avea trăsăturile hotărâte și destul de intimidante și ochii reci, nimic nu mă poate surprinde ai unui bărbat care și-a renunțat la orice iluzie. Am avut odată despre lume, dar Sam Sage a fost mai mult. Nu era sigură cât mai mult, dar realizarea că existau adâncimi ascunse era vag liniștitoare. Avea nevoie de un detectiv pe care să se poată conta să păstreze secrete.

În ciuda aurei lui pietroase, a văzut totul, ea a avut impresia că l-a prins neprevăzut. Parcă s-ar fi așteptat ca altcineva să intre în biroul lui, dar ea a apărut în schimb. Acum încerca să decidă ce să facă cu ea.

Apoi, din nou, poate că a fost pur și simplu surprins să aibă un client. Fedora scumpă și costumul croit manual, cămașa albă și cravata cu dungi sugerau că odată a avut succes, dar biroul ponosit a arătat că nu mai prosperă. Sage Investigations se afla la etajul doi al unei clădiri de afaceri modeste cu două etaje. O cafenea și un chioșc de ziare erau la nivelul străzii. Pe hol trecuse pe lângă ușile unei firme de secretariat și a unei mici afaceri de contabilitate.

Mobilierul folosit îl reflecta pe bărbat. Undeva de-a lungul liniei, toate elementele de amortizare și de decor fuseseră îndepărtate, lăsând doar elementele esențiale – un birou din lemn cu cicatrici, scaunul scârțâit în spatele biroului, câteva scaune pentru clienți și un dulap metalic stricat.

Era un telefon, o lampă de birou din alamă cu abajur de sticlă verde, un calendar de la Garajul Adelina Beach & Service Station și o tavă pentru pixuri și agrafe. Totul părea să se potrivească în cameră – totul, cu excepția șinelului pentru haine. Nu ar trebui să fie în birou, dar un bărbat trebuia să aibă un loc unde să-și atârne pălăria și haina, așa că a presupus că se califică drept un element esențial de mobilier de birou.

Sage citise ediția de dimineață a *Adelina Beach Courier*, tocurele pantofilor din piele stivuite pe colțul biroului, când a deschis ușa în urmă cu puțin timp. Se ridicase imediat în picioare și ridicase din umeri în haina costumului. Hârtia era acum împăturită frumos pe o parte a biroului.

— Cât de mult pretinde șantajistul, domnișoară Lodge? el a întrebat.

"O mie de dolari."

Sprâncenele lui Sam se ridicară. „Extorsionistul nu este un operator mic.”

„Nota susține că va fi singura cerere, dar sunt sigur că știți că odată ce o cerere de extorcare este îndeplinită, există întotdeauna alta și alta.”

„Am auzit asta.”

Ea a ignorat sarcasmul ironic. Citise suficient de mult pe Dashiell Hammett pentru a ști că anchetatorii privați trebuiau să vorbească așa. Mergea cu aerul cinic, obosit de lume.

„Fiecare editorialist de sfaturi primește scrisori de manivela, dar aceasta este diferită”, a continuat ea.

„Ești un cronicar de sfaturi?”

„Lucrez pentru unul.”

Ea a scos plicul din geantă și l-a pus pe birou în fața lui.

A studiat-o scurt. „Se adresează mătușii Cornelia, aflată în grija curierului *Adelina Beach* .”

„Am primit-o azi dimineață. A sosit într-o pungă de corespondență trimisă la adresa angajatorului meu de către editorul Curierului .”

Sam aruncă o privire spre plic. „Fără adresă de retur, dar are ștampila poștală LA. Cum diferă această scrisoare?”

O întrebare rezonabilă. Cel puțin era atent. Asta a fost încurajator.

„Este foarte specific”, a spus ea. „Cineva pare să creadă că mătușa Cornelia este responsabilă pentru uciderea unei femei pe nume Virginia Jennaway.”

„Cine este mătușa Cornelia?”

„Eu, momentan.”

„Numele tău este Cornelia Lodge?” întrebă Sam. — Credeam că ai spus că te numești Margaret Lodge.

„Numele meu este Margaret Lodge. Lucrez pentru adevărata mătușă Cornelia, Lillian Dewhurst. În prezent este plecată din țară într-o călătorie în Mările Sudului. M-am ocupat de coloana pentru ea în timp ce ea a plecat. Asa de, da, eu sunt mătușa Cornelia deocamdată, dar cine a trimis scrisoarea nu are de unde să știe asta.”

— Ești sigur că șantajatorul nu ți-a îndreptat scrisoarea?

„Desigur, sunt sigur. Nu am idee cine este Virginia Jennaway sau, mai degrabă, era.”

— Jennaway, repetă el.

— Îmi dau seama că totul sună puțin confuz, domnule înțelept.

— Un pic, spuse el.

Ea a oftat. „Evident că merg prea repede pentru tine.”

„Nu este prima dată când mi se întâmplă asta. M-am obișnuit să-l. Te rog continua.”

Poate că nu era foarte ascuțit. A fost un gând deprimant. Ea ajunsese deja la concluzia că nu vrea să angajeze niciunul dintre ceilalți doi anchetatori privați din oraș. Ea le interviewase pe amândoi – pe scurt – în acea dimineață. Plaja Adelina era o comunitate plăcută chiar în afara LA. Adăpostește o mulțime de celebrități și se lauda cu câteva cartiere comerciale exclusiviste. Nu avea prea multe de oferit în ceea ce privește cartierele dezgustătoare, dar concurenții lui Sage reușiseră să le găsească pe cele două care existau.

Un pas în birourile celorlalți detectivi fusese suficient pentru a-i spune că niciunul dintre bărbați nu ar fi un pariu bun. Primul fusese în stare de ebrietate deși era doar ora nouă. Celălalt i se păruse categoric umbrit, genul care ar fi luat mită pentru a privi în altă parte.

Sam Sage nu era beat și părea destul de inteligent, sau cel puțin competent. Nu părea să fie umbrit, dar nu putea fi niciodată sigur. Ea a avut o logodnă spectaculos de eșuată în spate pentru a demonstra că talentul ei pentru visarea lucidă nu i-a oferit un avantaj atunci când a fost vorba de a judeca seriozitatea celorlalți oameni.

— Dă-mi voie să explic, spuse ea, străduindu-se să aibă răbdare.

„Nu vă grăbiți.”

Asta nu a stat bine. Era alarmant de aproape de *calmare*, care, la rândul său, venea de obicei chiar înainte de a deveni isteric.

Dacă vreunul dintre acele cuvinte ieșea din gura lui, ea o pierdea temperează-te și ieși pe ușă. Ea nu a vrut să facă asta. Trebuia să preia controlul asupra situației și să se stabilească drept clienta, cea care plătea factura și care era, deci, responsabilă, pentru că nu avea opțiuni. Era Sage Investigations sau agenda telefonică din Los Angeles.

Gândul de a încerca să găsești un investigator privat de încredere și de încredere în agenda telefonică a LA era descurajantă. Orașul avea o reputație bine câștigată de corupție. Linia de falie trecea de la marile studiouri direct prin departamentul de poliție și până la tribunale. Era un secret deschis. Investigatorii privați care lucrau în acel mediu erau foarte

probabil să fie prinși în sistem. Avea nevoie de cineva care nu putea fi cumpărat, de cineva în care să aibă încredere.

Îi aruncă lui Sam un zâmbet de oțel, se ridică în picioare, scoase de pe birou copia Adelinei *Beach Courier* și o deschise către secția Home & Hearth. Ea a poziționat pagina direct în fața lui Sam.

„Să începem de la început”, a spus ea. „Poate că asta îți va fi mai ușor să urmărești.”

„Mulțumesc, ar fi de mare ajutor.”

Reținându-și temperamentul, ea arată spre rubrica de sfaturi Dragă mătușă Cornelia. „Ea este mătușă Cornelia. După cum v-am spus, am scris rubrica recent, dar aproape nimeni nu știe asta.”

S-a uitat la coloană și a citit cu voce tare prima scrisoare:

Dragă mătușă Cornelia,

Dacă o femeie descoperă cu trei săptămâni înainte de nuntă că logodnicul ei are o aventură, ar trebui să rupă logodna? Acest om și-a cerut scuze și a cerut iertare. El jură că nu se va mai întâmpla niciodată. Părinții și prietenii femeii cred că ar trebui să treacă până la capăt cu nunta.

Semnat,

Cererea unui prieten

Dragă Întrebarea unui prieten:

Leoparzii nu își schimbă petele. Dacă prietena ta se căsătorește cu un bărbat care înșală înainte de căsătorie, ea va primi un bărbat care va înșela după căsătorie. I-ai scris mătușii Cornelia pentru că prietenul tău are îndoieli. Aceasta este intuiția ei care strigă la ea, încercând să-i atragă atenția. Ar trebui să asculte.

Semnat,

mătușă Cornelia

Sam ridică privirea. „Tu ai scris acel răspuns?”

„Da.”

Sam fluieră încet. „Ești o doamnă dură. Ce? Nu crezi în a oferi unui tip o a doua șansă?”

„Am subliniat doar ceea ce este evident pentru a cere un prieten.”

„Sfatul tău a venit din experiență personală?”

„Asta”, a spus ea, „nu este treaba ta”.

„Ma gandeam eu. Experienta personala.”

Maggie se așează. „Există o presiune enormă asupra unei mirese care anulează nunta cu puțin timp înainte de ceremonie. O femeie care abandonează un bărbat aproape la altar capătă o anumită reputație, vezi tu, indiferent de motivele ei.”

„Ce fel de reputație?” întrebă Sam.

„Unii vor spune că a avut o cădere emoțională și că aceasta indică că suferă de nervi slabi. Alții îi vor spune că este isteric și o vor instrui să se *calmeze*.”

„Înțeleg.”

„Și apoi mai este partea socială a problemei. Mireasa va fi informată că nu poate anula nunta în ultimul moment pentru că își va face de rușine familia. Pe lângă umilință, mai sunt și cheltuielile implicate. Taxele de catering. Florile. The Șampanie. Rochia de mireasă. Și cum rămâne cu toate acele cadouri de nuntă pe care invitații le-au cumpărat deja?”

Sam dădu din cap. „Cu siguranță experiență personală de a vorbi. Crezi că Cererea unui prieten al unui prieten vă va urma sfatul?”

„Cine știe?” Maggie oftă. „Oamenii cer foarte repede sfatul, dar îl primesc rar. Adevărul este că tot ce vor de obicei să facă este să se plângă de problemele lor. Le lipsește forța și determinarea necesare pentru a face cu adevărat ceva în privința lor.”

„Interesant.” Sam se lăsă pe spate. Scaunul scârțâi. „Cu siguranță asta a fost experiența mea. Cine ar fi crezut că afacerea detectivului privat și profesia de cronicar de consiliere ar avea ceva în comun?”

O sclipire de intuiție îi spuse că de data aceasta nu era sarcastic. Pur și simplu amuzat în liniște. A fost enervant. Ea nu era aici să-l distreze.

„Cum ai fi răspuns la Cererea unei scrisori a unui prieten?” ea a întrebat.

— La fel ai făcut-o, spuse el.

S-a relaxat puțin.

„Nu-ți face griji, sunt gata să-ți plătesc pentru timpul tău”, a spus ea.

„Mă bucur să aud că. Apreciez răbdarea ta, pentru că până azi dimineață nu auzisem de mătușa Cornelia.”

„Te limitezi, poate, la pagina de sport a ziarelor?”

„Se știe că citesc benzile desenate.”

Ea îi aruncă un zâmbet rece. „Asta explică de ce nu cunoști rubrica Dragă mătușă Cornelia. Se întâmplă să fie una dintre coloanele de consiliere cele mai larg sindicalizate din țară. A început în *Adelina Beach Courier* și apare sase zile pe săptămâna în secțiunea Acasă și Vatra. Asta vine imediat după pagina societății.”

„Citesc pagina Societății doar când lucrez la un caz care implică acea mulțime, ceea ce, sincer, este cât mai rar posibil”, a spus el.

Curiozitatea ei a crescut. — Ați făcut investigații în societate?

„Am fost detectiv de omucideri timp de câțiva ani”, a spus el. „Știu că vei fi șocat să auzi asta, dar și oameni bogați și celebri se ucid între ei.”

„Ai fost bun la meseria ta?”

„Da, am fost, dar ca și tine, mi s-a părut frustrant munca.”

„De ce?”

„Oameni bogați și celebri seucid între ei, dar rareori ajung la închisoare.”

Ea a dat din cap. „Banii sunt egali cu putere, iar puterea duce la corupție.”

„Destul de des pentru a fi enervant.”

„Unde lucreai când erai în poliție?” ea a întrebat.

„A început în Seattle. Acum câțiva ani m-am mutat în LA”

Asta a zguduit-o. — Ai fost detectiv de poliție în Los Angeles?

„Pentru o vreme.”

Spiritul i s-a scufundat. „Înțeleg.”

El o privi cu prudență. „Este vreo problemă?”

„Nu, nu, desigur că nu.”

Maxilarul i s-a strâns. „Există o problemă. Ce este?”

„Nu vreau să te insult...”

„Hai mai departe, m-am obișnuit.”

Ea și-a dres glasul. „Doar că se zvonește că Departamentul de Poliție din Los Angeles se află în buzunarele studiourilor și ale magnaților care conduc orașul.”

„Nu mai lucrez în LA, am fost concediat.”

Era rândul ei să-l privească îndeaproape. „Te superi dacă te întreb de ce?”

„Am arestat omul greșit.” A bătut scrisoarea. „Să revenim la cazul tău. Presupun că nu ai contactat poliția Adelina Beach în legătură cu amenințarea cu șantaj?”

„Absolut nu. Acea scrisoare o acuză practic pe mătușa Cornelia de crimă. Cariera angajatorului meu și reputația ei ar fi distruse dacă s-ar afla că ea a fost în vreun fel legată de o omucidere.”

— Te-ai gândit la posibilitatea ca angajatorul tău să fi fost implicat în moartea femeii Jennaway? Întrebă Sam.

„Nu. Sunt sigur că domnișoara Dewhurst nu a ucis pe nimeni.

„Ce te face atât de sigur?”

„Intuiție. Lucrez pentru ea de peste două luni. Biroul meu este în casa ei. Am petrecut mult timp cu ea. Nu există nimic despre Lillian Dewhurst care să mă facă să bănuiesc că este capabilă de crimă. Citiți scrisoarea, domnule înțelept. Vă rog. Există o tăietură din ziar inclusă.”

Scoase biletul din plic și o desfăcu. Decupajul a fluturat pe blotter.

Citi scrisoarea cu voce tare, fără inflexiune:

Dragă mătușă Cornelia:

Cei care cred că uciderea prin vise nu lasă dovezi greșesc. Prețul tăcerii este de o mie de dolari. Cumpărați un bilet la conferința de deschidere a Institutului Guilfoyle din Burning Cove și aduceți banii în numerar. Veți primi instrucțiuni suplimentare după sosire.

Al tău în coșmaruri,

Calatorul

„Văd că șantajătorul are un gust pentru melodramă”, a spus Sam. A pus scrisoarea jos și a luat decupajul îngălbenit din ziar. Tonul lui deveni gânditor în timp ce citea.

Keeley Point — În această dimineață devreme, trupul domnișoarei Virginia Jennaway a fost găsit spălat pe mal, nu departe de cabana ei. Un avocat al familiei a raportat că, evident, domnișoara Jennaway a decis să facă o plimbare la lumina lunii pe plajă și a fost depășită de un val necinstit care a dus-o în mare, unde s-a înecat. Familia este devastată și a cerut intimitate.

Sam puse decupajul deoparte și se uită la Maggie. Ea și-a ținut respirația. Dacă i-ar refuza cazul, nu ar avea de ales decât să-și încerce norocul cu agenda telefonică din Los Angeles.

„Articolul este datat acum patru ani”, a spus el. „Numele Virginia Jennaway înseamnă ceva pentru tine?”

— Nu, spuse ea.

„Semnătura Călătorului sună vreun clopote?”

Ea a ezitat, reticent să deschidă acea ușă. Dar fusese deja lăsată întredeschisă de către estorcatorul. Mai devreme sau mai târziu, lui Sam Sage va trebui să i se spună despre Călător. Ar putea la fel de bine să terminăm conversația cu.

„Există o veche legendă referitoare la un spirit fără trup numit Călătorul care există în planul astral”, a spus ea. „Un fel de asasin psihic. El ucide oameni în visele lor prin intermediul proiecției astrale.”

— Înțeleg, spuse Sam, acum tonul lui prea neutru. „Crezi în chestia aia de proiecție astrală?”

— Nu, desigur că nu, spuse ea repede. „Cine a scris nota a încercat evident să sune de rău augur.”

— Știți ceva despre Institutul Guilfoyle?

Ea respiră și încercă să aibă un ton academic. „După cum, fără îndoială, știți, visele reprezintă un subiect de mare interes pentru comunitatea medicală și științifică. Multe autorități respectate, precum Freud și Jung, sunt convinse că analiza viselor este o formă utilă de terapie. Mulți medici și cercetători fac cercetări revoluționare în domeniu.”

„Asa de?”

„În ultimul an, un bărbat pe nume Arthur Guilfoyle a atras atenția pentru abordarea sa asupra visului lucid.”

Sage reflectă scurt. „Atunci visezi, dar știi că visezi, nu?”

„Da.” Ea și-a spus că era un semn bun că el măcar știa definiția de bază a *visului lucid*. Ea a scăpat de aerul academic. „În urmă cu aproximativ un an, Guilfoyle a achiziționat o proprietate veche de celebritate la periferia orașului Burning Cove. A fost construit de Carson Flint la sfârșitul anilor douăzeci. Se pare că este destul de impresionant.”

— Carson Flint, producătorul de la Hollywood?

"Dreapta. A murit în urmă cu aproximativ un an și jumătate. Guilfoyle deține moșia acum. L-a transformat într-un centru de cercetare numit Institutul Guilfoyle. Marea deschidere a Institutului va fi sub forma unei conferințe de trei zile care începe poimâine."

„Lillian Dewhurst plănuia să participe?”

„Am vorbit despre asta când am observat pentru prima dată reclamele din ziar acum câteva săptămâni”, a spus Maggie, alegându-și cuvintele cu grijă. „Domnișoara Dewhurst și cu mine împărtășim un mare interes pentru studiul *științific* al viselor. Dar până la urmă am decis amândoi să nu participăm la conferință.”

Sam se uită din nou la scrisoare. „Șantajistul vrea ca Dewhurst să apară la eveniment.”

"Da."

„De ce să răsplătească extorcarea în timpul conferinței?”

Maggie îi aruncă un zâmbet rece. „Asta intenționez să te plătesc pentru a afla, presupunând că iei cazul meu.”

— Mai vrei să-mi spui ceva despre acest bilet sau despre șeful tău?

— Nu, cel puțin, nu cred. Ea făcu o pauză. „De câte informații mai aveți nevoie?”

„Nu voi ști până nu încep să mă uit în jur.”

Ușurarea o împrășcă. — Vei lua cazul?

„Voi da câteva telefoane și voi vedea ce pot afla despre moartea domnișoarei Jennaway. Vom vorbi despre următorul pas după aceea.”

Ea sperase la un pic mai mult entuziasm profesional, dar era clar că promisiunea de a face apelurile telefonice era tot ce avea să primească, cel puțin deocamdată.

— Presupun că este un început, spuse ea. Și-a deschis geanta și și-a scos portofelul. „Veți avea nevoie de un dispozitiv de reținere, desigur.”

„Este obișnuit. Încarc pe zi. Cheltuielile sunt în plus.”

"Am înțeles. Cât costă reținerea?"

El i-a spus ei. Ea a scos banii și s-a aplecat peste birou pentru a-i înmâna.

A acceptat banii, nenumărând politicos facturile și a descuiat sertarul de sus al biroului său. Ea surprinse luciul metalic plictisitor al unui pistol chiar înainte ca el să arunce banii înăuntru și să închise și să încuie sertarul.

Dintr-un motiv oarecare, vederea pistolului i-a trimis un frison de incertitudine pe șira spinării. Tocmai angajase un bărbat care ținea un pistol în sertarul biroului său. Și-a spus că era de așteptat. La urma urmei, era un detectiv privat. Ea îi cerea să aibă de-a face cu un șantajist. Avea nevoie de cineva care ar putea fi intimidant dacă era necesar. Sam Sage s-ar putea să nu fie un investigator prosper, dar ea a crezut că ar putea părea destul de periculos dacă s-ar deranja să facă efortul.

Cu toate acestea, ea nu cunoscuse niciodată pe cineva care să țină un pistol în birou. Da, tatăl și frații ei făceau ocazional ceva de vânătoare, dar asta era diferit. Exista un singur motiv pentru care o persoană avea nevoie de o armă, și acel motiv era înfricoșător. Poate făcea o greșală gravă.

Sam nu părea să fie conștientă de îndoielile ei. „Nu te deranjează să-ți folosești banii pentru a afla cine îți șantajează angajatorul?”

„Datoriile mele de asistentă a domnișoarei Dewhurst includ plata facturilor gospodăriei în timp ce ea este plecată”, a spus Maggie. — Nu vă faceți griji, domnule Sage, sunt autorizat să scriu cecuri pe contul ei. Domnișoara Dewhurst este o femeie bogată.”

„E clar că are încredere în tine.” A fost o afirmație, nu o întrebare.

„Da.”

„Cum pot lua legătura cu tine?”

„Momentan stau în casa domnișoarei Dewhurst de pe Sunset Lane. Am grijă de casă și grădini cât timp ea este plecată. Ea nu este în agenda telefonică. Îți dau numărul.” Ea a notat informațiile pe un card și i-a dat-o. „Va mai fi și altceva?”

„Asta va fi pentru moment.” Se ridică în picioare și aruncă cardul în buzunarul hainei. „Voi contacta imediat ce voi avea informații.”

„Mulțumesc.” Ea se ridică și aruncă o privire la biletul de pe biroul lui. „Ce zici de scrisoare?”

„Te superi dacă mă agăț până când termin apelurile telefonice?”

„Este singura dovadă pe care o am despre amenințarea cu șantajul. Nu vreau să-l pierd.”

„Nu ai încredere în mine să o păstrez în siguranță?”

„Fără supărare, dar tocmai te-am cunoscut.”

El a împăturit scrisoarea, a strecurat-o în plic și i-a întins-o. — Luați nota de extorcare, domnișoară Lodge.

Ea l-a smuls din degetele lui și l-a scăpat în geantă. „Sună de îndată ce ai noutăți, noapte sau zi.”

„Voi face asta. Din curiozitate, ești mereu așa de înțepător?”

Ea îi aruncă un zâmbet ascuțit. „Cred că da, mai ales când eu sunt cel care scrie cecurile. Dacă aveți o problemă cu asta, asigurați-vă că anunțați-mă.”

Ea se întoarce pe un călcâi stivuit și se îndreaptă spre ușă.

Sam ieși din spatele biroului său, traversă spațiul mic cu câțiva pași lungi și reuși să ajungă la ușa cu geam în fața ei. A deschis-o.

Ea și-a strâns mai strâns geanta de mână. Făcuse ce putea. Ea sperase să experimenteze o oarecare ușurare după ce a angajat un investigator profesionist, dar sentimentul de dezastru iminent era la fel de puternic ca întotdeauna.

Se uită la suportul de alamă în timp ce traversa biroul – nu putea să *nu* se uite la el. Chiar și de la câțiva metri depărtare ea a simțit șoaptele de furie și violență.

Ține-ți gura, Maggie. Nu vrei să-i dai impresia că ești unul dintre acei oameni care cred în energia paranormală și viziunile psihice.

Dar ea nu s-a putut abține.

— Pot să vă întreb de unde ați achiziționat cămașa aia, domnule înțelept? ea a spus.

Sam îi aruncă o privire. „Mi-am adus-o din LA. A fost unul dintre puținele lucruri rămase după divorț.”

Deci era divorțat. Și ce dacă? Ea nu a fost aici să se căsătorească cu bărbatul. Nu avea de gând să se căsătorească cu nimeni. Ea abandonase deja un mire aproape la altar și, în fiecare noapte, când se târa singură în pat, a jurat să nu repete niciodată greșeala aproape dezastruoasă. A ajuns la câțiva centimetri de a ajunge într-un azil pentru a doua oară în viața ei. Încă mai avea coșmaruri în legătură cu apelul foarte apropiat.

Nu. Divorțul lui Sam Sage, ca și povestea din spatele hainei, nu era treaba ei. Totuși, dintr-un motiv oarecare, era plăcut să știi că nu avea o soție. Desigur, asta nu însemna că nu a existat o femeie în viața lui.

Continuă să mergi. Nu te opri. Doar continua.

Cu un oftat, se opri în prag.

„Vrei un sfat?” ea a întrebat.

— Depinde, spuse Sam. „Care este sfatul?”

„Scăpează-te de coala aia. Cu cât mai repede cu atât mai bine.”

S-a uitat la coada. "De ce?"

Îi fusese teamă că va pune această întrebare.

— Nu pare chiar aici, mormăi ea.

"Ce?"

De ce se deranjase? Sam era evident impermeabil la umbrele tulburătoare aruncate de șină. Ea a fost cea cu problema. Familia ei și psihiatrui și terapeuții pe care ei insistaseră să se consulte îi făcuseră acest lucru perfect clar.

— Nu contează, spuse ea, încercând să zâmbească plin de aer. „Este între tine și decoratorul tău.”

„Acest birou arată ca și cum l-am mobilat de un decorator?”

„Îmi pare rău că am menționat blestemul de haină.” Ea a ieșit în hol. „Sună-mă de îndată ce ai vești, zi sau noapte.”

— O voi face, spuse el. Dar se uita la haină, nu la ea.

Ea merse cu viteză spre scări. Când a trecut pe lângă ușă de la firma de secretariat, ea a auzit clicul rapid și constant al tastelor care indicau că o dactilografă expertă era la lucru. De cealaltă parte a ușii era probabil o altă femeie singură care încerca să-și croiască drum în lume.

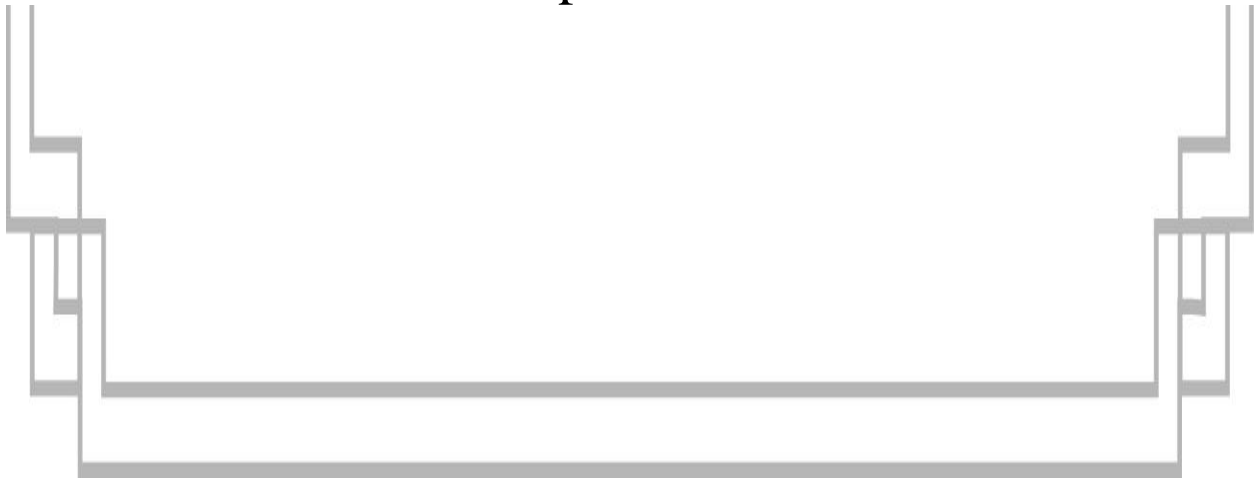
A ajuns în vârful scărilor și a ezitat. O furnicătură de conștient o făcu să arunce o privire peste umăr. Sam stătea în prag, cu brațele încrucișate. El o privea acum, nu pe haină.

Când s-au uitat în ochi, el a dat din cap o dată, s-a mutat înapoi în umbra șinalului și a închis ușa. Atunci a știut că nu ar fi trebuit să spună nimic despre haină. Cel mai bun lucru la care putea spera era să o eticheteze ca excentrică.

Aproape sigur că nu avea să scape de coarne. Oamenii au primit rar sfaturi bune. Ea era cea care avea să rămână blocată de efectele umbrelor aruncate de lucru. Avea să fie o noapte lungă.

capitolul 3

Sm-am dus la fereastră și m-am uitat la stradă prin lamelele jaluzelelor. O privi pe Margaret Lodge strecurându-se pe scaunul din față al unei decapotabile Packard cu patru uși, galben apus, împânzită cu mult crom strălucitor și cauciucuri ascuțite cu perete alb.

Și-a scos căciulița cu coroană înaltă și a înlocuit-o cu o eșarfă înnodată sub bărbie. Ea a adăugat o pereche de ochelari de soare și mănuși de piele, a pus mașina puternică în viteză, s-a îndepărtat de bordură și a pornit cu un fler încrezător în sine.

Poate un pic prea mult fler. A avut senzația că pe drumul deschis va avea un picior greu.

Se întoarce de la fereastră. Nu avea cum să cunoască istoria hainei. În prezent, scria o rubrică de sfaturi pentru ziar. Logica detectivă inteligentă îi spunea că asta însemna că avea o imaginație vie.

Poate că problema era imaginația lui, nu a ei. Știa exact ce s-a întâmplat cu haina, iar amintirile erau profunde neplăcut. Era de imaginat că ar fi interpretat greșit sfatul ei. Era posibil să-i fi dat pur și simplu un pont de decorare. Mulți oameni erau pasionați de design interior. El nu era unul dintre acei oameni, dar ea arăta ca tipul căruia îi pasă de asemenea lucruri – o femeie care fusese crescută într-o casă care fusese mobilată de un designer de interior profesionist. Știa despre astfel de case. El și Elizabeth trăiseră într-una, prin amabilitatea socrului său, de câteva luni.

A fost doar o șină. Era funcțional. Acesta era singurul lucru care conta.

Uită de coarne.

Avea lucruri mai importante de rezolvat. Avea un client real și un caz real, primul său de când își deschisese afacerea cu o săptămână mai devreme.

Și-a dezbrăcat haina, și-a pus-o peste spătarul scaunului și și-a slăbit cravata. S-a așezat, a deschis un sertar și a scos caietul.

Erau mai multe vești bune – evident că clientul și-ar putea permite. Sau, mai degrabă, avea acces la contul angajatorului ei, care își permitea. Asta a funcționat la fel de bine.

Se uită la cardul pe care i-o dăduse Margaret Lodge. Nu erau prea multe informații despre el, doar un număr de telefon și adresa casei angajatorului ei. Sunset Lane era un cartier liniștit și scump pe stâncile cu vedere la golf. A deschis stiloul stilou și a notat detaliile de pe card. Apoi s-a așezat pe spate pentru a-și analiza impresiile.

Fusese un polițist bun pentru că avea o intuiție bună. De obicei, putea citi rapid despre oameni — vii și morți — dar nu întotdeauna. Căsătoria lui eșuată a fost dovada asta.

Lodge a fost o problemă. Ea nu s-a încadrat perfect în niciuna dintre categoriile standard. El fusese, de fapt, orbit când ea a intrat pe ușă. Uimit, poate. Orice se așteptase el în calea primei sale cliente, ea nu era.

Era atrăgătoare, dar nu în modul Hollywood. Erau prea multe caracteristici puternice și margini ascuțite. *Convingătoare* a fost o descriere mai exactă. Arăta ca o doamnă care putea avea grijă de ea însăși, una care făcea exact asta de ceva vreme. Nu avea nevoie de un erou, nu așa cum avea Elizabeth. Lodge avea nevoie de un bărbat care să poată ține pasul cu ea.

Micuța pălărie neplăcută fusese înclinată exact la unghiul potrivit pentru a permite borului ondulat elegant să acopere parțial ochii fascinanți, ochi care dădeau unui bărbat senzația tulburătoare pe care o putea vedea sub suprafață. Asta a făcut-o atât periculoasă, cât și interesantă.

Când ea a intrat pe ușă, el se temea că ea îl va ruga să-l urmeze pe soțul ei pentru a obține fotografii incriminatoire în pregătirea divorțului. Îi era teamă de munca de divorț, dar știa că nu își putea permite să o refuze, nu la începutul noii sale cariere. Ar fi nevoie de timp pentru a construi partea de asigurări, fraudă și persoane dispărute a afacerii. Când va fi stabilit, va putea refuza munca de divorț.

Dar Lodge nu-i ceruse să urmeze un soț înșelat. Ar fi trebuit să fie o mare ușurare. Si a fost. Dar asta nu explica reacția lui față de ea.

Era evident inteligentă și educată, dar nu arăta aroganța pe care o întâmpina adesea atunci când avea ocazia să intervieveze martori și suspecti din lumea academică și științifică. Multe femei de vârsta ei erau căsătorite, dar ea nu purta inel și lucra.

Lodge s-a comportat cu încredere în sine și era un aer de hotărâre înverșunată în ea care îi spunea că ar fi o idee foarte proastă să se pună între ea și orice își dorea. Nu încercase să flirteze cu el sau să-l facă să se milă de ea. Ea fusese toată afacerea.

Una peste alta, Lodge era clientul ideal – cu excepția lucrurilor visate lucide. A fost o întorsătură nefericită. Faptul că era suficient de interesată de subiect pentru a fi familiarizată cu lucruri ciudate, cum ar fi astralul proiecția și o legendă despre un asasin supranatural numit Călătorul a fost cu siguranță un motiv de îngrijorare serioasă.

Niciuna dintre aceste observații și considerații nu a răspuns la marea întrebare: de ce se simțise ca și cum ar fi fost lovit de fulger când Margaret Lodge a deschis ușa și a intrat în biroul lui? Sigur, trecuse ceva timp de la divorț și lucrurile nu fuseseră bine între Elizabeth și el de mult înainte să plece la Reno. Și da, după aceea fusese prea amorțit de greutatea copleșitoare a eșecului său de a recunoaște dezastrul iminent până când nu era prea târziu.

Totuși, nimic nu a explicat de ce nu a putut să o bage pe Margaret Lodge într-o adăpost și să-i dea o etichetă. Era un mister. Și l-a făcut conștient că nu mai era amortit.

Mai făcu câteva note și apoi ridică telefonul. Operatoarea Adelina Beach a intrat imediat pe linie, cu vocea ei calmă și profesionistă și cumva veselă și optimistă.

— Număr, te rog, spuse ea.

A cerut operatorul de lungă distanță.

„Te rog să ții în timp ce te conectez.”

Se uită la haină în timp ce aștepta. Era o piesă de mobilier solidă, consistentă. Fiecare birou avea nevoie de un suport. Al lui a fost impresionant. A adăugat o notă de clasă locului. Nu exista niciun motiv să scăpăm de ea doar pentru că Margaret Lodge nu credea că arată bine în biroul lui.

Așa că avea un client care era interesat de visul lucid – și ce? Ocazional, citea ceva în ziare în afară de benzi desenate și pagini de sport. Studiul viselor a făcut furori în zilele noastre. Da, a existat un număr aparent nelimitat de șarlatani, fraude și oameni delirante care câștigau o mulțime de bani vânzând lecturi de vise psihice false și secretele proiecției astrale, dar nu a existat niciodată o lipsă de escroci, hucksters și escroci. În lume.

Din punctul său de vedere - punctul de vedere al unui detectiv - o abordare științifică a cercetării viselor a fost în mod inerent dificilă, dacă nu imposibilă, pentru că natura viselor însemna că medicii și cercetătorii erau obligați să se bazeze pe rapoartele singurilor martori oculari — visătorii. Fiecare polițist știa că martorii oculari sunt notoriu de nesiguri.

Părea că avea un client prost, ceea ce însemna că va fi un caz prost, dar a depășit munca de divorț.

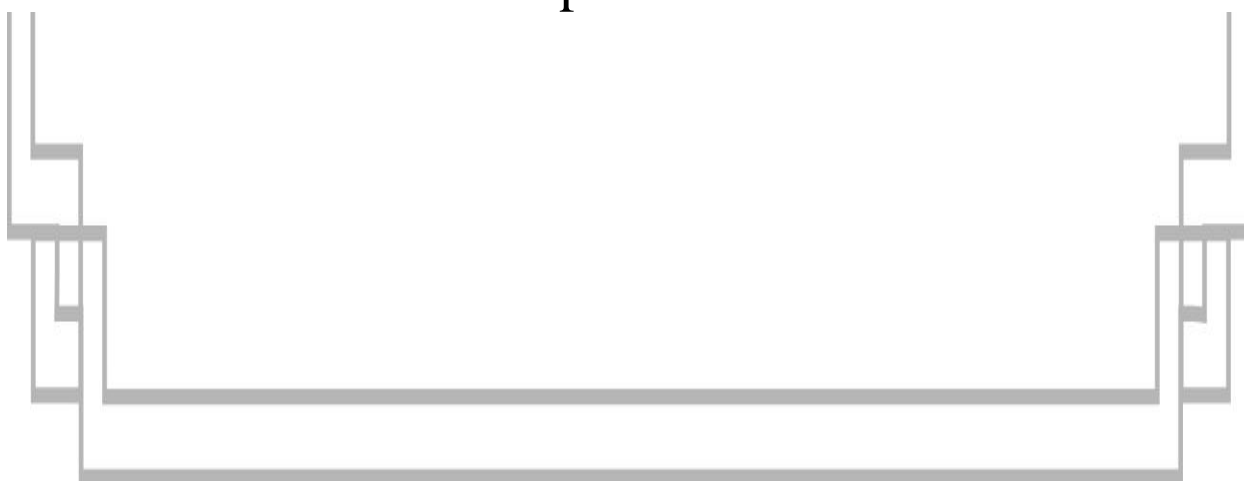
Un nou operator a venit pe linie. "Distanța lungă."

— Departamentul de poliție din Keeley Point, vă rog, spuse el.

OceanofPDF.com

capitolul 4

eu sper că știi ce faci”, a spus Prudence Ryland. „Angajarea unui detectiv privat este o chestiune foarte serioasă. Sunt o grămadă umbrită, care se strecoară mereu prin tufișuri, făcând poze cu oameni în situații compromițătoare.”

„Știi perfect că nu am nicio idee ce fac”, a spus Maggie. „Dar nu mă pot gândi la nicio altă strategie. Nu știu cum să conduc o investigație. Am nevoie de un detectiv profesionist. Domnul Sage este singurul din oraș care pare să fie cel puțin oarecum calificat pentru această slujbă.”

Ea a luat jumătate din sandvișul ei cu salată de ton și a luat o mușcătură. Pru roncea un sandviș cu salată de ouă. Mâncau prânzul în cantina Adelina Beach College și mâncau repede. În exact nouăsprezece minute, Pru se va grăbi înapoi la biroul ei din biblioteca Departamentului de Parapsihologie recent înființat al școlii. Fiind un membru foarte nou al personalului, nu își putea permite să-și asume riscul să întârzie.

— Ai spus că este un fost detectiv de poliție? întrebă Pru, cu ochii strălucitori de curiozitate. „Este un semn bun, presupun.”

Purta ceea ce ea numea un costum de afaceri. Maggie etichetase ținuta întunecată, deprimantă, costumul ei de guvernantă Stern – o jachetă neagră croită și strânsă; o fustă neagră îngustă; și oxford negru cu șireturi cu toc mijlociu. Părul îi era smuls pe spate într-un coc plin de culoare și purta o pereche de ochelari cu rame aurii. Singurul ei articol de bijuterie era un ceas. Avea o bandă de piele neagră.

Ea făcea tot posibilul pentru a se potrivi cu profesorii și personalul colegiului, dar în opinia lui Maggie, oricine avea un gram de percepție putea vedea spiritul strălucitor, aventuros și inteligența clară de sub penajul plictisitor. În realitate, desigur, marea majoritate a oamenilor nu s-au obosit niciodată să privească sub suprafață. Au văzut ceea

ce se așteptau să vadă, ceea ce a fost un lucru bun, se gândi Maggie, pentru că le-a permis ei și lui Pru să se mascareze în normal.

Când Pru a obținut postul în bibliotecă, era euforică, convinsă că și-a găsit cariera perfectă. Din păcate, începea să arate ca o slujbă într-o bibliotecă de cercetare – chiar și una dedicată studiului paranormalului – a venit cu toate limitările și provocările obișnuite cu care se confruntau femeile din toate domeniile: șefi bărbați care au întârziat să promoveze și bărbați detestați. colegi care considerau femeile din personal ca o pradă.

Lucrul într-o instituție academică a implicat provocări suplimentare, printre care nu în ultimul rând, membrii facultății de predare nu au ezitat niciodată să declare clar că îi depășesc pe bibliotecari.

Era evident că cel mai bun mod pentru o femeie hotărâtă, independentă de a prospera în lume, era să-și înceapă propria afacere, se gândi Maggie. Ea și Pru aveau fiecare planuri pentru viitor, dar deocamdată amândoi trebuiau să plătească facturile.

"Domnul. Sage mi-a spus că a fost concediat de la Departamentul de Poliție din Los Angeles", a spus ea.

"Într-adevăr?" Sprâncenele lui Pru se ridicară. „A spus de ce?”

„Ceva despre arestarea omului nepotrivit.”

„Hah. Sunt sigur că asta se întâmplă tot timpul și nimeni nu este concediat. Mi se pare de pește. Dacă domnul Sage a fost eliberat, trebuie să fi încurcat cu adevărat arestarea.

„Știu, dar am senzația că nu vrea să vorbească despre asta”, a spus Maggie.

„Sunt sigur că nu a făcut-o. Ar fi nevoie de o gafă majoră pentru a fi concediat de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Așadar, avem un fost polițist divorțat și divorțat, care abia se descurcă ca detectiv privat. Ochii lui Pru străluciră amuzat. — Într-adevăr, Maggie, n-ai fi putut găsi un investigator mai dezamăgit?

„Nu era beat la ora nouă dimineața.”

"Wow. Trebuie să fii impresionat de un bărbat care se menține la standarde atât de înalte.”

„Încerc să rămân optimist”, a spus Maggie. „Sunt îngrijorat și sunt lipsit de opțiuni.”

Mai luă o mușcătură din sandvișul ei. A fost o ușurare să vorbesc cu cea mai bună prietenă a ei. Pru știa că lucra pentru femeia retrasă care scria rubrica Mătușa Cornelia. Lillian Dewhurst însăși autorizase dezvăluirea identității ei după ce s-a întâlnit cu Prudence și a ajuns la concluzia că se poate avea încredere.

Maggie și Pru erau vecini într-o casă ieftină de apartamente de lângă plajă, dar când Lillian a hotărât din răspuțeri să navigheze spre Pacificul de Sud, i-a cerut lui Maggie să se mute în conacul de pe Sunset Lane și să aibă grijă de el cât timp era plecat. „Nu este niciodată o idee bună să lași o casă mare goală pentru câteva luni”, a spus Lillian.

Maggie ezitase să facă mișcarea, dar Pru a încurajat-o. „Veți avea un loc frumos și liniștit pentru a scrie”, a subliniat ea. „Poate că vei reuși să termini prima schiță a romanului tău dacă nu trebuie să ascuți cuțitul de la etaj luptă și cântăreața de la clubul de noapte de alături făcând sex cu iubitul ei umbrat la trei dimineața.”

Era adevărat că pereții casei erau foarte subțiri. Perspectiva de a avea puțină pace și liniște în care să găsești proiectul brut al cărții fusese prea tentant pentru a rezista, așa că deocamdată, Maggie locuia pe Sunset Lane.

— Mai vrei să-mi spui ceva despre acest investigator divorțat, concediat, eşuat, dar nu-beat-la-nouă-dimineța? Întrebă Pru în jurul ultimei guri de sandviș.

Maggie se însenină. „Nu, dar am niște vești bune. Cred că am făcut o descoperire în cartea mea.”

„Ți-ai dat seama cum să-ți reperi eroul?”

„După ce am părăsit astăzi biroul domnului Sage, am știut dintr-o dată ce era în neregulă cu el – eroul meu, adică, nu domnul Sage. Mă voi întoarce la început și voi rescrie prima scenă în seara asta. Odată gata, sunt sigur că voi putea merge mai departe, deși știu deja că trebuie să revizuiesc puțin și intriga. Are nevoie de mai multă acțiune.”

„Acțiunea este întotdeauna bună într-un roman. Te-ai inspirat de la domnul Sage?”

„Nu genul pe care îmi place să-l primesc.” Maggie făcu o mutră. „În biroul lui există o haină care aruncă o umbră proastă.”

„Cat de rau?”

„Destul de rău. Se simte relativ recent.”

„Crezi că energia este a lui sau a altcuiva?”

„Unele sunt de la domnul Sage, dar lucrurile cu adevărat rele sunt de la o altă persoană. Sage pare să nu fie conștient de umbră, dar nu m-aș mira dacă îi afectează starea de spirit și probabil visele. Pur și simplu nu știe.”

Pru miji ochii. „Orice ai face, nu face greșeala de a-i spune să scape de coarne.”

„Prea târziu. Deja am făcut.”

Pru oftă. „Cum a reacționat?”

„Cum crezi că a reacționat? S-a uitat la mine de parcă aș fi fost unul dintre acei oameni ciudați care cred în energia paranormală și participă la lecturi psihice.”

— Pur și simplu nu te-ai putut abține, nu-i așa?

„Am încercat să nu menționez haina, chiar am făcut-o.”

„Ar fi trebuit să încerci mai mult.”

„Este corect? Ce ai fi făcut?”

Pru i-a aruncat un zâmbet strălucitor, îngâmfat. „Mi-am ținut gura închisă.”

„Nu am putut rezista. A fost pentru binele lui.”

„Singurul motiv garantat că va enerva pe oricine fără greș.”

„Cel important este că mi-a luat cazul”, a spus Maggie. „Dă telefoane despre femeia moartă, Virginia Jennaway, în timp ce vorbim.”

„Dacă nu învață nimic util din câteva apeluri telefonice?”

Maggie se așază pe spate și bătu cu degetul pe masa din Formica. „Am rezervat un bilet pentru conferința de la Institutul Guilfoyle în cazul în care domnul Sage nu reușește să identifice șantajatorul după ce dă apelurile telefonice.”

„Mi-a fost frică de asta. Îți vei pierde timpul.”

„Șantajistul va fi acolo, Pru. Este singurul lucru de care pot fi sigur în acest moment.”

„Vor fi câteva sute de oameni la conferință. Cum ai de gând să-l găsești pe extorsionar în acea mulțime? Nu ești detectiv. Nu ai idee cum să investighezi o crimă.”

„Mă voi gândi la ceva. În plus, știi că am fost curios despre Metoda Guilfoyle.”

— Nu mai, răspunse Pru. „Ți-ai pierdut interesul după ce ai descoperit că vorbitorul invitat la conferință va fi Dr. Emerson Oxlade.”

„Recunosc, acum că știu că Oxlade este implicat în Institut, nu sunt nici pe departe la fel de interesat de Metoda Guilfoyle, dar asta nu înseamnă că nu există ceva. Oxlade este un om îngrozitor, dar este serios în ceea ce privește cercetarea viselor sale și se bucură de o reputație excelentă. Este de înțeles de ce Guilfoyle l-a invitat să prezinte o prelegere. Prezența lui dă credibilitate Metodei.”

Pru se aplecă înainte și își coborî vocea. — Ai uitat că Oxlade ți-a împletit ceaiul cu un medicament halucinogen fără să-ți spună ce făcea?

„Desigur că nu. Sunt bine conștient că este un prost urât.”

„Dacă te vede la conferință? El este obligat să te recunoască.”

„Mă voi ocupa de problemă dacă va apărea.”

— Va apărea, spuse Pru. „Nu-mi place ideea de a participa singur la conferință. Ar trebui să merg cu tine.”

„Amândoi știm că directorul nu ți-ar acorda niciodată timpul liber. Pentru a fi corect, nimeni în poziția lui nu ar face-o. Tocmai ți-ai început noul job acum câteva săptămâni.”

— Mă îndoiesc că îmi va acorda vreodată timp liber, spuse Pru. „A fost clar de la început că Attwater nu aprobă personalul feminin. El crede că femeile sunt potrivite pentru bibliotecile publice din orașele mici, dar numai bărbații sunt potriviți pentru instituțiile academice și de cercetare. L-am auzit vorbind cu cineva astăzi și am descoperit că, dacă nu ar fi fost doctorul Otto Tinsley, nu mi-aș fi primit noul loc de muncă.”

„Cine este Tinsley?” întrebă Maggie.

„S-a alăturat recent la facultate și este foarte apreciat în domeniul parapsihologiei. De asemenea, este foarte drăguț. Toată lumea din departament a fost impresionată de demonstrația noului său aparat de detectare ESP. M-a cunoscut când am intrat la interviul cu regizorul. După aceea, a insistat să obțin postul de bibliotecar de cercetare.”

Maggie a zâmbit. „Așa că Attwater a trebuit să te angajeze.”

„Da. Profesorii, în special vedetele precum Tinsley, sunt echivalentul divelor de operă din lumea academică. Dar Attwater nu este mulțumit de situație. Am senzația că își așteaptă timpul, așteaptă să fac o greșală sau poate speră că voi crea un scandal de vreun fel. Caută o scuză să mă concedieze.”

— Pun pariu că se teme că vei ajunge să-l faci să arate rău, spuse Maggie. „Dacă își dă seama cât de multe știi despre literatura de specialitate paranormal și cât de bun ești la cercetare, va începe să-și facă griji pentru propria slujbă.”

„Sunt foarte atent să par competent, dar nu prea competent. Planul meu este să-l fac pe Attwater să arate bine.”

„Nu-ți vinde sufletul doar pentru a-l face pe șeful să pară inteligent”, a spus Maggie.

"Glumești? Să faci șeful să arate strălucit este o cerință a unui loc de muncă, indiferent de domeniul de activitate în care te afli. Scrii o coloană de sfaturi pentru o femeie care se află la mii de mile depărtare în Pacificul de Sud. Mătușa Cornelia primește tot meritul pentru rubrică."

„Bine pentru mine. Nu vreau să-i iau slujba.” Maggie își ridică ceașca de cafea. — Într-una din zilele astea, Pru.

— Da, spuse Pru. "Una din aceste zile."

Nu era nevoie ca niciunul dintre ei să termine fraza. Își repetau cuvintele unul altuia de când se întâlniseră la o prelegere despre visul psihic, cu câteva luni în urmă. Fiecare dintre ei a concluzionat în mod independent că așa-zisul expert care a prezentat prezentarea era doar o altă fraudă într-un domeniu plin de contra și falsuri.

Ea și Pru găsiseră o ceainărie, comandaseră o oală de Darjeeling și o tavă cu sandvișuri minuscule și se instalaseră pentru a discuta observațiile lor. Două ore mai târziu, gazda îi ceruse să plece pentru că era ora de închidere. Când s-au ridicat în picioare și și-au adunat gențile de mână, cei doi au vorbit despre visele lor. Maggie a explicat că își dorea să scrie pentru revistele de confesiuni în timp ce încerca să scrie un roman întreg. Pru dăduse din cap înțelegând și își mărturisese propriul vis: *vreau să deschid o librărie dedicată literaturii paranormalului*.

Nici unul nu-și realizase încă visul, dar făceau progrese financiare, cel puțin. Amândoi aveau locuri de muncă care le permiteau să pună deoparte niște bani pentru viitor. Erau singuri pentru că nici unul dintre ei ar putea căuta ajutor de la familiile lor. Sfatul rudelor lor a fost să se concentreze pe căsătorie.

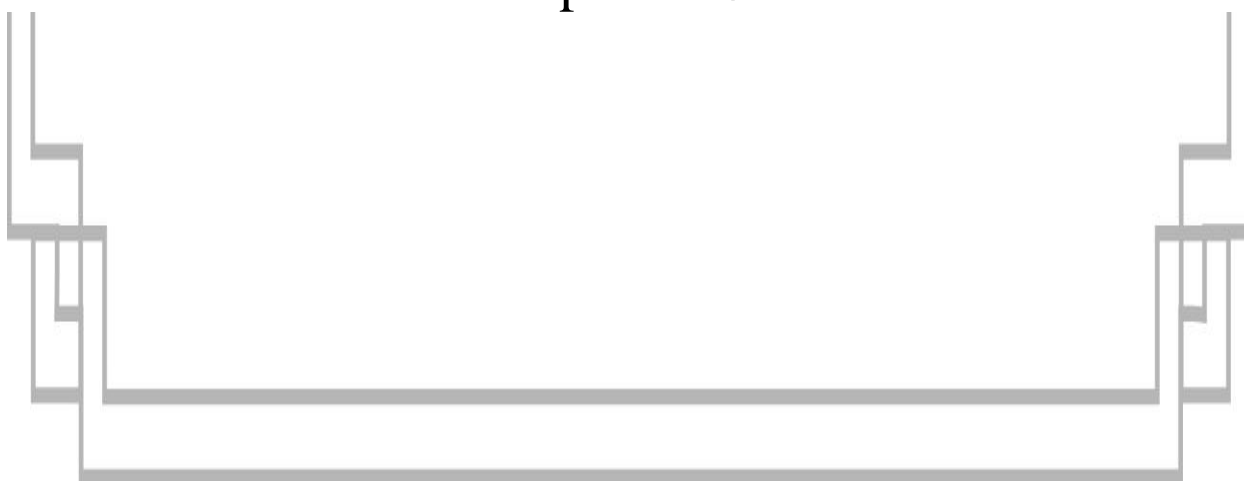
Chiar dacă ar fi fost înclinați să se căsătorească, găsirea de soți ar fi fost complicată, dacă nu imposibil. Și nu erau atât de înclinați. Fiecare dintre ei avea un motiv excelent pentru a evita căsătoria, un motiv înrădăcinat în cea mai puternică dintre toate emoțiile – frica.

"Uita-te la ceas." Pru sări în picioare și și-a pus cureaua genții de mână pe un umăr. „Trebuie să mă întorc la bibliotecă. Anunță-mă dacă anchetatorul tău rezolvă cazul cu acele apeluri telefonice."

— O voi face, a promis Maggie.

capitolul 5

S a întârziat să meargă la culcare cât mai mult posibil pentru că ea știa că haina va apărea în visele ei și va trebui să se descurce cu asta. Asta avea să fie o problemă pentru că avea atât de puțin context. Tot ce știa despre asta era că stătea în biroul lui Sage și că el și o persoană necunoscută depuseră energia umbrei. Asta nu i-a dat prea mult de lucru.

Era bună să ignore majoritatea umbrelor pe care le întâlnea în viața de zi cu zi. Avusese multă practică încă de la sfârșitul adolescenței, când abilitățile ei de vis lucid înfloriseră. Nu fusese de ales decât să-și dezvolte îndemânarea și puterea voinței necesare pentru a-și suprima sensibilitatea la energia lăsată pe obiectele care fuseseră manipulate de oameni aflați în strânsoarea unei emoții intense.

Era prea ușor să gafești în umbrele aruncate de obiecte aparent inofensive – un șemineu, un ceas, un deschizător de scrisori. Un coarne. Procesul de încercare și eroare de a învăța cum să-și controleze lumea viselor, într-o oarecare măsură, fusese încărcat. De la început fuseseră și multe ocazii nefericite când lucrurile mergeau prost și ea se trezise țipând. Familia ei fusese profund îngrijorată. Fusese dusă la birourile unei serii de psihiatri și analiști de vise.

Când avea șaptesprezece ani, doi dintre experți au diagnosticat-o ca predispusă la atacuri de isterie și i-au recomandat opt săptămâni într-un sanatoriu privat pentru a-și „calma nervii”. Învățase o lecție valoroasă în timpul șederii ei forțate în interiorul zidurilor Sweet Creek Manor: învățase cum să-și țină gura închisă – de cele mai multe ori.

Zilele acestea a avut grijă să vorbească despre visele ei extreme doar cu cei care i-au înțeles și acceptat capacitatea neobișnuită și tulburătoare. Ea ajunsese la concluzia că probabil va dormi întotdeauna singură. Căsătoria – un risc pe atât de multe niveluri – s-ar putea dovedi catastrofală în cazul ei. Avea potențialul s-o condamne la un azil.

A turnat un pahar de vin și a sorbit în timp ce a încălzit o cutie de supă cremă de roșii și a pregătit un sandviș cu brânză prăjită. Ea a mâncat masa simplă la masa din bucătărie și a făcut câteva note pentru roman. Nu voia să uite de pistolul de pe biroul lui Sam Sage. Ar adăuga un element intrigant poveștii și caracterului eroului.

A spălat vasele în chiuveta din bucătărie și a urcat sus, în camera pe care o folosea ca birou. Ea trimisese prin poștă întrebările și răspunsurile pentru rubrici de două săptămâni editorului în acea după-amiază. În seara asta ea a avut timp să se dedice scrisului ei.

S-a așezat la birou și a scos carnetul legal. După cum îi explicase lui Pru, acum știa de ce eroul, Bennett North, se simțea greșit.

... Casa arăta ca și cum ar fi fost construită din resturi ale unui cimitir - bucăți și bucăți de pietre funerare aruncate și cripte abandonate. Pereții de stâncă gri se profilau peste oglinda întunecată a Lacului Winter.

Exteriorul conacului era sumbru și intimidant, dar interiorul a fost cel care a înfrigorat pe Grace până în oase. Camera cu tavan înalt era drapată într-o umbră perpetuă, o întuneric care nu putea fi alungată prin simplul act de a deschide draperiile grele.

Din buștenii îngrămădiți pe vatra uriașă de piatră săreau flăcări, dar nu era prea puțină căldură de la ei. Au străbătut o potecă în sus prin horn, părând disperați să scape.

Nu avea nicio scăpare pentru Grace. Postul de secretar confidențial care i se oferise era singura ei speranță. Dacă s-ar fi retras în Hudson-ul ei îmbătrânit și s-ar întoarce pe drumul întortocheat de munte, ar lua masa într-o bucătărie de caritate în acea noapte.

Viitorul ei a atârnat de primirea pe care a primit-o de la stăpânul casei, un bărbat cu trăsăturile sculptate ale unui înger căzut.

Bennett North se ridică din spatele întinderii unui birou de mahon lustruit pentru a o saluta.

„Bine ați venit la Winter Lake”, a spus el.

Vocea lui a rezonat cu lustruirea rece și încrederea în sine de nezdruncinat produse de banii vechi și de o descendență care se întindea până în Lumea Veche. Ar fi putut să iasă din secolul precedent.

Grace știa că se uită la un bărbat care nu numai că a acceptat, dar și a îmbrățișat greutatea tradițiilor și a secretelor pe care le aveau asupra lui de familie, statut social și bani. Era clar că era mulțumit să fie prins în trecut. A fost sursa puterii și a puterii lui. . .

Fără îndoială, Bennett North nu era doar insuportabil, ci și plictisitor. Era un om legat de trecut, nu unul capabil să-și croiască un nou viitor.

Maggie a scos capacul unui stilou, a tras linii prin descrierea lui Bennett North și a încercat o altă abordare.

. . . Exista un sentiment de hotărâre hotărâtă în privința lui, care a încărcat atmosfera. Voința lui înverșunată s-a reflectat în ochii lui. Bennett North se trezise în iad, dar nu avea să fie învins de forțele acestuia. . .

A pus jos stiloul, s-a așezat pe spate și a citit ce scrisese. Bennett era cu siguranță pe cale să devină mai interesant și nu a fost nicio problemă în a afla cine a inspirat noua versiune. Se întreabă dacă Sam Sage va apărea în visele ei.

Gândurile lui Sage au adus o reamintire ascuțită a hainei. Chiar avea nevoie să scoată chestia din biroul lui.

A strecurat blocul legal înapoi în sertar și se ridică în picioare. De obicei, se putea pierde în scris, dar asta nu avea să meargă în seara asta. Scrisoarea de amenințare și haina cereau atenție. Ar putea la fel de bine să meargă la culcare și să-și termine visele. Știa că vor pluti pe marginea gândurilor ei, trăgând-o de ea, până când le-a exorcizat.

OceanofPDF.com

Capitolul 6

Visul . . .

. . . Ea trece prin coridoarele albe goale ale Sweet Creek Manor, deschizând ușa fiecărei camere pe lângă care trece. Nu știe pe cine sau ce caută, dar va deschide uși până când va găsi o cameră cu răspunsuri înăuntru.

Ea deschide o ușă și vede versiunea veche a lui Bennett North. El îi aruncă o privire confuză, rugătoare, dar nu vorbește.

„Nu ți-am găsit niciodată vocea”, spune ea. "Esti liber sa pleci. Nu am nevoie de tine."

Ea închide ușa și deschide alta. De data aceasta îl vede pe Sam Sage. Stă în umbra aruncată de șină.

"Ți-e frică de mine?" ea întreaba.

„Nu, dar vom avea probleme.”

"De ce?"

„Nu sunt un erou”, spune el.

„Eu sunt scriitorul. Voi decide.”

Închide ușa și trece în camera alăturată. Scrisoarea de extorcare și o carte poștală sunt pe podea.

Ea știe, în felul în care fac visătorii, că cineva se ascunde în colțul camerei, dar nu poate vedea persoana respectivă.

De asemenea, știe, așa cum o face de obicei, că visează și că este timpul să preia controlul asupra scenariului.

Ea se gândește la scrisoarea de extorcare. Doar unele dintre cuvinte sunt lizibile în acest peisaj de vis.

Crimă
Burning Cove
Calatorul

Ea se întoarce de la scrisoare. Nu mai este nimic de învățat din el în acest vis. Experiența a învățat-o că, dacă o mai studiază, va deveni anxioasă și frustrată. Dacă împinge prea tare pentru înțelegere, se va trezi într-un atac de anxietate în toată regula.

Ea examinează cartea poștală. Este cu poza în jos. Există ceva scris pe spate. Ea poate discerne două cuvinte.

Metoda Guilfoyle

Ea ridică cartea poștală și o întoarce pentru a vedea poza.

Există o ilustrare a unui oraș fermecător în stil mediteranean în față. Clădiri văruite în alb cu acoperișuri de țiglă roșie mărginesc străzile umbrite de palmieri. Oceanul strălucește în soare. Scena este aproape prea perfectă pentru a fi reală, un oraș cu filmări.

Pe cartea poștală sunt scrise cuvinte. Ea le poate citi clar.

BUN VENIT ÎN BURNING COVE, CALIFORNIA

Ea vede umbra care atârână peste oraș. Anxietatea își desfășoară aripile întunecate. Ea știe că trebuie să pună capăt visului. Acum.

Aruncă cartea poștală pe podea și se grăbește spre ușă, din care iese peisajul de vis. Dar chiar înainte de a pași în siguranța holului, ea simte mișcare în cameră.

Aceasta nu face parte din scenariu.

Se întoarce și îl vede pe Emerson Oxlade aruncându-se spre ea, cu o seringă într-o mână.

„Tu îmi aparții”, spune el.

Panica o cuprinde. Ea își pierde controlul asupra peisajului viselor. Ea aleargă spre ușă. Este ca și cum ai încerca să treci prin nisipurile mișcătoare. . .

Ea s-a smuls din vis, a deschis ochii și s-a așezat pe marginea patului. Pulsul îi bătea prea repede și nu părea să respire adânc.

„Respiră”, șopti ea în întuneric. „Nervii tăi sunt bine. Știi să respiri. Doar respira.”

După câteva minute, s-a calm. Când a fost mulțumită că avea nervii sub control, a aprins lampa și a întins mâna spre jurnalul de vis de pe noptieră. Ea a notat ceea ce păreau elementele importante ale visului înainte ca acestea să poată aluneca; înainte să se poată convinge că își imagina lucruri.

Când a terminat, și-a studiat notițele. Intuiția ei îi spunea că răspunsurile pe care le căuta se aflau în Burning Cove și că avea nevoie de Sam Sage să le găsească, dar știa deja asta.

Una peste alta, nici una dintre călătoriile ei de vis mai utile.

Capitolul 7

Telefonul de pe biroul lui Sam a sunat la cinci minute după ora opt în dimineața următoare.

„Am un apel pentru domnul Sage de la detectivul Flynn de la Departamentul de Poliție Keeley Point”, a spus operatorul. „Veți accepta acuzațiile?”

Sam tresări și apoi și-a amintit că va pune pe factură costul apelului la plată.

„Da, voi accepta acuzațiile”, a spus el.

— Haide, detectiv Flynn, spuse operatorul.

„Salvie? Acesta este Flynn. Am primit mesajul tău când am intrat în birou acum câteva minute. De ce te uiți la înecul Jennaway?”

Sam a primit șoapta familiară de certitudine care îi spunea că era pe drumul cel bun. Faptul că Flynn telefonase imediat ce primise mesajul răspundea la întrebarea cheie. Un polițist de omucideri aflat la o sută de mile distanță avea lucruri mai bune de făcut decât să întoarcă un apel unui detectiv privat – un străin – cu excepția cazului în care detectivul avea câteva întrebări despre moarte.

„Am un caz de șantaj aici, în Adelina Beach, care pare să fie legat de moartea domnișoarei Jennaway”, a spus el.

„Numele Sage sună familiar. Ești polițistul care a arestat-o pe Chichester pentru Crimele Bloody Scarf cu ceva timp în urmă?”

„Din pacate, da.”

„Ce vrei să știi despre Jennaway?”

Sam închise câteva minute mai târziu și își studie notele. Întindea mâna spre receptor când telefonul sună din nou. Două telefoane înainte de opt și jumătate dimineața. Afacerea începea la Sage Investigations. Se putea gândi la o singură persoană în afară de detectivul Keeley Point, care avea să sune la acea oră. A primit un mic zgomot plăcut de anticipare când ridică receptorul.

— Investigații înțelepte, spuse el.

— Ai văzut ziarul de dimineață?

A sunat corect, dar Margaret Lodge nu era într-o dispoziție bună. Era furioasă.

„Domnișoara Lodge?” spuse el, încercând să o joace cu prudență.

„Da, desigur că sunt eu. Cine te-ar mai suna la ora asta?”

„De fapt-”

„Apropo, pentru că vom lucra împreună, ai putea la fel de bine să-mi spui Maggie. Ai citit *Adelina Beach Courier* azi dimineață?”

Se uită la hârtia de pe birou. „Nu încă. De ce? Este acolo-”

„Deschidel. Accesați coloana Celebrity Confidential. Grabă.”

A fixat telefonul între umăr și urechea dreaptă și a întins mâna spre hârtie.

„Unde este rubrica Celebrity Confidential?” el a întrebat.

„Jumătatea de jos a paginii Societății.”

Nerăbdarea îi ascuți vocea. A decis să nu ceară instrucțiuni suplimentare. Avea sentimentul că ea ajunsese deja la concluzia că nu era Sam Spade sau Nick Charles.

A găsit pagina Societății, a localizat coloana de sub faldă și a citit-o cu voce tare:

Ce editorialist celebru de sfaturi a fost văzut bea un flux nesfârșit de Manhattan la Paradise Club din Burning Cove, acea destinație de vacanță a celor bogați, celebri și umbriți? Nimeni altul decât mătușa Cornelia, notoriu retrasă. Da, mătușa aia Cornelia, cea care apare șase zile pe săptămână în ziarele din toată țara.

Cine ar fi ghicit că consilierul de încredere al miilor de oameni nu este matrona netedă și potrivită a imaginației noastre, ci mai degrabă o roșcată plină de farmec, cu o garderobă pentru care orice actriță de la Hollywood ar ucide cu voioșie?

Ni s-a spus că mătușa Cornelia este în oraș pentru a participa la conferința de deschidere a noului Institut Guilfoyle. Poate că speră să învețe cum să-și folosească visele ca o resursă pentru sfaturi pe care le poate transmite cititorilor săi fideli.

A pus hârtia jos pe birou. — Presupun că nu știai că angajatorul tău se află în Burning Cove.

„Lillian cu siguranță *nu este* în Burning Cove.” Vocea lui Maggie era strânsă de indignare. „Ți-am spus că e într-o călătorie prelungită în Pacificul de Sud. De asemenea, nu este roșcată și bea martini, nu Manhattan. Ea nu iese în cluburi de noapte fierbinți. Înțelegeți ce vă spun, domnule înțelept?”

— Sam, spuse el automat.

„Ce?”

„Dacă ar trebui să-ți spun Margaret, ar fi bine să-mi spui Sam.”

„Maggie, nu Margaret. Fostul meu logodnic mi-a spus Margaret. Nu vrei să-mi amintești de el.”

„Bine. Dreapta.” Conversația dispăruse violent de subiect. Sam se forța să se concentreze asupra cazului. — Înțeleg că crezi că cineva se preface a fi mătușa Cornelia.

„Este destul de evident că o fraudă a descoperit că adevărata mătușă Cornelia este plecată din țară și acum își face identitatea în Burning Cove.”

„De ce?” întrebă el, apucându-se de un fir firav de logică care părea să atârne în aer.

— Habar n-am, spuse Maggie. „Dar trebuie să facem ceva în privința asta imediat.”

Trebuie să *facem ceva* care l-a alarmat.

„Nu-ți face griji”, a spus el, încercând să pară profesionist și liniștitor. „Dacă ești pregătit să plătești pentru o excursie la Burning Cove, voi conduce acolo și voi vorbi cu femeia care pretinde că este mătușa Cornelia. Dar poate ți-ar plăcea să auzi mai întâi raportul meu despre moartea Virginiei Jennaway?”

„Ce? Oh, da, desigur. Am fost atât de șocată de articolul Celebrity Confidential despre mătușa Cornelia încât aproape că am uitat situația Jennaway. Ce ai aflat?”

Tocmai am vorbit cu un detectiv care lucrează la omucidere în Keeley Point. El a spus că moartea lui Jennaway a fost considerată accidentală, dar după aceea au existat zvonuri.”

„Din ce?”

„Evident că Virginia Jennaway a fugit cu o mulțime rapidă de oameni din lumea socială plictisiți. Se zvonește că consumă droguri. O rudă a găsit cadavrul spălat pe plajă într-o dimineață. Bârfa a fost că Jennaway a murit cel mai probabil din cauza unei supradoze, iar familia a ascuns-o.”

„Și acum, patru ani mai târziu, cineva o învinovățește pe mătușa Cornelia pentru tragedie?”

„Nu, cineva caută să facă profit. Șantajul este despre bani, nu dreptate sau răzbunare.” Sam făcu o pauză, gândindu-se. „Lillian Dewhurst are vreo legătură cu Keeley Point?”

„Nu am nici o idee. Lillian nu a vorbit niciodată prea mult despre trecutul ei. Tot ce știu este că este ultima din familia ei și a moștenit o mulțime de bani. Important este că cine a scris scrisoarea de extorcare știe, evident, că Lillian Dewhurst este mătușa Cornelia.

— Nu neapărat, spuse Sam. „Dacă șantajatorul ar fi știut că Dewhurst este Cornelia, scrisoarea ar fi fost trimisă direct la adresa ei de aici, în Adelina Beach. Ai spus că a fost

livrat într-o pungă de corespondență pentru cititor, care a venit de la editorul de la *Courier* .

"Asta e corect." Vocea lui Maggie s-a luminat. — O observație excelentă, domnule înțelept.

„Crezi sau nu, aceasta nu este prima mea investigație.”

Ea a ignorat asta. — Vrei să spui că estorcatorul are motive să creadă că femeia care este mătușa Cornelia a fost implicată în moartea lui Jennaway, dar nu cunoaște identitatea reală a mătușii Cornelia.

"Da."

— Pare destul de ciudat, nu crezi?

— Nu neapărat, spuse Sam. „Indicează că șantajatorul poate să fi venit din cauza informațiilor incriminatoare la mâna a doua. Știe ceva despre ceea ce s-a întâmplat, dar nu îi cunoaște personal pe jucători.”

„Hmm. Inteleg la ce te referi.”

— Te superi dacă te întreb cum ai obținut postul de asistent al mătușii Cornelia?

„Ne-am întâlnit la un seminar despre visele lucide”, a spus Maggie. „Amândoi suntem interesați de subiect. De ce?”

Mai multe chestii de vis proaste. Sam și-a înăbușit un geamăt și și-a amintit că încă mai bate munca de divorț.

„Iată ce mi se pare ciudat”, a spus el. „Domnișoara Dewhurst a fost aproape retrasă de ani de zile, dar ea decide brusc să plece într-o călătorie lungă pe ocean, în care va rămâne blocată pe o navă cu o mulțime de alți pasageri.”

"Punctul tau?"

„Este greu să fii retras pe o navă.”

La celălalt capăt al telefonului s-a auzit o altă tăcere.

„Cu câteva săptămâni în urmă, Lillian a început să iasă din carapacea ei”, a spus Maggie.

„A existat un motiv pentru schimbare?”

— Nu este treaba dumneavoastră, domnule înțelept.

„I-ai sugerat poate să arunce o piesă de mobilier perfect bună? Un scaun frumos? O lampă? O haină?”

„Nu vom discuta problema”, a spus Maggie. Pe fiecare cuvânt atârnavă țurțuri. „Ați spus clar că nu sunteți un student la metafizică. Să revenim la subiectul anchetei pe care v-am angajat să o efectuați.”

"Sigur. Vă las fizica în seama dumneavoastră.”

"Metafizică.”

"Trecând peste. Presupun că, în calitate de asistent al lui Dewhurst, te ocupi de corespondența ei. A primit vreun e-mail neobișnuit adresat direct ei în ultima vreme?

„Nimic de natură personală. Ea primește facturi în nume propriu și extrase de cont. De asemenea, este abonată la unele reviste și reviste științifice.”

„Ce fel de reviste științifice?”

„Reviste care se concentrează pe metafizică.” Vocea lui Maggie era acum glacială.

„Uită că am întrebat.”

„Nu va fi dificil.”

„Ați observat apeluri la distanță lungă pe cea mai recentă factură de telefon?”

„Nu.”

Sam se gândi o clipă. — Vreo șansă să aibă o cutie poștală anonimă la oficiul poștal?

„Nu din cate stiu eu.” Maggie făcu o pauză. „Totuși, este o idee interesantă. O cutie poștală ar fi o modalitate excelentă de a păstra anumite tipuri de corespondență secrete față de ceilalți din gospodărie. În acest caz, însă, întrebarea este, de ce să te deranjezi? Domnișoara Dewhurst trăiește singură.”

Sam a primit șoapta fantomatică a conștientizării. „Pareți să fiți unul dintre puținii oameni care sunt apropiați de Lillian Dewhurst.”

— Crede-mă, asta mi-a trecut prin cap, spuse Maggie, cu vocea ei ascutită, dar nu defensivă. „Singurul secret de care sunt conștient este că ea este mătușă Cornelia. Nu eu sunt cel care îmi șantajează angajatorul. Dacă aș fi fost, nu te-aș fi angajat.”

„Ar fi un mod interesant de a abate suspiciunea de la tine.”

„Hmm.”

I s-a părut că aude foșnet de hârtie. Era un sunet mic, nesemnificativ, dar dădea clopote de avertizare.

„Domnișoara Lodge? Ce faci?”

— Făcând doar câteva note, spuse ea puțin prea lin. „Te rog continuă.”

Ea lua notițe? Asta nu suna bine. Nu era sigur de ce nu suna bine, dar intuiția lui îi spunea că era de rău augur.

„Ai lucrat pentru Dewhurst câteva luni și acum scrii rubricile”, a spus el.

„Nu am scăpat de ea pentru a-și obține slujba, dacă asta sugerezi.”

„Încerc doar să stabilesc faptele.”

„Nu vreau slujba ei. Este o carieră bună, dar nu este chemarea mea. Este însă chemarea domnișoarei Dewhurst. Are talentul de a da sfaturile potrivite.”

„De ce nu este o chemare pentru tine?” întrebă el, distras.

„Nu se știe niciodată cum se termină povestea.”

„Ce?”

„Un editorialist de sfaturi aproape niciodată nu află dacă persoana care a cerut ajutor a primit sfatul și, dacă da, cum au funcționat lucrurile”, a explicat Maggie. „Mi se pare că munca este oarecum nesatisfăcătoare. Vreau să știu rezultatul.”

La fel și eu, se gândi Sam. Înapoi la afaceri. „De ce Burning Cove?”

„Pardon?”

„Extorsionistul crede că conferința de la Institutul Guilfoyle va fi un loc bun pentru a încasa plata șantajului. Ai spus că Dewhurst s-a gândit să participe la eveniment?

„Am vorbit despre asta, dar în cele din urmă ne-am răzgândit amândoi.”

„De ce?”

„Lillian a decis în schimb să plece în Pacificul de Sud. M-am răzgândit după ce am descoperit că doctorul Emerson Oxlade va fi lector invitat.”

— Îl consideri un șarlatan?

„Nu în sensul obișnuit. Este un medic adevărat și este serios în ceea ce privește cercetările sale în domeniul visului lucid, dar este extrem de lipsit de etică. Știind că a fost implicat cu Institutul Guilfoyle, m-a înlăturat ideea de a participa.”

Era rândul lui să ia notițe. Sam luă un creion și notă numele *Oxlade*.

„Cum ai ajuns la această concluzie despre doctorul Oxlade?” el a întrebat.

„Poveste lungă. Nu este relevant.”

A mâzgălit cuvântul *personal* și l-a urmat cu un semn de exclamare.

„Ce faci, domnule înțelept?”

„Doar luând câteva note.”

„Oh.” Ea a tăcut.

El a zâmbit, mulțumit că a putut să-i oprească răceala, cel puțin pentru câteva băți, aruncându-i propriile ei cuvinte înapoi. Momentul de satisfacție a fost însă trecător, pentru că a revenit imediat să se întrebe de ce ea făcuse notițe mai devreme. Cu siguranță era ceva îngrijorător în asta, dar nu-și putea da seama de ce îl neliniștea.

Și-a amintit să rămână concentrat asupra cazului.

„Totul despre această situație pare să fie legat de conferința de la Institutul Guilfoyle”, a spus el.

„Exact.” Energia i-a insuflat din nou vocea. „Am ajuns la aceeași concluzie.”

„Sunt bucuros să continui să investighez, dar nu va fi ieftin. Bolnav am nevoie de o cameră de hotel în Burning Cove și există costul benzinei, meselor, apelurilor telefonice etc.

„Banii nu sunt o problemă, domnule înțelept. Sunt de acord că următorul pas este să participi la conferința de vis de la Institut. Se deschide mâine seară cu o recepție oficială. Ai prefera să vă luați propria mașină sau ai dori să mă însoțiți? Există trenul, desigur, dar va fi mai convenabil să avem propriul nostru vehicul odată ce ajungem în Burning Cove. Nu vrem să fim nevoiți să sunăm un taxi de fiecare dată când trebuie să urmărim un suspect.”

El a strâns mai tare telefonul. — Fără supărare, domnișoară Lodge, dar nu cred că ar fi o idee bună să mă însoțiți.

„Maggie, îți amintești? Bineînțeles că trebuie să merg cu tine. Eu sunt acoperirea ta.”

„Scuzați-mă?”

„Pentru a ne strecura în mulțime fără a atrage atenția asupra noastră, va trebui să părem participanți obișnuiți la conferință. Știu multe despre visele lucide. Pot să vorbesc limba, dacă înțelegeți ce vreau să spun.”

„Nu chiar.”

„Voi putea să mă amestec și să-ți ofer un motiv credibil pentru a fi acolo.”

„Nu cred că...”

„Mă voi ocupa de rezervările la hotel și de biletele la conferință”, a încheiat Maggie. „Nu vă faceți griji pentru costuri.”

Îi trecu prin minte că pierde controlul asupra conversației, asupra cazului și asupra clientului. Se forța să se concentreze.

"Dar despre munca ta?" el a întrebat. „Trebuie să scrii rubrica de sfaturi. Cum poți decola spre Burning Cove?”

„Este foarte atent din partea ta să fii îngrijorat de munca mea, dar nu trebuie să-ți faci griji. Următoarele două săptămâni de sfaturi pentru Draga mătușă Cornelia sunt în drum spre redactor în timp ce vorbim. Sunt o persoană foarte eficientă. Vom avea nevoie de o poveste bună pentru a explica de ce sunteți cu mine la conferință. Nu-ți face griji, mă voi gândi la ceva.”

„Trebuie să-ți spun că doar gândul că ai pregătit o poveste de acoperire îmi provoacă frică.”

Maggie fie nu l-a auzit, fie nu era atentă.

„Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât are mai mult sens să iau o singură mașină”, a spus ea. „Domnișoara Dewhurst a insistat să folosesc noua ei Packard minunată cât este plecată. Te iau mâine la nouă. Care este adresa ta?”

Se întrebă dacă ar trebui să intre în panică.

„Eleven Beachfront Drive”, se auzi el spunând.

"Am înțeles. Ai o jachetă de seară? Veți avea nevoie de unul.”

— O jachetă de seară?

„Este Burning Cove. Desigur, vei avea nevoie de o jachetă de seară. Nu-ți face griji dacă nu ai unul. Sunt sigur că vei putea închiria ceva potrivit când ajungem acolo. Ne vedem mâine la nouă. Burning Cove se află la aproximativ o sută de mile nord de LA. Vom ajunge acolo la timp pentru prânz.

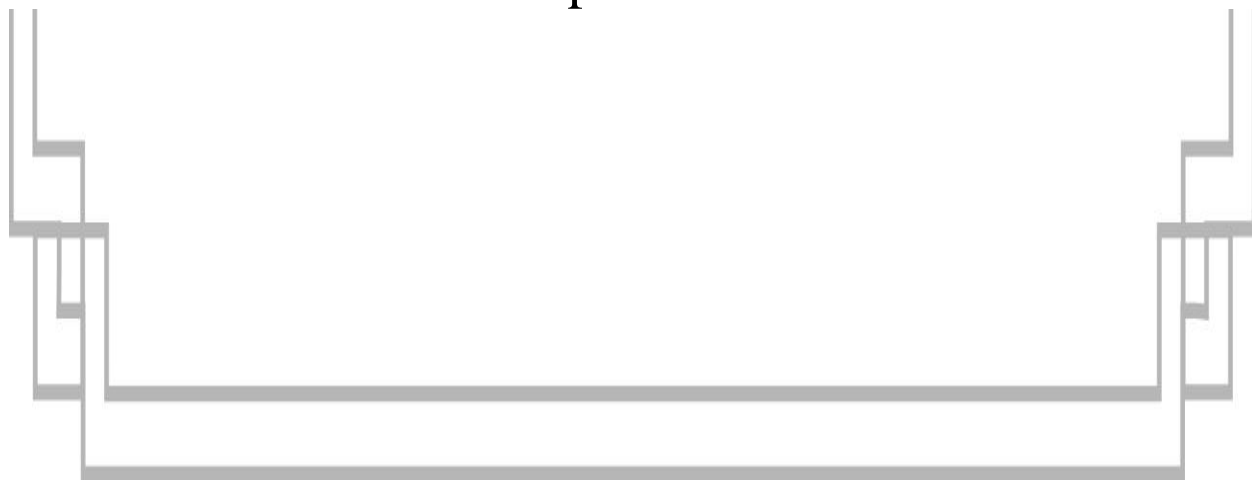
Se auzi un clic. Telefonul s-a stins. Își luă receptorul de la ureche și se uită la el pentru o clipă. Nicio întrebare despre asta. Pierduse controlul asupra conversației, asupra cazului și asupra clientului.

Cu siguranță este timpul să intri în panică.

OceanofPDF.com

Capitolul 8

TScaunele din piele albă ale lui Packard erau moi ca unt. Încrustația din lemn lustruit de pe panoul de bord strălucea. Sub capota lungă de un kilometru era mult mai multă putere decât ar putea fi justificată de orice șofer rezonabil care nu se afla pe o pistă de curse.

Maggie Lodge a condus ca Wilbur Shaw urlând pe autostrada Indianapolis Motor Speedway. Tot ce îi lipsea era o pereche de ochelari de curse.

Vârful era coborât, așa că Sam a trebuit să ridice vocea pentru a fi auzit deasupra vântului biciuitor și a urlatului motorului.

— Ești sigur că angajatorul tău nu o va deranja că îi conduci mașina până la Burning Cove? el a întrebat.

— Ți-am spus, ea a insistat să folosesc Packard-ul cât mai mult posibil, răspunse Maggie. „Nu este superb?”

„Este multă mașină”, a spus Sam.

„Ce?”

„Nu face nimic.”

Mașina era frumoasă și în alte împrejurări – dacă ar fi fost la volan, de exemplu – s-ar fi distrat. Ziua a fost perfectă pentru o plimbare pe coastă – cer albastru limpede și un ocean strălucitor ca un diamant. Dar doamna de la volan transforma ceea ce ar fi trebuit să fie o călătorie plăcută într-o plimbare cu roller-coaster.

Părul lui Maggie până la umeri era din nou prins cu o eșarfă care fusese îndoită într-un triunghi și înnodată sub bărbie. Purta o cămașă albă de mătase și o pereche de pantaloni verde închis cu talie înaltă. Ochelarii de soare și mănușile din piele au adăugat o notă strălucitoare. Era genul de femeie despre care ar fi trebuit să-l avertizeze mama unui

bărbat: inteligentă, independentă, îndrăzneță, nesăbuită, imprevizibilă – de-a dreptul înfricoșătoare.

S-a prins de cotiera și s-a sprijinit în timp ce Maggie a accelerat din altă curbă strânsă. Avea nevoie de o distragere a atenției.

— Despre povestea noastră de acoperire... a spus el.

„Nu-ți face griji, am rezolvat totul.”

"Este corect?"

„Voi spune oamenilor că fac cercetări pentru o carte despre visul lucid și că ești asistentul meu. Ne va oferi amândoi motive pentru a pune întrebări și a intervieva oameni.”

„Ai o imaginație excelentă”, a spus el.

"Știu."

„Vrei un sfat de la un investigator profesionist?"

— Desigur, spuse ea. „Te-am angajat pentru expertiza ta.”

„Dacă cineva întreabă, continuă și spune-i că scrii o carte. Asta nu îi va face pe oameni să fie suspicioși. Toată lumea crede că poate scrie o carte. Dar permiteți-mi să pun întrebările care se referă la investigație.”

„Probabil mai bine să-l cânti după ureche, nu crezi?"

— Nu, spuse Sam. „Ce știi despre Institutul Guilfoyle?"

„Ți-am spus, Arthur Guilfoyle își face un nume în domeniul viselor lucide. El spune că îi poate învăța pe oameni să-și folosească Metoda pentru a deschide o cale către simțurile lor psihice.”

"Chiar așa?"

„Aud scepticism.”

„Da, da.”

„Guilfoyle nu este singurul în credința lui”, a spus Maggie, lansând Packard-ul dintr-o altă curbă. „Teoriile lui sunt uimitor de similare cu cele ale lui Edgar Cayce, de exemplu.”

„Asta nu mă liniștește.”

„Ai spus clar că nu ești un credincios când vine vorba de paranormal.”

O parte din entuziasm se scurgea din vocea ei. A fost înlocuită cu frica rece pe care o detectase cu două zile înainte, când ea intrase în biroul lui. A fost surprins să-și dea seama că îi era dor de căldură.

„Din experiența mea, oricine pretinde că are puteri paranormale este o fraudă, un șarlatan sau un delir”, a spus el.

„Ce zici de intuiție?" ea a întrebat.

El a aruncat o privire la ea, enervat. "Asta e diferit."

"Esti sigur?"

"Pozitiv. Fiecare polițist pe care îl cunosc crede în intuiție. Uită-l. Ce altceva îmi poți spune despre Guilfoyle?"

„Guilfoyle susține că poate învăța aproape pe oricine cum să devină un visător lucid”, a spus Maggie. „Pentru cei dintre noi care o fac în mod natural, el susține că Metoda lui ne va ajuta să obținem un control mai mare asupra viselor noastre.”

„Faceți frecvent acest vis lucid?”

„Încă din adolescență”, a spus ea. „Am un control destul de bun, dar nu este departe de a fi perfect. Lucrurile uneori ies în afara scenariului.”

„Adică pierzi controlul asupra visului?”

Gura i s-a strâns puțin. "Da."

„Când se întâmplă asta, presupun că visul devine un vis obișnuit?”

"Nu chiar. Ei bine, cine știe cum arată un vis obișnuit pentru cineva ca mine?"

"Ce înseamnă asta?"

„Nu contează, nu este important”, a spus ea.

„Există o aplicație practică pentru Metoda Guilfoyle, presupunând că funcționează?” el a întrebat.

"Cu siguranță." Entuziasmul a stârnit din nou în vocea lui Maggie. „O persoană care este afectată de coșmaruri, de exemplu, ar putea fi capabilă să folosească tehnica pentru a rescrie scenariile viselor urâte.”

A auzit șoapta fantomatică a intuiției sale și știa că pentru Maggie, posibilitatea de a rescrie un coșmar era mai mult decât o chestiune de curiozitate sau de interes academic. A fost personal.

„Văd apelul”, a spus el, încercând să nu pară sceptic. „Cine nu și-ar dori să poată rescrie un vis urât?”

"Exact." Ea a frânat pentru o curbă. „Găsesc că visele mele lucide sunt adesea destul de utile atunci când vine vorba de generarea de idei de complot.”

I s-a răcit. „Idei de complot? Ești scriitor?”

„Lucrez la un roman de suspans, dar până acum nu am reușit să vând decât nuvele revistelor de confesiune. Nu sunt mulți bani în genul ăsta de publicare și, să fiu sincer, nu mă pricep prea bine la asta. De aceea o asist pe Lillian Dewhurst. Am nevoie de bani în plus.”

A închis ochii pentru următoarea curbă. „De ce nu ești bun la a scrie mărturisiri?”

„Toate poveștile au aceeași temă – păcat, suferi, pocăiește.” Maggie a redus treapta. „Protagonistul feminin este cel care poate păcătui, desigur, și aproape întotdeauna implică sex. Afaceri ilicite, așa ceva. Sunt bine cu partea aia. E distractiv să scrii. Dar este incredibil de plictisitor să faci fragmentele de suferință și pocăință.”

S-a prins de marginea tocului ferestrei pentru a se pregăti pentru o altă curbă. „Lasă-mă să ghicesc – nu scrii din experiență personală.”

"Desigur că nu. Nimeni nu putea acumula atât de multe experiențe interesante, indiferent cât de mult ar fi încercat ea. Ce succes am avut pe piața revistelor este un tribut adus creativității mele, dacă mă întrebați pe mine. Ai fi surprins cât de dificil este să vină cu o mulțime de mărturisiri false.”

„Sunt, desigur, șocat să aud că acele reviste sunt de tipărire de ficțiune.”

Ea a râs. „În același mod în care revistele de detectivi și de poliție publică povești false despre crime.”

Sam se uită drept înainte la autostrada cu două benzi și se gândi la faptul că avea un scriitor pentru un client, unul care scria mărturisiri false adevărate. Ar putea acest caz să devină mai năuci?

Era timpul să schimbăm subiectul.

„Unde stăm în Burning Cove?” el a întrebat.

„Din păcate, nu Hotelul Burning Cove.” Ea a călcat pe gaz când ieșiră dintr-o curbă. „Două motive. În primul rând, mă îndoiesc că aş fi putut primi rezerve cu un preaviz atât de scurt. În al doilea rând, Institutul recomandă ca participanții la conferință să stea la un hotel din apropiere, Sea Dream, care este afiliat Institutului și se află la câțiva pași de teren. Am reușit să ne fac rost de camere comunicante. Astfel, vom putea discuta în privat descoperirile noastre.”

Descoperirile noastre. Cuvintele i-au înghețat intestinele. Sau poate că se îmbolnăvea de mașină.

„Sunt două recepții formale”, a continuat Maggie. „Cred că am menționat evenimentul cu șampanie programat pentru diseară. Celălalt eveniment este un cocktail de rămas bun în a treia seară a conferinței. Ai adus o jachetă de seară sau ar trebui să mergem la cumpărături în Burning Cove?

Își ținu respirația în timp ce Maggie frâna pentru o altă curbă. Distracția nu mai funcționa.

— Ar fi bine să te oprești, spuse el.

"De ce?"

„Două motive. Primul este că e rândul meu să conduc.”

„Nu mă deranjează să conduc. Îmi place.”

„Al doilea motiv este că, dacă nu te oprești și nu schimbi locul cu mine, mă voi îmbolnăvi de toate aceste scaune frumoase din piele.”

„Un stomac delicat?”

"Oh da. Foarte delicat.”

Ea a încetinit Packard-ul și a intrat într-o prezență. Își deschise ușa cu un sentiment de ușurare și se desprinsă din adâncul scaunului. Maggie a coborât pe partea ei a mașinii. Fără un cuvânt și-au schimbat pozițiile.

A pus mașina decapotabilă în viteză, a tras pe autostradă și a condus spre Burning Cove într-un ritm liniștit.

— Cred că nu ești obișnuit cu mașinile rapide, se aventurează Maggie după o clipă.

"Nu cred."

— Sunt sigură că te vei obișnui cu asta în curând, spuse Maggie încurajatoare. „Este emoționant să conduci.”

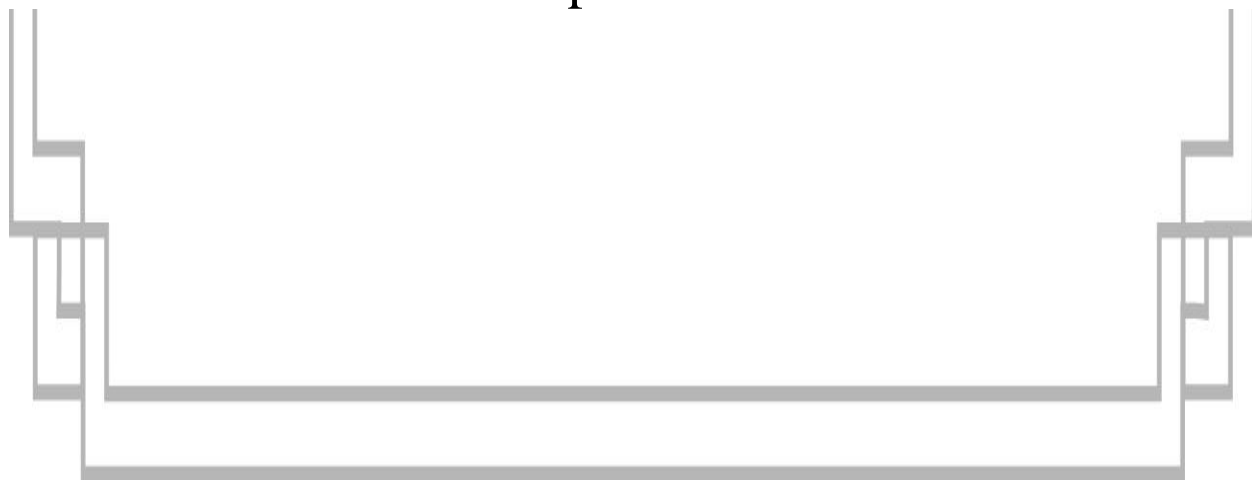
„Uh-huh.”

— Despre jacheta ta de seară, spuse ea.

"Nu vă faceți griji. Am arestat câțiva mafioți în timpul meu. Știu să mă îmbrac pentru un oraș ca Burning Cove.”

Capitolul 9

L Se pare că intenționează să vândă naiba metoda Guilfoyle, a spus Sam. „Acest loc trebuie să fi costat o avere, ca să nu mai vorbim de banii necesari pentru a-l remodela, astfel încât să poată fi folosit în scopuri comerciale.”

— Trebuie să recunosc că sunt puțin surprinsă, a spus Maggie. „Guilfoyle este o stea în devenire în lumea analizei viselor, dar nu mi-am dat seama că a avut atât de mult succes.”

Stăteau într-un alcov pe o parte a încăperii vaste, cu pahare de șampanie în mână. Împreună l-au urmărit pe Arthur Guilfoyle și soția sa, Dolores, întâmpinând oaspeții la recepția cu șampanie. Au fost cel puțin o sută de oameni până acum și mai mulți soseau pe minut. Femeile pluteau prin cameră în rochii cu mărgelă și bijuterii strălucitoare. După cum prezisese Maggie, bărbații purtau jachete de seară.

Sam și-a dat seama că, între cariera sa de detectiv de omucideri în LA și căsătoria lui de scurtă durată cu fiica unui magnat bogat, a văzut interioarele suficiente conace pentru a putea judeca vechiul. Moșie Carson Flint. Fără îndoială, complexul extins de clădiri în stil colonial spaniol care era acum Institutul Guilfoyle era impresionant chiar și după standardele Californiei de Sud.

Proprietatea fusese construită pe o bucată mare de proprietate situată deasupra stâncilor accidentate chiar în afara Burning Cove. Unele dintre structurile mai mici care probabil adăpostiseră cândva îngrijitorii și personalul casnic așteptau încă renovări. Era clar că noii proprietari vărsaseră bani în clădirea principală, în câteva vile pentru oaspeți și în grădinile vaste.

Proporțiile în holul Institutului erau la scară mare. Fiecare ușă și fereastră era supradimensionată, arcuită și încadrată în lemn de culoare închisă. Candelabre masive din fier forjat atârnavă de grinzi grele de lemn. Podeaua era acoperită cu plăci calde de teracotă.

Covoarele de zonă au fost realizate în culori mediteraneene profunde și bogate. Sam știa că nu era un expert în artă, dar picturile atârinate pe pereții tencuiți păreau scumpe.

Maggie se înseninase imediat când i se alăturase în holul din afara camerelor lor de hotel, purtând jacheta albă și papionul și restul ținutei de seară. Părea atât de ușurată încât hotărâse imediat să nu mai menționeze că fiecare obiect, inclusiv butonii de aur, era un rest din căsnicia lui condamnată. La fel ca șicana.

Elizabeth făcuse tot posibilul să încerce să-l facă să se integreze în societatea LA. Ea nu reușise. Nu a fost vina ei. Știa de la început că nu va fi niciodată mai mult decât un observator în lumea ei și, de altfel, unul dezinteresat. Cu cât observase mai mult, cu atât își dorise mai puțin să devină parte a setului social de clasă superioară în care se muta Elizabeth.

L-a lovit că a fi aici cu Maggie era diferit. Era confortabil să stea în alcov cu ea din câteva motive. Prima era că ea nu îi cerea să devină ceva ce el nu era. Fusese îngrijorată de geaca de seară doar pentru că credea că constituie camuflajul de care avea nevoie pentru a merge sub acoperire pentru anchetă.

Așa că da, era entuziasmată când venea să-i spună cum să-și facă treaba, dar nu avea nicio problemă cu asta. Știa deja cum să-și facă treaba. I s-a părut distractiv să o pună să-l instruiască în arta investigației. Bine, a fost și iritant. De ce l-a amuzat? Unul dintre misterele universului, probabil. Fă din asta unul dintre misterele Maggie Lodge.

Cât despre cel de-al doilea motiv pentru care era fericit să stea aici cu ea – ei bine, nu era încă sigur ce era, dar mai era un motiv, pentru care era pozitiv.

Camuflajul ei în seara asta a fost pe deplin satisfăcător, în ceea ce îl privea pe el. Purta un număr verde smarald cu mâneci scurte și fluturate. Rochia era modestă în față și tăiată jos în spate și se agăța de curbele ei feline. Țesătura mătăsoasă îi curgea peste umeri și se opri chiar înainte de gleznele ei foarte frumoase și de sandalele verzi de seară.

Părul ei era desfăcut în centru și tuns la spate în spatele urechilor cu câțiva piepteni. A căzut în valuri moi pe umerii ei. Bijuteriile ei se limitau la o pereche de cercei simpli de aur și o geantă minusculă de seară împânzită cu paiete aurii. Elegant. S-ar fi mulțumit să stea în alcov cu ea toată seara, sorbind șampanie și studiind mulțimea.

Studiind mulțimea.

Acesta era — al doilea motiv pentru care îi plăcea să fie aici cu Maggie. Era o străină – un observator – ca el. Nu era sigur de unde știa asta, dar avea încredere în intuiția lui. Poate, în adâncul sufletului, aveau de fapt câteva lucruri în comun. Dar probabil că nu.

„Guilfoyle poate fi un psihic fals care vinde vise, dar judecând după mărimea acestei mulțimi, este evident că are un adevărat talent pentru promovare”, a spus el.

Maggie sorbi puțină șampanie, dar nu și-a dispărut atenția de la oamenii care măcinau prin camera mare. Știa că ea cerceta fețele celor din jur, încercând să descopere femeia care se dădea drept angajatorul ei.

„Ți-am spus, Guilfoyle are câteva teorii și tehnici interesante”, a spus ea. „De aceea am plănuit inițial să particip la această conferință.”

Sam îi urmărea pe Arthur și Dolores Guilfoyle jucând rolul unor gazde amabile la intrarea în hol. Au format un cuplu frumos, plin de farmec. Dolores era o blondă uimitoare și sofisticată. Purta o rochie roz pal care strălucea cu ceea ce trebuie să fi fost un milion de paiete roz pal. Mănuși lungi roz, o geantă roz delicată și o mulțime de bijuterii au completat ținuta.

Arthur avea ochii întunecați și profilul cizelat al unui bărbat de frunte. El a folosit un farmec lustruit care părea să funcționeze la fel de bine pentru bărbați ca și pentru femei. Hainele sale de seară alb-negru se potrivesc cadrului lui înalt și slab, cu o perfecțiune care putea fi obținută doar prin croiala manuală. Părul lui întunecat, până la guler, era periat pe spate de pe vârful unei văduve dramatice și strălucea cu cantitatea potrivită de ulei.

Pe lângă familia Guilfoyle, patru tineri atrăgători – doi bărbați și două femei – au circulat prin cameră oferind șampanie și o primire călduroasă. Purtau etichete cu numele care îi identificau ca ghiduri de vis. Toți păreau că ar fi fost împrumutați de la un studio de film pentru seară.

— Crezi că e ceva în neregulă cu ochii lui Guilfoyle? Întrebă Sam pe un ton scăzut.

"Ochii lui?" Maggie era evident surprinsă de întrebare. „Nu, ce te face să întrebi asta?"

„Am observat o privire ciudată în ei când ți-a sărutat mâna."

"Oh corect." Maggie a zâmbit. "Domnul. Guilfoyle posedă ceea ce se numește o privire mocnitoare."

„M-am gândit că poate avea o problemă de vedere. Chestia care mocnește funcționează la tine?"

„În alte circumstanțe, s-ar putea să-l consider distractiv, dar am alte interese în acest moment."

— Luați în serios chestia asta de cercetare a viselor, nu-i așa?

Maggie îi aruncă un zâmbet de oțel. "Da. Fac."

"De ce?"

Ea clipi. Se pare că nu se așteptase la întrebare. O expresie rece, atentă, îi lumina ochii.

„V-am spus că am frecvent vise lucide, așa că, firește, sunt foarte interesat de cercetările care se desfășoară în acest domeniu."

Părea ca adevărul, dar nu tot adevărul. Era obișnuit să se ocupe de adevăruri pe jumătate. Ai avut multă experiență cu ei când ai lucrat în forțele de ordine. Au venit de la victime, suspecti și martori. Acum că era în afacerea cu investigații, se părea că le va lua de la clienți.

„Înțeleg că interesul tău este personal", a spus el. "Mă întrebam-"

Ea îi aruncă un zâmbet de avertizare. „Destul despre mine. Sa vorbim despre tine."

"Ce vrei să stii?"

„Putem începe cu suportul de haine din biroul tău. Ai scăpat de ea?"

"Nu."

Ea dădu din cap într-un mod conștient. „Eram sigur că nu o vei face."

„Nu este ca și cum aș fi avut mult timp să redecorez biroul. Nu primesc vreun merit pentru că am apărut într-o jachetă de seară în seara asta?"

„Da, da.” Ea studie jacheta. „Este foarte drăguț. Nu arăți deloc ca un șef al mafiei.”

„Ai întâlnit vreodată un șef mafiot?”

„Ei bine, nu. Dar merg la film și citesc ziarele ca toți ceilalți.”

„Este bine să știu că nu semăn cu Dillinger sau Capone.”

„Mult mai clasic”, îl asigură ea.

Îl tachina?

Înainte ca el să se poată decide, ea se întoarce la sondajul ei al camerei. „Sunt mulți oameni aici în seara asta. Sunt îngrijorat că nu vom reuși să vedem impostorul în această mulțime.”

„Nu-ți face griji, vom ști când va sosi.”

Asta a atras atenția lui Maggie. Ea îi aruncă o privire, intrigată. „Ce te face să crezi asta? Suntem prea departe de Guilfoyle pentru a auzi numele oaspeților când sunt prezentați.”

„Judecând după faptul că impostorul a reușit să intre în coloanele de bârfe ale celebrităților din ziare, nu cred că încearcă să se ascundă. Nu s-ar fi dus la acel club de noapte local și nu s-ar fi făcut poza dacă nu ar fi vrut să fie observată.”

Maggie își miji ochii. „Înteleg la ce te referi. Este o gândire foarte bună. Logic.”

„Am citit *șoimul maltez*.”

„Asa am făcut și eu.” Entuziasmul a încălzit vocea lui Maggie. „Ce părere aveți despre portretizarea domnului Hammett a detectivului privat? Există cei din lumea literară care au numit acea carte un roman prin excelență americană și o operă importantă de ficțiune modernă. Se spune că Gertrude Stein este o mare fană a misterelor lui Hammett.”

Maggie se opri cu un aer nerăbdător. Sam se uită la ea.

„Ce?” el a spus.

Ea a zâmbit încurajator. „Ești prima persoană pe care am întâlnit-o și care este în măsură să judece personajul lui Sam Spade din *The Maltese Falcon* din punctul de vedere al unei persoane din interior. Ce ai concluzionat?”

„Până acum ar trebui să știe mai bine decât să recurgă la înțelepciuni cu Maggie”, se gândi Sam.

„Detectivul lui Hammett este un arogant, egoist, narcisist”, a spus el. „Aș spune că are codul moral al unei pisici de străduță, dar asta ar fi nedrept pentru pisici. Nu este interesat de dreptate. Singurul său obiectiv este să-și demonstreze șieși și tuturor celorlalți că este cel mai puternic și mai deștept tip din cameră și nu-i pasă cine este rănit în acest proces.”

Maggie se uită la el, cu gura căscată de șoc.

„Prea multe cuvinte mari?” el a întrebat.

Ea clipi de câteva ori, închise gura și prinse o expresie gânditoare.

„Știam că e ceva în neregulă cu acel personaj”, a spus ea. „Nu am putut să pun degetul pe el, dar era evident că nu era un material bun pentru erou.”

— De asemenea, este un detectiv prost, spuse Sam.

Maggie făcu ochii mari. „Într-adevăr?”

„Fiecare investigator face greșeli, dar să bei un cocktail pe care tipul rău îl amestecă pentru tine într-un moment critic al cazului nu este o mișcare profesională cu adevărat inteligentă”, a spus Sam.

— Ai dreptate, spuse Maggie, clar impresionată. „Nu m-am gândit niciodată la asta. Sam Spade știe că Gutman este un criminal și totuși bea cocktailul pe care i-l servește Gutman. Băutura este îmbogățită cu un medicament care îl face pe Sam inconștient. Trebuie să vă spun, totuși, că, din punctul de vedere al unui scriitor, uneori ai nevoie de o întorsătură a intrigii care să permită...”

„Doamna Smith. Ce coincidență uimitoare.”

Maggie încremeni. Sam s-a întors și a văzut un bărbat cu aspect distins, cu părul subțire, ochelari și un inel cu sigiliu de aur care se întindea asupra lor.

— La naiba, spuse Maggie, cu vocea abia peste o șoaptă. „Ești pe cale să-l cunoști pe doctorul Emerson Oxlade, mincinos manipulator și analist de vise patetic.”

„De ce ți-a spus domnișoara Smith?” întrebă Sam.

„Voi explica mai târziu.”

Era furioasă, decise Sam, nu era frică. Un alt mister Maggie.

Înainte să mai poată pune întrebări, dr. Emerson Oxlade era la ei. Sam a decis că, chiar dacă nu ar fi fost conștient de faptul că Maggie nu-i plăcea Oxlade, l-ar fi găsit enervant pe bărbat. Oxlade emana o aroganță pompoasă, dar strălucirea entuziasmului nesănătos din privirea lui era cea care declanșa alarma. Semăna foarte mult cu obsesia și era fixat pe Maggie.

Oxlade se opri în fața ei. Se profilează.

Maggie a făcut în mod deliberat un pas înapoi. „Dr. Oxlade.”

— Nu aveam idee că vei fi aici în seara asta, domnișoară Smith. Oxlade a redus distanța dintre ei. „Presupun că participați la conferință pentru că încă căutați terapie pentru visele voastre tulburătoare. Te-am avertizat că a fost o greșeală să închei tratamentul, draga mea.”

Maggie îi aruncă un zâmbet milostiv. — Evident că aveți probleme de memorie, doctore Oxlade. Numele meu este domnișoara Lodge, nu domnișoara Smith și nu te-am văzut niciodată pentru tratamente de niciun fel. Am rezervat câteva consultații profesionale cu tine. Din păcate, habar nu aveai ce faci. Era clar că ai ieșit din adâncul tău.”

Sam și-a dat seama că amândoi uitaseră de el. Se îndreptă spre Oxlade, doar un pas. Oxlade nu părea să-l observe, dar s-a retras automat, așa cum o făcea o persoană când un străin se apropia prea mult. Mica manevră îi dădu lui Maggie puțin spațiu de respirație.

Oxlade avea o expresie îngrijorată. „Mi-a fost frică de asta, draga mea. Vă suprimați visele lucide în loc să învățați cum să le controlați, iar rezultatul este că le permiteți să distorsioneze memoria și realitatea. Ai nevoie de terapie.”

— Nu, spuse Sam. „Nu are nevoie de terapia ta. Ea ma prins.”

Maggie și Oxlade s-au uitat la el de parcă și-ar fi dat seama brusc că era prezent.

— Sunteți expert în vise lucide, domnule? Expresia lui Oxlade arăta clar că se îndoia de această posibilitate. „Poate că am auzit de tine. Cunoscut pe toți cei importanți în domeniu.”

— Permiteți-mi să vă prezint asistentului meu de cercetare, spuse Maggie. "Domnul. Sage, el este Emerson Oxlade.

— *Dr. Emerson Oxlade, corectă Oxlade lin.*

— Oxlade, spuse Sam. Nu și-a oferit mâna.

Iritația izbucni în ochii lui Oxlade, dar el o înăbuși imediat. — Ce fel de cercetare faci, Sage?

Maggie a preluat conducerea. „Scriu o carte despre șarlatani și șarlatani în afacerea de analiză a viselor. Domnul Sage este un expert în dezvăluirea fraudelor.”

Sprâncenele lui Oxlade se îngrămădiră într-o profundă îngrijorare. — Nu ești calificată să scrii genul ăsta de carte, domnișoară Smith. Sau Lodge.”

— Nu sunt de acord, spuse Maggie. „Am avut o mare experiență în identificarea charlatanilor. Sunt uimitor de comune.”

Furia fulgeră în ochii lui Oxlade. „Din păcate, se pare că eșecul tău de a accepta îndrumarea profesională te-a condus pe o cale periculoasă, domnișoară Lodge. Vă sfătuiesc să fiți foarte atenți. Există un risc considerabil în calomnirea unor membri respectați ai profesiei medicale. Enervează oamenii nepotriviți și te vei trezi plin de procese.”

— O amenințați pe domnișoara Lodge? întrebă Sam, păstrându-și tonul politicos întrebător. „Se pare că o amenințați, dar îmi place să fiu sigur înainte să trag concluzii.”

— Îi dau domnișoarei Lodge niște sfaturi profesionale, se răsti Oxlade. „Îți voi da același sfat. Asistenții de cercetare pot fi trimiși în judecată.”

S-a întors și s-a îndepărtat în mulțime.

Sam îl privi o clipă. — Vrei să-mi spui despre ce era vorba?

„A fost vorba despre faptul că am lăsat emoțiile mele să ia tot ce e mai bun din bunul meu simț.”

"Ma gandeam eu. În general, profesioniștii din domeniul detectivului nu recomandă o pierdere a firii atunci când încercați să rămâneți sub acoperire. Atrage atenția.”

— Sunt conștientă că a fost o greșeală, spuse Maggie, cu vocea strânsă. „Din păcate, îmi lipsește experiența în astfel de lucruri.”

„Ce s-a făcut s-a făcut, așa că uitați, dar ar fi bine să mă completați. Ce s-a întâmplat între voi doi?”

„Acum aproximativ cinci luni am făcut câteva întâlniri de consultație cu Oxlade pentru a discuta despre visele mele.”

"De ce?"

„Este nevoie de multă abilitate pentru a obține controlul asupra unui scenariu de vis. Obținerea și păstrarea tehnicilor este un proces continuu, cel puțin pentru mine. Sunt bun, dar departe de a fi perfect.”

„Îți dai seama cât de ciudat sună asta pentru cineva ca mine”, a spus el.

„Nu ești singurul căruia i se pare ciudat subiectul viselor lucide. De aceea, în general, mă abțin să discut subiectul cu oameni care nu sunt interesați de metafizică.”

„Spune-mi mai multe despre Oxlade.”

„Prima sesiune a mers bine. A înțeles despre ce vorbesc. Pentru a-i da diavolului cuvenitul, el a studiat cu adevărat visele lucide. Nu mi-a plăcut bărbatul sau biroul lui, dar m-am gândit că pot lucra cu el.”

Sam a decis să ignore comentariul despre biroul lui Oxlade. Probabil o altă problemă cu mobila.

„Ce s-a întâmplat?” el a întrebat.

„La a doua întâlnire, Oxlade a strecurat un medicament în ceaiul pe care mi l-a servit. L-a numit *amplificatorul lui*. Am impresia că o inventează el însuși. Era inodor și fără gust. Sesiunea a început ca de obicei. Eram în mijlocul descrierii celei mai recente experiențe de vis, când m-am trezit brusc căzând într-un coșmar de veghe.”

„Cum arată asta?”

„Am început să am halucinații. Pereții și tavanul biroului păreau să se dizolve. Mobilierul plutea. Totul a fost foarte bizar. Din fericire, mi-am dat seama ce se întâmplă. Am reușit să suprim halucinațiile și să ies din birou.” Maggie făcu o pauză să bea o înghițitură din șampanie. „A fost o luptă.”

— Cu Oxlade?

„A venit după mine cu o seringă plină cu un sedativ. A susținut că sunt isteric. Având o criză de nervi.”

— Înțeleg că Oxlade a pierdut lupta?

„Am aruncat câteva lucruri în el. Îmi amintesc o scrumieră de sticlă și o vază mare cu flori.”

Sam dădu din cap, impresionat. „Buna treaba.”

Maggie îi aruncă o privire de parcă nu știa prea bine ce să facă din compliment. „Tu mă crezi?”

„De ce n-aș face?”

„Poate pentru că povestea mea sună ca imaginația unei femei isterice? Printre altele, Oxlade a spus că sunt predispus la isterie. Nervi slabi, vezi tu.”

„Oxlade te vrea”.

Maggie pufăi o înghițitură de șampanie și tuși o dată sau de două ori. „Doar pentru a fi clar, interesul lui Oxlade pentru mine nu este personal. Ei bine, este personal, dar nu...”

„Sexual? Aș putea spune. Ce vrea?”

„M-am gândit mult la asta în ultimele luni. Destul de sigur că vrea să facă experimente pe mine folosind drogul lui prost de amplificator.”

„Din cauza felului în care visezi?”

„Da.”

„De ce îi pasă lui că ești un visător lucid?”

Maggie strânse mai tare paharul de șampanie. „Nu pot dovedi, dar cred că are o idee nebună de a-mi controla visele.”

„Îți controlezi visele?”

— Asta mă face să par paranoic, nu-i așa?

„Ei bine, sigur, dar sunt bine cu paranoia. Uneori este justificat. Ce rost ar avea să-ți controlezi visele, presupunând că așa ceva ar fi chiar posibil?”

„Aceasta”, a spus Maggie, „este o întrebare foarte bună. Există o teorie că atunci când visăm ne aflăm într-o stare de transă, care este similară cu ceea ce se întâmplă atunci când o persoană este hipnotizată. Bănuiesc că Oxlade este convins că, dacă poate induce o stare de vis lucidă cu medicamentul său, va fi capabil să-l controleze pe visător.”

„Prin implantarea unei sugestii hipnotice în timp ce persoana visează?”

„Da așa cred. Nu-mi pot imagina un alt motiv pentru care vreau controlează visele altei persoane. Cred că m-a ales pentru experimentele sale, deoarece am frecvent vise lucide în mod natural. Probabil că a crezut că ar fi mai ușor să-și testeze teoriile pe cineva ca mine.”

„Să văd dacă am eliminat acest caz. Pe lângă faptul că urmărim un cronicar cu sfaturi impostore și pe cineva care încearcă să șantajeze cronicarul adevărat, avem de-a face și cu un om de știință nebun care vrea să facă experimente bizare pe tine?”

„Din dreptate, nu cred că Oxlade este supărat – doar obsedat”, a spus Maggie. „Dar da, acest caz este complicat de prezența lui. Poți înțelege de ce am vrut să angajez un profesionist ca tine.”

— Absolut, spuse Sam cu tonul grav. „Aceasta nu este o meserie pentru un amator.”

Maggie chicoti. „Din fericire, de dragul parteneriatului nostru, l-am citit pe Hammett și am văzut suficiente filme cu detectivi pentru a ști că înțelepciunile sunt un aspect important al imaginii tale profesionale.”

„Este bine, dar hai să clarificăm ceva aici. Nu avem un parteneriat. Eu sunt detectivul. Tu ești clientul.”

„Da, desigur, dar nu am vrut să subliniez această distincție, pentru că ea subliniază faptul că eu sunt cel care se ocupă.”

„Da?”

— Ei bine, da, spuse Maggie. „Eu sunt cel care va scrie cecul pentru serviciile dumneavoastră.”

Avea un motiv. A decis să nu urmărească acel unghi. „Trebuie să spun că această activitate de investigație privată se dovedește a fi diferită de ceea ce mă așteptam când am deschis atelierul săptămâna trecută.”

„La ce te aștepti?” ea a întrebat.

„Când am deschis ușa Sage Investigations, m-am gândit că o să-mi petrec cea mai mare parte a timpului ascunzându-mă în tufișuri făcând fotografii cu bărbați care își înșală soțiile sau soții care își înșală soții. Munca de divorț. Niciodată nu m-am gândit că voi ajunge într-o jachetă de seară la o recepție elegantă cu șampanie pentru o grămadă de oameni care vor să învețe cum să-și controleze propriile visuri.”

„Nu ai devenit detectiv privat pentru a face o muncă slăbită de divorț.”

Certitudinea absolută din cuvintele ei l-a făcut să-și ia ochii de la mulțime suficient de mult încât să se uite la ea.

„Nu eu am?” el a spus.

"Nu. Îmi dau seama că probabil că sunt niște bani de făcut în această linie, dar vă sfătuiesc să nu acceptați astfel de cazuri."

A privit-o o clipă, fascinat inexplicabil. „De ce am deschis Sage Investigations?”

„Încă lucrez la asta. O să te anunț când îmi dau seama. Apoi vă voi putea sfătui despre cum să vă desfășurați afacerea. Am învățat multe ca asistent al mătușii Cornelia. Sunt destul de priceput să dau sfaturi bune.”

Era pe cale să-i spună că nu are nevoie de sfaturi de afaceri, când o explozie de becuri s-a luminat noaptea în fața intrării Institutului. Un val de conștientizare flutura peste mulțime. Nu emoția aprinsă a anunțat sosirea unui star important de la Hollywood, dar era clar că cineva de notă era pe cale să intre în cameră.

O clipă mai târziu, o femeie a trecut prin ușă, făcându-se o pauză suficient de lungă pentru a face intrarea. Părul ei roșu aprins cădea în valuri adânci în jurul umerilor ei. Rochia ei roșie moale era tăiată foarte jos în față. Colierul sclipitor care i se întindea în jurul gâtului părea destul de greu încât să o scufunde dacă avea ghinionul să cadă într-o piscină.

Sam ascultă vocile joase ale oaspeților din apropiere.

„Aceasta este ea, editorialista de sfaturi, mătușa Cornelia”, a șoptit o femeie. „Ziarul avea o fotografie cu ea la Paradis.”

„Nu mi-am imaginat niciodată că va fi atât de plină de farmec”, a remarcat o altă femeie. „Întotdeauna am presupus că este mai în vârstă. Mai matur.”

„La fel am făcut și eu”, a spus prima femeie.

Arthur și Dolores Guilfoyle au mers înainte pentru a o saluta pe „Cornelia”.

Arthur ridică vocea, proiectând-o astfel încât toată lumea din camera tăcută brusc să-l poată auzi.

„Draga mea mătușă Cornelia, este o onoare să te am alături de noi în această seară. Un pahar de șampanie, poate?”

„Sună minunat.” Femeia care se numea Cornelia ia oferit lui Guilfoyle o mână grațioasă, învelită într-o mănușă de dantelă roșie, până la cot. „Aștept cu nerăbdare să particip mâine la prelegerea dumneavoastră introductivă. Sunt convins că toți putem beneficia de intuițiile profunde ascunse în visele noastre doar dacă reușim să stăpânim Metoda Guilfoyle.”

„Sper că veți găsi de ajutor discursul meu și celelalte sesiuni care vor avea loc aici la Institut.”

— Sunt sigură că o voi face, spuse Cornelia.

Unul dintre ghizii de vis i-a oferit un pahar de șampanie. Ea a acceptat-o și a fost imediat înconjurată de o mulțime de oameni.

Nivelul de zgomot al mulțimii a urcat înapoi la nivelul său pre-Cornelia. Sam se întoarse către Maggie.

— Interesant, spuse el. „Se pare că falsa Cornelia lucrează cu Guilfoyle pentru a ajuta la promovarea Metodei. Poate că această afacere cu impostori nu este altceva decât un truc de marketing.”

Ochii lui Maggie s-au îngustat ca ai unui pușcăr din Vechiul Vest. Și-a așezat paharul de șampanie pe masa din alcov cu un clinchet de rău augur. „Cum îndrăznește femeia aceea să se prefacă a fi Cornelia? Voi avea o discuție cu acea fraudă chiar acum.”

„Ți-a trecut prin cap că vei avea o problemă dacă o confrunți și o acuzi că este un impostor?”

„Nu pot lăsa asta să continue.”

„ *Problema* ”, a spus Sam uniform, „demonstrează că este o fraudă fără să dezvăluie identitatea reală a lui Lillian Dewhurst”.

Maggie bătu pe masă cu o unghie cu vârful roșu. "La naiba."

„Oamenii care sunt încolțiți sunt periculoși și imprevizibili. De asemenea, reține că ar fi ciudat să demonstrezi că nu este adevărata Cornelia în fața unei mulțimi.”

Maggie se gândi la asta pentru scurt timp și în cele din urmă oftă. Ea a acceptat sfatul, dar nu i-a plăcut. „Ai alt plan?”

"Da."

"Ce?" întrebă ea, ridicându-se imediat.

Entuziasmul ei, ca de obicei, l-a făcut nervos.

„Avem nevoie de mai multe informații”, a spus el, încercând să pară cool și competent. *Știi, ca un detectiv profesionist, Sage.* „Mă plătești să mă ocup de această situație. Lasă-mă să-mi fac treaba.”

— La naiba, spuse Maggie din nou.

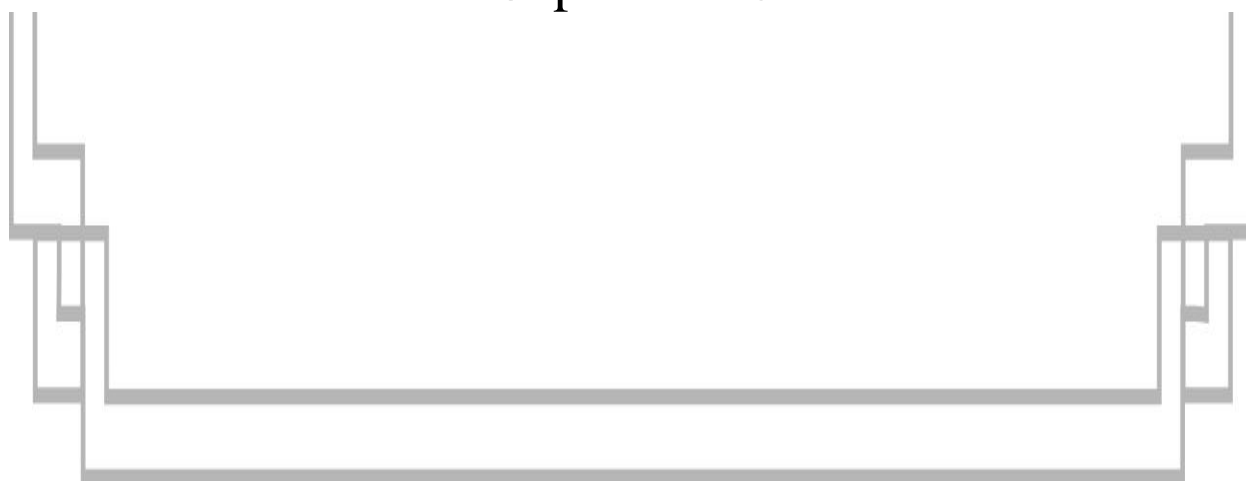
„Îți dau un sfat bun.”

„Oamenii aproape niciodată nu acceptă sfaturi bune.”

— Am observat, spuse Sam.

Capitolul 10

B Nevins s-a oprit mereu în fața unei uși de la capătul unui hol lung și umbrît, cu pieptul strâns, pulsul accelerat.

Era pe cale să execute primul pas al planului și a fost uluită să-și dea seama că era brusc îngrozită. Și-a spus că nu se poate întoarce acum. Era prea mult în joc.

Stătea într-o aripă slab luminată a clădirii principale. Nu mai auzea zgomotul recepției cu șampanie care avea loc în hol. Zidurile vechii moșii erau groase. Conform broșurii pe care o ridicase în hol, erau pline de coridoare vechi care fuseseră folosite cândva de personalul casnic și de oaspeții lui Carson Flint, care profitau de ele pentru a face vizite clandestine în dormitoarele altora.

A tras adânc aer în piept, a deschis ușa și a intrat în micul teatru. Se opri chiar înăuntru, surprinsă de luminile care pâlpâiau sălbatic. Sursa a fost o versiune ciudată și tulburătoare a unei mingi de oglindă de club de noapte pe scenă. Aparatul s-a învârtit. În loc să faci duș în spațiu cu picături destul de colorate, emitea scipiri rapide de lumină albă aspră. *Negru-alb-negru-alb-negru-alb.*

Efectul a fost dezorientator. A creat imagini ulterioare ciudate. A vrut să-și îndepărteze privirea, dar pentru o clipă a rămas blocată. Nu a simțit cealaltă prezență în cameră până când a auzit mișcare în spatele ei.

Ea a știut atunci că lucrurile au mers teribil de prost. A trebuit să iasă din teatru, să se întoarcă în siguranța holului.

Ușa s-a închis.

"Ce?" ea a spus. "Cine e acolo?"

Nu a fost nici un raspuns. Cu ușa închisă, nu era nicio lumină din hol care să modifice luminile pâlpâitoare. Ea a încercat să se grăbească înapoi, departe de silueta întunecată și aproape că și-a pierdut echilibrul.

„Stai departe de mine”, a avertizat ea.

Se apropie cu putere de scaunul de pe culoar din ultimul rând. Umbra se îndreptă spre ea. Nu putea distinge o față. Ea a continuat să se retragă, folosind spătarul scaunelor din ultimul rând pentru a o ghida. Dacă ajungea pe culoarul din partea îndepărtată a teatrului, putea alerger spre scenă și poate scăpa în aripi.

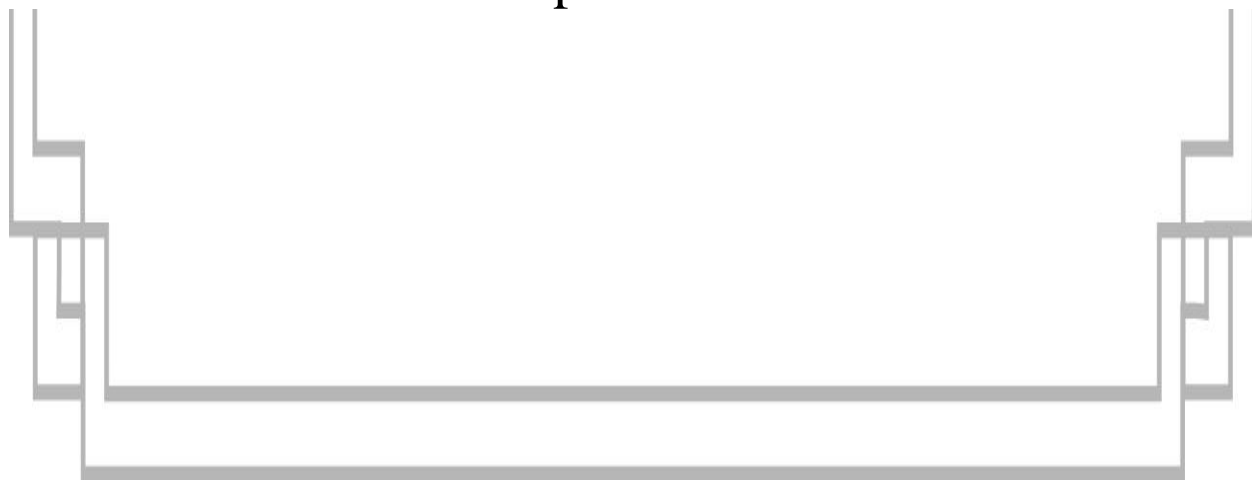
Umbra s-a închis repede. Beverly ajunsese pe ultimul loc și se întoarse să alerge spre scenă.

Acul a ars când i-a lovit umărul din spate. Sedativul și-a făcut efectul rapid. S-a prăbușit pe scaunul din culoar.

Era inconștientă când ucigașul i-a injectat un alt medicament în braț, medicamentul care i-a oprit inima.

Capitolul 11

recepția era la apogeu. Holul era plin, dar Maggie știa că mulțimea va începe în curând să se diminueze. Oamenii aveau să plece pentru cină și pentru o noapte în oraș. Acesta a fost Burning Cove, până la urmă. Măine, participanții la conferință urmau să asculte prelegeri și să participe la demonstrații, dar în seara asta aveau să fie dans și cocktailuri în cluburile de noapte întunecate și în saloanele hotelurilor.

— Probabil că impostorul va pleca în curând, spuse ea. „Ar trebui să mergem la mașină și să ne pregătim să o urmăm.”

"Care e ideea?" Sam și-a menținut atenția asupra mulțimii. „Este evident în oraș cu scopul de a fi remarcată. Ea va merge la cina la un restaurant la modă și apoi va intra într-un club fierbinte. Nu vom învăța nimic privindu-o cum bea și dansează pentru tot restul nopții.”

"Ce sugerezi?" întrebă Maggie, iritată dar și curioasă.

„Este o celebritate. Toată lumea din oraș știe că ea este aici. Nu ar trebui să fie greu să afli unde stă.

"Dreapta." Maggie a experimentat un val de entuziasm. „O găsim hotel și caută camera ei în timp ce ea este în oraș în seara asta. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.”

„Tocmai ai făcut-o. Consideră ideea ca a ta, pentru că nu asta am avut în minte.”

Ea îi aruncă o privire, intrigată. "Care este planul tău?"

„O să aflăm numele hotelului ei și să o sunăm mâine dimineață, când probabil că va fi singură.”

„La ce va folosi asta? Tu ai spus că ea va nega totul.”

— Poate, spuse Sam. „Dar vom învăța multe, nu doar vorbind cu ea, ci și având ocazia să o prindem când nu o joacă pe mătușa Cornelia. Ea va fi dezechilibrat.”

„Hmm.”

„Crede-mă, să ne găsești la ușa ei mâine dimineată devreme o va face foarte nervoasă”, a spus Sam. „Nu va avea siguranța unei mulțimi. Ea va fi singură.”

"Asa de?"

„Oamenii nervoși tind să intre în panică. Ei fac greseli.”

„Presupun că aceasta este o abordare a acestei situații. Cu toate acestea, prefer planul meu. Avem o oportunitate perfectă să-i căutăm camera de hotel în seara asta, presupunând că putem afla unde stă.

„O oportunitate perfectă de a fi arestat pentru efracție”, a spus Sam. „Ne ținem de planul meu. Eu sunt expertul, îți amintești?”

"Stiu dar-"

— Ei bine, acum, asta e interesant, spuse Sam încet.

Maggie și-a dat seama că era concentrat pe cealaltă parte a camerei. Ea îi urmă privirea și ajunse tocmai la timp să o vadă pe falsa Cornelia dispărând prin intrarea arcuită a unui hol slab luminat.

— Poate că nu știe că camera doamnelor este într-o altă aripă, spuse Maggie.

„Știe unde se duce.” Sam își puse șampania neterminată pe masa consolă. "Stai aici. Am să o urmăresc.”

"Voi veni cu tine.”

Sam a ezitat, dar evident a concluzionat că nu voia să piardă timpul certându-se. Falsa Cornelia era deja dispărută.

„Bine”, a spus el, „dar nu vrem ca nimeni să ne observe.”

„Nu-ți face griji, singura persoană din cameră care ar putea să-mi acorde atenție este Oxlade și a plecat cu ceva timp în urmă”, a spus Maggie.

Pe lângă Oxlade, era clar că ea și Sam nu atrăseseră interesul nimănui la recepție. Era mândră că povestea ei de acoperire a funcționat. Soții Guilfoyle îi salutaseră politicos când sosiseră, dar își petrecuseră restul serii amestecându-se cu participanți care, evident, erau mult mai sus pe scara socială. Cei patru ghizi de vis atrăgătoare făceau același lucru – fermecând oaspeții, evident, mai înstăriți.

— Să mergem, spuse Sam.

Au ocolit marginea mulțimii și au intrat în holul umbrit în care intrase impostorul. Corpurile principale de iluminat erau stinse, dar o aplice de perete strălucea în capătul îndepărtat al coridorului, unde se intersecta cu o altă aripă.

Maggie auzi clinchetul puternic al sandalelor de seară cu toc înalt răsunând din capătul îndepărtat al holului. Ea a văzut silueta umbră a falsei Corneliei întorcând colțul și dispărând în aripa alăturată.

Sam se opri și deschise una dintre ușile franceze. „Vom tăia curtea. Va fi mai rapid.”

Maggie îl urmă în grădina întunecată. Au mers repede pe o potecă de piatră luminată de o lună aproape plină. O fântână murmură încet în umbră.

„Dacă ușile din acea parte a curții sunt încuiate?” ea a întrebat.

— Mă îndoiesc că sunt, spuse Sam. "De ce sa te deranjezi? Curtea este asigurată pe toate cele patru laturi. Dar chiar dacă sunt blocate, nu va fi o problemă.”

— Înseamnă că poți alege un lacăt?

„Înveți lucruri când arestezi băieți răi.”

„Voi paria. Cu siguranță ai avut dreptate în privința unui lucru – impostorul pare să știe unde se duce. Dacă ar fi căutat camera doamnelor, s-ar fi întors până acum.”

Ușile cu ferestre care aliniau holul din partea îndepărtată a curții erau, într-adevăr, descuiate. Maggie îl urmă pe Sam în întunericul altui coridor slab luminat. El o trase să se oprească și îi atinse buzele cu un deget. Ea a primit mesajul.

Impostorul nu era de văzut nicăieri. Maggie începea să se teamă că își pierduseră cariera când țipătul unei femei răsună din capătul îndepărtat al holului. Sunetul primordial ridică părul de pe ceafa lui Maggie.

— Sam, șopti ea.

„Rămâneți aici”, a ordonat el.

Începu înainte exact când ușa de la capătul coridorului se deschise trântind. Impostorul a zburat afară, siluetat de rafale de lumini intermitente. Ea nu mai țipa. Părea să alerge pentru viața ei. Fustele ei lungi i se biciuiau în jurul gleznelor.

Nu l-a observat pe Sam până când acesta i-a apărut în cale. Ea s-a oprit grăbit, lovită.

— Te rog, nu mă răni, icni ea. „Nu voi spune nimănui. Jur, nu voi spune nimănui.”

— Nu te mișca, spuse Sam.

Impostorul a înghețat, supunând automat comanda. A pășit în jurul ei și a dispărut în cameră.

Maggie s-a grăbit înainte și s-a oprit direct în fața falsa Corneliiei. "Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?"

Tonul ei ascuțit al vocii a rupt vraja de moment făcută de ordinul lui Sam. Femeia respiră zgomotos.

— Nu știu, șopti ea. „Nu am avut nimic de-a face cu asta.”

"Esti în regula?"

— Trebuie să plec de aici, spuse impostorul.

A ocolit Maggie și a fugit pe coridor, îndreptându-se spre hol.

Maggie se duse în prag și privi furtuna tulburătoare de lumini pâlpâitoare.

„Sam.”

„Rămâi unde ești”, a spus el. „Trebuie doar să gălesc – am înțeles. Rezistă.”

Luminile pâlpâitoare au încetat brusc. O secundă mai târziu s-a aprins un reflector strălucitor, luminând scena din fața sălii. Perdeaua grea de catifea rosie fusese trasa la o parte. A făcut câțiva pași în spațiu și și-a dat seama că stătea în spatele unui mic teatru împodobit.

Ea tremura. Umbrele – vizibile și invizibile – ascundeau rândurile de scaune. Ceva rău se întâmplase în cameră.

Din obișnuință îndelungată, ea și-a suprimat simțurile.

S-au aprins mai multe lumini, de data aceasta aplice de perete care străluceau ușor. Sam a apărut din aripi și a ieșit în lumina reflectoarelor.

„Am găsit o bancă de întrerupătoare de lumină acolo”, a spus el. Studie canistra de metal care stătea deasupra platanului cu fonograf. Dispozitivul era întunecat și încă acum că fusese oprit. „Ce naiba este chestia aia?”

„Este un fel de mașină de pâlpâire.” Maggie a mers pe culoar spre scenă, intrigată. „Există o lumină puternică înăuntru. Când este aprins, lumina se stinge prin decupaje din recipientul care se rotește pe platoul turnanți. Oamenii care studiază visele folosesc uneori lumini pâlpâitoare pentru a induce halucinații sau transă. Dar, în general, trebuie să stai destul de aproape de dispozitiv pentru a obține efectul maxim. Aceasta este o versiune neobișnuit de mare și puternică. Trebuie să-l fi speriat pe impostor. De aceea a fugit de aici.”

Sam și-a protejat ochii cu o mână și a privit în spatele teatrului. „Nu, nu asta a făcut-o în panică.”

A coborât treptele laterale și a înaintat culoarul din partea îndepărtată a teatrului. Maggie se întoarse să vadă ce îi captivase atenția.

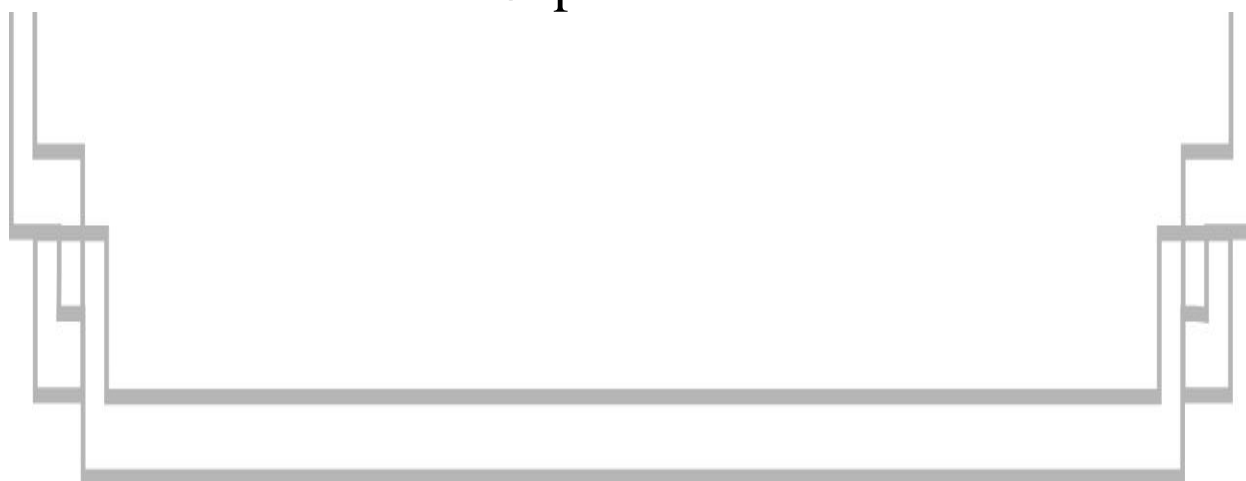
Umbrele invizibile care clocoteau în teatru erau ancorate de scaunul de la capătul ultimului rând, unde o femeie în rochie de cocktail era prăbușită, nemișcată.

Sam a atins gâtul femeii cu două degete.

— E moartă, spuse el încet.

Capitolul 12

DEfectivul Brandon și-a împins fedora-ul bățut înapoi pe cap și a privit un instrument care stătea pe scenă. „Ce dracu este acel gadget? Arată ca un felinar de Halloween deasupra unui fonograf.”

„Mi s-a spus că asta este exact”, a spus Sam. „Creează o mulțime de lumini pâlpâitoare care pot induce o transă la unii oameni.”

El și Brandon, șeful diviziei mici de omucideri din Burning Cove, stăteau pe scena teatrului. Nu erau singuri în cameră. Un medic încheia o examinare a cadavrului din ultimul rând. Arthur și Dolores Guilfoyle așteptau pe culoarul de lângă intrare. Când Sam ia informat despre moarte, amândoi păruseră uluiți. Acum fețele lor înregistrau anxietate și tensiune.

Nu era nevoie de talent psihic pentru a ști ce gândesc. Dacă un participant la conferință moare în incintă, nu ar fi o bună publicitate.

Maggie urmărea scena din spatele ultimului rând de scaune. Sam era sigur că știa și ce îi trecea prin cap. A ei Cazul fusese destul de complicat. Descoperirea femeii moarte amenința să trimită lucrurile într-o direcție nouă și mult mai periculoasă.

Brandon miji la Arthur Guilfoyle. „Hipnotizezi oamenii cu acel gadget?”

„Nu practic hipnoza”, a declarat Arthur Guilfoyle cu răceală. „Asta e pentru șarlatani și șarlatani. Sunt angajat în cercetare și analiză serioasă a viselor. Am proiectat generatorul de vise pentru a induce o stare de vis lucid.”

Brandon a continuat să-l privească cu o privire dură. „Deci nu e nimic periculos în chestia aia?”

Maxilarul lui Arthur era rigid. „Nu, desigur că nu. Este un dispozitiv pur terapeutic. Detectiv, îmi dau seama că este o situație tragică, dar nimic nu indică că aici a avut loc o crimă violentă. Există vreun motiv pentru care corpul nu poate fi îndepărtat imediat?”

Personalul meu are un program foarte complet programat pentru mâine. Au nevoie de timp pentru a se pregăti.”

Brandon și-a îndreptat atenția asupra doctorului, care era pe cale să-și prindă ghiozdanul medical din piele.

— Ce spui, doctore? el a întrebat.

Doctorul a clătinat din cap. „Fără semne de violență. Moartea domnișoarei Nevins s-ar putea să fi fost rezultatul unor cauze naturale – o afecțiune cardiacă subiacentă sau un anevrism, poate. Dar există un semn de injecție recent în brațul ei drept. Bănuiesc o supradoză. Intenționat sau accidental, nu pot spune.”

„Droguri?” întreabă Brandon.

„Având în vedere locul injectării și faptul că cadavrul a fost găsit în acest loc destul de izolat, cred că aceasta este explicația cea mai probabilă”, a spus medicul. „Cu toate acestea, nu există niciun semn de seringă. S-ar fi putut rostogoli pe sub scaune.”

Brandon se uită la cei doi ofițeri în uniformă. „Căutați în teatru un ac. Atenție. Folosește mănuși.”

„Da, domnule”, a răspuns unul dintre ofițeri. A aprins o lanternă.

Sam cataloga în tăcere faptele disponibile. Datorită conținutului geantei ei de seară, decedatul fusese identificat drept Beverly Nevins. Sosise în Burning Cove cu trenul din LA Dolores Guilfoyle confirmase că Nevins era înscris la conferință și că stătea la hotelul Sea Dream, dar asta era tot ce părea să știe cineva despre femeia decedată.

Rochia ei de cocktail și tocurile păreau scumpe și la modă, dar bijuteriile ei nu se potriveau cu restul ținutei. Cerceii candelabru ai lui Nevins, teancurile de brățări și colierele groase erau destul de elegante, dar păreau a fi bachelit și pastă. Nimeni nu făcuse un pas înainte pretinzând că îl cunoaște pe Nevins.

Sam și-a spus că nu există nicio dovadă că moartea ar avea vreo legătură cu cazul lui, dar intuiția lui nu a fost mulțumită de această observație. Cadavrele nu au apărut din întâmplare în mijlocul unui caz deja dezgustător. În experiența sa profesională, legea fără coincidențe a fost la fel de sigură ca legea gravitației.

„Putem ține asta departe de presă?” întreabă Dolores Guilfoyle tăios. „Este clar o tragedie, dar nu o crimă.”

— Ai idee de ce Nevins a fost în această cameră? întreabă Brandon.

Dolores oftă. „Îmi imaginez că a vrut să experimenteze generatorul de vise. Există informații despre aceasta în broșura pe care o oferim oaspeților noștri. Dacă s-a injectat într-adevăr cu ceva drog, poate că ar fi crezut că atmosfera de aici ar spori experiența.”

„Dacă este adevărat, a fost o idee groaznică”, a spus Arthur. „Pentru a avea o experiență terapeutică de succes cu aparatul, trebuie să fii ghidat de un expert în Metoda Guilfoyle. Fac acele sesiuni aici pentru că atmosfera din această cameră este propice pentru a implica simțurile psihice.”

„Da?” Brandon se uită în jur. „De ce este asta? Mă simt ca în orice altă cameră.”

— Aceasta este vechea sală de ședințe de spiritism, explică Dolores, cu vocea încordată de iritare.

Brandon se strâmbă. — Invoci fantome și spirite aici?

— Nu, desigur că nu, spuse Arthur. „Se zvonește că bărbatul care a construit moșia, Carson Flint, este fascinat de ocult. A angajat mediumi care să țină ședințe pentru el și pentru oaspeții săi. După cum puteți vedea, am transformat camera într-un teatru.”

„Cum ar fi găsit Nevins această cameră?” întrebă Brandon.

„Toți oaspeții pot ridica broșuri din hol”, a spus Arthur. „Există un plan al Institutului înăuntru. Este conceput pentru a ajuta participanții la conferință să găsească sălile de curs și sălile de seminar corecte. Acest loc este destul de mare, după cum puteți vedea. Unele aripi nu au fost încă remodelate. Nu vrem ca oamenii să se poticnească într-o zonă care este încă în construcție.”

Dolores Guilfoyle s-a prins de spătarul unui scaun de teatru. — Detective, nu avem idee cum a ajuns domnișoara Nevins în această aripă a Institutului. Se uită acuzator la Sam. — De altfel, nici noi nu știm de ce ați fost aici și dumneavoastră și domnișoara Lodge.

Brandon ridică sprâncene stufoase. „Voiam să pun întrebarea asta, eu însumi.”

Maggie a vorbit din prag. „Am vrut să vorbesc cu mătușa Cornelia. Sunt un fan al rubricii ei de sfaturi. Nu-mi lipsește niciodată. Am fost încântat să descopăr că a fost aici în seara asta. Domnul Sage și cu mine am urmat-o, sperând să o ajungem din urmă. Începusem să credem că era pierdută și eram pe cale să ne oferim să o ajutăm când a deschis ușa acestei camere, a dispărut înăuntru pentru o clipă și apoi a ieșit în fugă. Era foarte supărată. Evident că a văzut cadavrul.”

Nu este o versiune rea a evenimentelor, se gândi Sam, mai ales având în vedere că Maggie o inventa din mers. Brandon și ceilalți păreau mulțumiți. Mătușa Cornelia a fost o celebritate, până la urmă. Fanii au urmărit celebrități.

Brandon cercetă micul grup adunat în cameră. „Unde este mătușa Cornelia?”

— A plecat cu un taxi cu puțin timp înainte să sosiți dumneavoastră, detective, spuse Dolores. „Era supărată. Am condus-o până la taxi.”

Brandon băgă mâna în jachetă și scoase un caiet și un creion. — Ai un nume de familie pentru mătușa Cornelia?

Arthur și Dolores schimbă priviri uluite. Sam se uită la Maggie și știa că își ține respirația.

Dolores clătină din cap. „Nu. Este înregistrată ca mătușă Cornelia. Ea a spus că a preferat să folosească numele ei de scenă. La urma urmei, e o celebritate. Asta fac vedetele. Actorii de la Hollywood au toți nume de ecran care sunt diferite de numele lor reale. Suntem încântați să o avem pe mătușa Cornelia printre invitații noștri, așa că nu am insistat asupra unui nume de familie.”

„Cum și-a plătit biletul?” întrebă Brandon.

— Cash, spuse Dolores.

„Unde stă ea?” întrebă Brandon.

„I-a spus șoferului de taxi să o ducă la o cabană de pe Rose Beach”, a spus Dolores. „Este lângă Cliff Road, la câteva mile de aici.”

Ei bine, asta a fost ușor, se gândi Sam. Se uită la Maggie și văzu sclipirea înțelegerii în ochii ei. Aveau o adresă pentru falsa Cornelia. Cu noroc, Maggie ar lua asta ca pe un indiciu că știa să-și facă treaba. Din nou, probabil că asta nu ar împiedica-o să ofere sfaturi.

Brandon termină de notat adresa și se uită la doctor. „Voi primi o declarație de la ea dimineață. Între timp, voi arunca o privire prin camera domnișoarei Nevins la hotel. Dacă totul este în ordine, îi voi spune personalului să-și împacheteze lucrurile mâine și să le pună în siguranță până când cineva le revendică. S-a uitat la doctor. — Altceva pentru mine, doctore?

Doctorul a clătinat din cap și și-a ridicat ghiozdanul. — Nu decât dacă vii cu ceva care să justifice o autopsie.

— Mă îndoiesc că familia va autoriza unul, mormăi Brandon. „Mai ales dacă ar putea indica o supradoză.”

Maggie și-a dres glasul. „Ce zici de posibilitatea unei crize cauzate de generatorul de vise?”

Sam și toți ceilalți s-au uitat la ea. Soții Guilfoyle au fost șocați. Doctorul și-a frecat maxilarul și a primit o expresie gânditoare. Detectivul Brandon se încruntă și se întoarce către Arthur.

„Este posibil ca cineva să sufere o criză de la acel lucru?” întrebă Brandon.

„Absolut nu.” Maxilarul lui Arthur se strânse. „Unii oameni sunt deranjați de luminile care pâlpâie rapid, dar vă asigur că experiența generatorului de vise nu este dăunătoare.”

Brandon mormăi. „Așa e, atunci. E timpul să găsești rudele apropiate. Urăsc această parte a jobului.” Își îndreaptă fedora peste ochi și se uită la Sam. „Aș vrea să vorbesc cu tine înainte să plecăm. În afara.”

— Sigur, spuse Sam.

Doctorul le-a făcut semn către doi bărbați care așteptau cu o targă. — Du-o pe doamnă la morgă.

Sam îl urmă pe Brandon afară din teatru și prin ușile franceze în grădina din curte. Brandon se opri.

„Polițist?” el a întrebat.

— Ex, spuse Sam. „Omucidere.”

„Ma gandeam eu. Ai aspectul.” Brandon a scos un pachet de țigări, a scos unul și și l-a înfipt în colțul gurii. Nu a aprins-o. „Incercand sa renunte. Soția spune că este rău pentru sănătate.”

„Da? Reclamele spun că fumatul este bun pentru nervi.”

Brandon clătină din cap. „Pe cine vei crede?”

„Soția ta este probabil mai sinceră decât oamenii care vând țigări.”

„Asta cred eu. Unde ai lucrat la omucidere?”

„LA”

„Ești prea tânăr pentru a fi pensionat.”

„Dat afara.”

„Nu-mi spune că ai fost prins luând mită. Nimeni nu este concediat pentru asta, nu în LA Mită este considerată unul dintre beneficiile jobului. Face parte din planul de pensii.”

„Am arestat omul greșit. Familia nu era fericită.”

„Da, asta o va face de fiecare dată”, a spus Brandon. „Pe cine ai arestat?”

„John Harris Chichester al treilea”.

„Omorurile în eșarfă însângerață. Corect, asta explică. Deci, ce cauți aici în Burning Cove?”

„Sunt în domeniul investigațiilor private acum. Biroul meu este în Adelina Beach. Domnișoara Lodge este un client. Aș prefera ca informațiile să nu apară în timp ce lucrez la caz. Situația este oarecum delicată. Șantaj. Oamenii vor fi răniți dacă nu sunt atent.”

Brandon pufni dezgustat. „Și cazul tău se va destrama dacă Guilfoyle și toți ceilalți descoperă că ești detectiv privat.”

„Extorsionistul va dispărea dacă se va întâmpla asta. În acest moment, pornesc de la presupunerea că oricine ar fi nu știe cine sunt sau ce fac aici.”

Brandon își înclină capul în direcția generală a holului din spatele lor. — Crezi că estorculatorul participă la această conferință de vis?

„Așa arată.”

„I-ai convins pe toată lumea că domnișoara Lodge scrie o carte despre vise și tu ești asistentul ei de cercetare.” Brandon se strâmbă. „Sună ca o carcasă cu adevărat prostească.”

„Învinge munca de divorț.”

„Orice ar fi.” Brandon s-a gândit câteva bătăi. — Mă vei suna dacă trebuie să știu ceva, nu?

„Da. Si multumesc.”

„Pentru ce?”

„Discreția ta”, a spus Sam. „Este apreciat.”

„Asta sunt eu. Al naibii de discret.”

Fără un alt cuvânt, s-au întors înapoi. Brandon și-a chemat ofițerii și s-a îndreptat spre hol. Soții Guilfoyle și Maggie au rămas singurii pe coridorul din afara teatrului.

Arthur Guilfoyle îl privi pe Sam cu suspiciune. „Dacă nu te superi, o să închid acum.”

— Corect, spuse Sam. A luat-o de braț pe Maggie. „Vom fi pe drum.”

Maggie a așteptat până când au ieșit în parcare înainte de a vorbi.

„Ce a vrut detectivul Brandon?” ea a întrebat.

„A înțeles că am fost polițist.” Sam deschise ușa laterală a pasagerului a lui Packard. „Am pus câteva întrebări.”

Maggie se opri. — Știe că ai fost detectiv de poliție?

„De obicei, polițiștii se recunosc între ei. Nu-ți face griji, Brandon nu va fi o problemă, cel puțin nu pentru o vreme. I-am spus destule ca să-l mulțumesc. Am convenit că îl voi suna dacă dau peste ceva ce ar trebui să știe.”

Maggie părea îngrijorată. — I-ai spus despre Lillian Dewhurst?

„Nu. Momentan, singurele sale preocupări sunt moartea lui Nevins și posibilitatea ca cineva să facă trafic de droguri aici, la Institut.”

Maggie se relaxă. "Bun." S-a strecurat pe scaunul din față al decapotabilului și și-a ridicat privirea. — Nu crezi că Beverly Nevins a murit dintr-o supradoză accidentală, nu?

„Nu pot exclude asta, dar mă îndoiesc.”

— Sunt de acord, spuse Maggie. — S-a întâmplat ceva groaznic în acel mic teatru în seara asta, Sam.

„Știu”, a spus el.

Închise ușa, ocoli capota lungă a lui Packard și se urcă la volan. A pornit motorul mare și a pornit spre șosea.

"La ce te gândești?" întrebă Maggie.

„Cred că ar fi bine să discutăm cu falsa Cornelia în seara asta”, a spus el.

„Mi-ai spus că este prea devreme să o confrunt. Ai spus că avem nevoie de mai multe informații și că nu am cum să dovedesc că este o fraudă.

„Moartea lui Beverly Nevins schimbă lucrurile. Impostorul a fost șocat și foarte speriat când a ieșit în fugă din teatru în seara asta. Oamenii speriați nu gândesc clar. Ei fac greseli. Uneori îți spun mai multe decât își dau seama. Trebuie doar să știi să ascuți.”

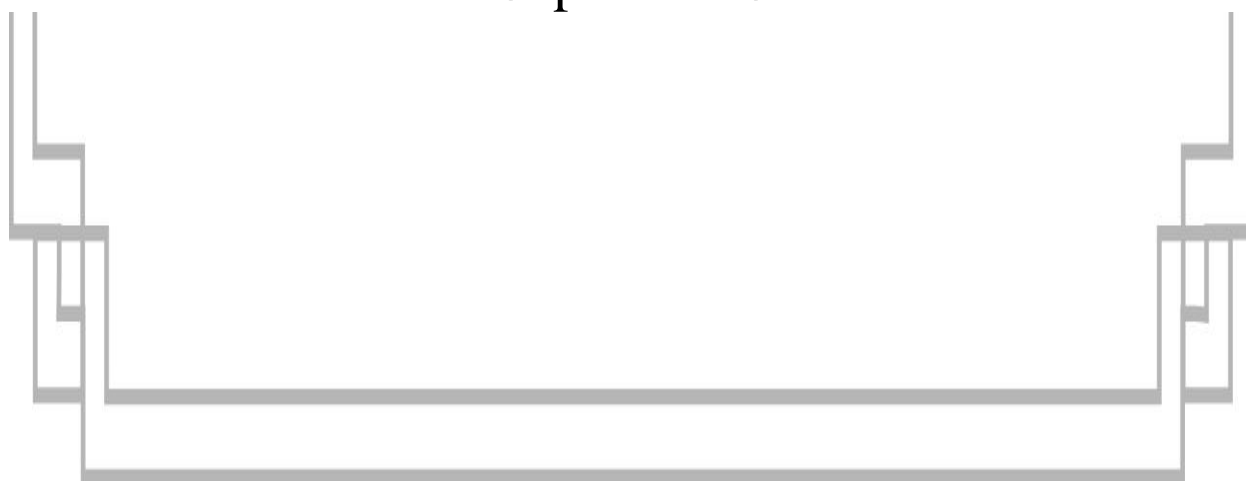
„Acea teorie chiar funcționează?”

„Conform *revistei Detective*, nu eșuează niciodată.”

OceanofPDF.com

Capitolul 13

Taici erau trei căsuțe împrăștiate pe stâncile cu vedere la Pacificul luminat de lună. Nu a fost greu să-mi dau seama care îi aparținea falsei Cornelia. Două dintre cele trei erau întunecate, fără mașini parcate pe aleile.

Ușa numărului trei era deschisă și luminile dinăuntru erau aprinse. Pe treptele din față erau două valize. Impostorul era ocupat să îndese o a treia prindere în portbagajul unui sedan Ford. Nu mai purta rochia de seară plină de farmec, iar părul ei – acum maro – era strâns prins. Avea pe o pereche de pantaloni largi și un pulover. Îmbrăcat pentru călătorie.

„Știam că părul roșu este o perucă”, a spus Maggie. Furiosul a cuprins-o. „Ea pleacă din oraș.”

„Am avut senzația că ea poate alerga”, a spus Sam.

A tras în alee și a oprit Packard-ul în spatele sedanului, blocând efectiv calea către drumul principal. Falsa Cornelia a rămas prinsă în strălucirea farurilor. Ea s-a învârtit. Expresia feței ei era prea ușor de citit.

— E speriată de moarte, spuse Maggie.

Sam a oprit motorul și farurile. A deschis ușa mașinii. „Întrebarea este, de ce îi este frică?”

A coborât de la volan și a stat lângă aripa din față. „Ușorează-te – eu nu sunt polițist și nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Beverly Nevins.”

Impostorul se uită la el. „A fost ucisă, nu-i așa? Știam eu. Cineva a ucis-o.”

— O numesc o probabilă supradoză accidentală, spuse Sam. „Dar este evident că nu cumperi acea poveste. Nici noi. Vrem să vă punem câteva întrebări.”

Maggie sări din decapotabil. „El are dreptate. Doar câteva întrebări, asta-i tot.”

"Cine ești tu?" Impostorul s-a retras cu un pas. "Ce vrei? Nu am bani. Hainele nu sunt ale mele. Nu am plătit pentru cabană. E doar o meserie, la naiba."

Sam băgă mâna în jachetă. Ochii impostorului se mariră de groază.

— Nu, scârțâi ea. „Te rog, nu mă împușca.”

„Cartea mea de vizită”, a spus el. I-a întins-o. „Sam Sage, Sage Investigations. Domnișoara Lodge este clienta mea.”

Impostorul s-a uitat la card de parcă n-ar fi văzut niciodată unul până acum. După câteva secunde, ea înainta, i-o smulse din mâna lui Sam și se retrase în grabă câțiva pași.

Ea clătină din cap. "Nu înțeleg."

— Lasă-mă să clarific câteva lucruri pentru tine, spuse Sam. „Știm că te urti pe adevărata mătușă Cornelia.”

— Nu poți dovedi asta, spuse femeia. Dar nu a existat nicio energie în negare. „Nimeni nu știe identitatea adevăratei mătuși Cornelia, nici măcar eu.”

— Știu cine este, spuse Maggie. „Lucrez pentru ea. Eu sunt asistentul ei. Adevărata Cornelia este plecată din țară într-o călătorie extinsă pe ocean. Nu se va întoarce pentru încă o lună. Dar știai deja asta, nu-i așa?”

„Demonstrează-o”, șopti femeia.

— Ar fi nevoie de timp, spuse Sam. „Nu avem multe din asta pentru că, evident, vă grăbiți să plecați din oraș.”

„Am o veste pentru tine – să te împiedici de un cadavru este greu pentru nervi”, a răspuns impostorul.

— Sunt de acord, spuse Maggie blând. „Să începem cu ceva simplu. Cum te numești?”

Impostorul părea să se cufunde în ea însăși. „Phyllis Gaines”.

„De ce ai intrat la teatru în seara asta?” întrebă Sam.

„Am căutat salonul pentru doamne.”

— Nu, spuse Maggie.

Phyllis nu s-a certat.

— Te-ai dus la teatru să o cunoști pe domnișoara Nevins? întrebă Sam. „Sau altcineva?”

— Eu nu... Phyllis închise ochii. Când le deschise din nou, se uită la Maggie. „Chiar lucrezi pentru femeia care scrie acea rubrica de sfaturi?”

— Da, spuse Maggie. „Și, vorbind în numele ei, vă pot asigura că vă va sfătui să ne spuneți ce se întâmplă aici.”

„Uite, a fost doar o cascadorie publicitară. Un serviciu.” Phyllis oftă. „Sunt actriță, vezi? Nu am lucrat prea mult în ultima vreme. Mi s-au trimis bani să cumpăr hainele și bijuteriile de care aveam nevoie pentru a îndeplini rolul. Mi s-a spus că pot păstra totul. Apropo, exact asta fac. Nu fur chestiile astea. A făcut parte din aranjament.”

— Te-a angajat cineva să o interpretezi pe mătușa Cornelia aici, în Burning Cove? întrebă Sam.

„Planul era de a promova deschiderea Institutului Guilfoyle”, a spus Phyllis repede.

„Ce trebuia să faci dacă adevărata mătușă Cornelia a apărut și s-a opus?” întrebă Sam.

„Mi s-a spus că nu va ști niciodată pentru că călătorește în Pacificul de Sud. Uite, îmi dau seama că totul sună puțin umbrit, dar...

— *Puțin umbrit?* spuse Maggie.

Phyllis făcu un pas înapoi. „Am avut mare nevoie de muncă și nu părea să fie vreun rău în ea.”

— Ne spui că cine te-a angajat știa că adevărata mătușă Cornelia era plecată din țară?

„Am fost asigurată că nu va afla niciodată”, a spus Phyllis. „Tot ce trebuia să fac a fost să joc rolul pentru câteva zile la conferință și apoi să dispar.”

„Cine te-a angajat să-ți dai identitatea mătușii Cornelia?” întrebă Sam.

Phyllis se încruntă. „Cineva de la Institut. De ce?”

— Am nevoie de un nume, spuse Sam. „Guilfoyle? Sotia lui?”

Phyllis clătină din cap. „Nu, era o femeie din departamentul de marketing. domnișoară Finley. Nu am întâlnit-o niciodată în persoană. Aranjamentele s-au făcut toate la telefon. Era un plic plin cu numerar care mă aștepta când am intrat în cabană. Trebuia să primesc a doua jumătate a banilor când am terminat treaba. Dar am primit un mesaj care îmi spunea să întâlnesc pe cineva în acel teatru în seara asta. Mi-a fost teamă că voi fi concediat. Când am văzut cadavrul, am intrat în panică. Dacă polițiștii decid că este o crimă, voi fi în fruntea listei de suspecti.”

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Sam. — Dar aveți câțiva martori oculari care pot depune mărturie că nu ați fost în teatru suficient de mult pentru a o ucide pe domnișoara Nevins.

„Voi doi?” Phyllis se strâmbă. „Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Nu-mi plac șansele mele. Voi dispărea până când mizeria asta se va termina.”

— Ai spus că ai primit un mesaj care îți spune să întâlnești pe cineva la teatru în seara asta? întrebă Maggie.

„Cineva mi l-a strecurat când m-am dus în camera doamnelor. A fost băgat sub ușa boxei. Tot ce am văzut au fost o pereche de sandale de seară și o mână. Biletul spunea: *Întâlnește-mă la teatru . Nu spune nimănui.* Planul Institutului fusese rupt dintr-o broșură. Locația teatrului a fost marcată.”

„Nota a fost semnată?” întrebă Sam.

— Doar o inițială, spuse Phyllis. „Părea ca litera *T*, nu *F* pentru *Finley*, dar m-am gândit că poate era un scris de mână slab.”

— Pe baza acestui fapt, te-ai dus să întâlnești un străin? întrebă Sam.

Phyllis se strâmbă. — Ți-am spus, am crezut că biletul era de la femeia care m-a angajat să joc rolul mătușii Cornelia.

„Ce s-a întâmplat când ai deschis ușa teatrului?” întrebă Sam.

„Mi-a luat un moment să văd ceva din cauza tuturor acestor lumini oribile intermitente. M-au făcut nervos. Aveam de gând să plec, dar am observat-o în sfârșit pe femeia de la capătul ultimului rând. Am presupus că era domnișoara Finley. Am pornit spre ea. Când m-am apropiat, am vorbit cu ea. Ea nu a răspuns. Aveam senzația că ceva nu este în regulă, dar nu știam ce să fac.”

— Continuă, spuse Sam.

„M-am gândit că poate doarme sau leșina, așa că am încercat să o trezesc,” a continuat Phyllis. „Atunci mi-am dat seama că era moartă sau inconștientă. Am tipat. Mi s-a părut că aud pe cineva pe scenă sau în aripi.”

„Ai văzut pe cineva?” întrebă Sam.

„Nu. M-am întors, dar nu am putut vedea nimic pentru că mă uitam direct la luminile pâlpâitoare. Eram îngrozit. Tot ce mă puteam gândi era să ies de acolo. A trebuit să-mi simt drumul folosind spătarul scaunelor din ultimul rând.”

„Când m-ai văzut în sală, ai crezut că am ceva de-a face cu moartea femeii pe care ai descoperit-o în teatru”, a spus Sam.

„Nu știam ce să cred. Eram îngrozit.”

„Spune-mi despre persoana pe care ai auzit-o pe scenă”, a spus Sam.

Phyllis a făcut o față. „Am auzit pași în aripi. Asta este tot ce știu. A, și o ușă s-a închis undeva în culise.”

„Barbat sau femeie?” întrebă Sam.

„Nu am nici o idee. Nu am fost foarte atent. Tot ce îmi păsa ieșea din acel loc oribil. Crezi că poliția va vrea să vorbească cu mine?”

— Detectivul Brandon a spus că plănuiește să obțină o declarație de la tine dimineața, a spus Maggie.

— Știam asta, spuse Phyllis. S-a întors la treapta din față și a ridicat o valiză. „Trebuie să plec din oraș în seara asta.”

— Sunt sigură că femeia din marketing care te-a angajat la telefon, domnișoară Finley, va explica totul poliției, a spus Maggie.

„Mă îndoiesc de asta.” Phyllis aruncă valiza în portbagaj și se întoarse pe treptele din față pentru ultima strângere. „Începe să arate ca o configurație. Cineva a ucis-o pe acea femeie în teatru și s-a gândit că m-ar putea face să accept.

— Este o posibilitate, spuse Sam.

Phyllis trânti portbagajul. „Ar fi trebuit să refuz slujba, dar banii au fost prea buni pentru a trece, ca să nu mai vorbim de toate hainele frumoase.”

„O configurație pentru ce, mai exact?” întrebă Maggie.

„Cine știe?” spuse Phyllis. „Dar, evident, sunt mulți bani implicați în acel Institut. Uită-te doar la locul. Trebuie să fi costat o avere. Oriunde sunt atât de mulți bani, întotdeauna există cineva care va face tot ce este necesar pentru a-i obține.”

— Bună idee, spuse Sam. „Unde te duci?”

„Cât de departe pot ajunge de Burning Cove.” Phyllis deschise ușa șoferului Ford. „Dacă nu îndrepti o armă spre mine, plec chiar acum. Dacă nu muți acel Packard drăguț, va suferi niște pagube majore când voi pleca de aici.

— Voi muta mașina, spuse Sam. A deschis ușa șoferului. „Dacă vă gândiți la orice altceva care ar fi de ajutor, puteți lăsa un mesaj la Hotelul Sea Dream. Nu este nevoie să spuneți operatorului de ce sunați. Spune doar că ești un prieten din afara orașului și că ai dori să ne

adunăm la o băutură. Lasă un număr. Ne putem întâlni oriunde, oricând și vă vom plăti pentru necazul dumneavoastră.”

„Da, sigur, voi lua legătura.”

Phyllis se urcă pe scaunul din față al Fordului și trânti ușa. Motorul bubui.

„Nu îmi voi ține respirația”, a spus Sam.

A intrat în Packard și a dat înapoi din drum. Phyllis a călcat pe gaz. Fordul răbufni din alee, îndreptându-se spre Cliff Road. Maggie a privit farurile dispărând în jurul unei curbe.

Sam duse Packard-ul înapoi în alee, opri contactul și coborî. Contemplă ușa deschisă a cabanei.

„La ce te gândești?” întrebă Maggie.

— Probabil că Phyllis Gaines este exact cine pretinde că este, spuse Sam. „O actriță șomeră care și-a luat o slujbă pe termen scurt în rolul mătușii Cornelia pentru câteva zile, s-a trezit prinsă în ceva foarte periculos și a decis cu înțelepciune să dispară.”

„Sunt de acord. Ce facem acum?”

„Voi arunca o privire rapidă prin cabană. Oamenii grăbiți lasă adesea ceva în urmă.”

S-a dus la treptele din față și a dispărut pe ușa deschisă. Maggie s-a repezit după el și a ajuns pe prag exact în momentul în care scotea o bucată de hârtie mototolită din coșul de gunoi de sub mica consola din hol. Ea l-a privit desfășurându-l.

— Acesta este biletul pe care l-a primit Phyllis Gaines în seara asta? ea a întrebat.

„Da. Cred că este sigur să spun că a fost trimis de șantajist. Inițiala este cu siguranță un T, nu un F.”

„Calatorul.” Maggie se cutremură. „Asta rezolvă lucrurile. Estorcatorul nu cunoaște identitatea adevăratei mătușii Cornelia și nu știe cum arată. Ce acum?”

— Nu știu despre tine, dar mi-ar plăcea să beau o băutură, spuse Sam. „Aș dori și eu să iau cina. Să ne întoarcem la hotel. Am văzut un semn care spunea că va fi muzică de pian în lounge. Nu este nevoie să irosești această jachetă de seară.”

Ea îl privi cum stingea luminile și închidea ușa cabana. Nu a vorbit când se întorceau spre mașină. Intuiția ei s-a agitat.

— Ai un plan, nu-i așa? ea a spus.

„Lucrez la asta.”

„Este ilegal?”

„Să spunem că nu îl voi suna pe detectivul Brandon pentru a-i cere permisiunea.”

„Ma gândeam eu.” Ea deschise ușa de pe partea pasagerului decapotabilului. — Acum suntem siguri că Beverly Nevins a fost ucisă, nu-i așa?

„Da suntem.” Sam se opri lângă ușa șoferului și se uită la ea. „Ceea ce înseamnă că există o mare posibilitate ca acum patru ani Virginia Jennaway să fi fost ucisă. Căutăm o conexiune care să lege cele două morți împreună.”

Mulțumită, Maggie se strecură pe scaunul din față. „Excelent.”

„Ce vrea să însemne asta?” întrebă Sam.

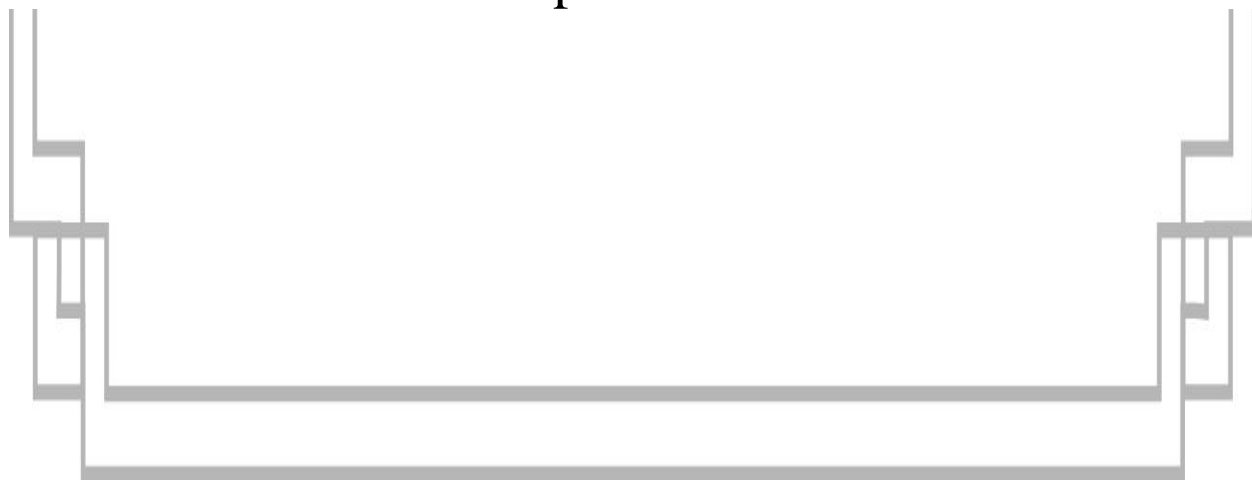
„Îmi place că *căutăm o conexiune*. Cred că dezvoltăm o adevărată relație de lucru, nu-i așa? Un parteneriat.”

Sam s-a urcat la volan. „Mi-a fost frică de asta.”

OceanofPDF.com

Capitolul 14

Tal lui este un nenorocit de dezastru.” Arthur Guilfoyle înghiți o înghițitură lungă și adâncă din scotch și sifon, coborî paharul și trase aer în piept. „Veștile morții lui Nevins vor apărea mâine în ziarele locale. Ce vom face? Vom fi distruși.”

— Calmează-te, spuse Dolores. Luă bricheta argintie de pe măsuța de cafea și își aprinse țigara, acordându-și un moment pentru a decide cum să facă față panicii clocotite a lui Arthur. Nu era prima dată când își pierdea nervii la indiciu de criză. La urma urmei, el a fost un actor – încordat, impulsiv, ușor de zguduit. „Moartea domnișoarei Nevins este nefericită. În orice caz-”

”Nefericit? M-ar putea distruge.”

Noi, a corectat Dolores în tăcere. *Ne -ar* putea distruge . Arthur avea un mod de a uita că erau o echipă. Da, el a fost vedeta spectacolului, dar ea a fost producător și regizor. Moștenirea ei era cea care deschidea calea către perioada mare pentru Institutul Guilfoyle și Metoda.

S-a dus la fereastra vilei și a privit peste Pacificul luminat de lună. Vila privată se afla pe terenul Institutului. Inițial fusese una dintre cele patru pensiuni fastuoase. Proiectat în același stil colonial spaniol ca și clădirea principală, a fost cocoțat sus, pe stânci, cu vedere la valurile nelinistite care zdrobeau stâncile de dedesubt.

Erau doar suficienți bani pentru a remodela două dintre vilele de oaspeți. Celelalte erau încă goale și închise. Vilele și restul moșiei erau moștenirea ei, dreptul de naștere care i-a fost demult refuzat pentru că nenorocitul care a născut-o refuzase să-și recunoască fiica nelegitimă.

Carson Flint plănuise să lase Summer House fiului și moștenitorului său legitim. Dar Carson Flint al doilea reușise să se sinucidă pe o motocicletă cu puțin timp înainte ca tatăl său să moară. Supărat de conștientizarea că nu avea niciun moștenitor legal, Carson făcuse

ceea ce ar face orice mogul egocentric – își lăsase toate posesiunile lumești singurului său urmaș supraviețuitor. S-ar putea să fie ilegală, dar cel puțin sângele lui curgea în vene.

Din păcate, deși Flint nu fusese nimicit de accident, el pierduse o mare parte din avere în Depresiunea care urmasese. Pe lângă moșia dăruită, Dolores abia primise suficienți bani pentru a renova clădirea principală și cele două vile de oaspeți. De acum înainte, Institutul a trebuit să înceapă să se plătească singur.

„Nu este atât de rău pe cât pare”, a spus ea, având grijă să folosească un ton liniștitor și liniștitor. Ceea ce voia cu adevărat să facă era să țipe la Arthur. „Va fi o mică mențiune despre un eveniment tragic aici la Institut, dar acesta va fi sfârșitul. Crede-mă, moartea unei femei din afara orașului – a unui nimeni – nu este un material de pe prima pagină. Nu este ca și cum Beverly Nevins ar fi fost o vedetă de cinema sau fiica unui magnat.”

„Ar fi bine să ai dreptate.”

O parte din panică se prelingea din Arthur. Dolores se gândi cum să treacă la întrebările tulburătoare care fuseseră puse în acea seară. Ea a decis să adopte o abordare simplă.

— Te-ai culcat cu ea, Arthur? ea a spus. — A fost unul dintre acoliții tăi devotați?

„Nu.” Arthur pufăi o gură de scotch și sifon. „Nu am întâlnit-o niciodată pe femeie până în seara asta, când a venit prin linia de recepție. Am uitat numele ei de îndată ce a fost prezentată.”

Dolores a decis să-i acorde beneficiul îndoielii. Arătarea vedetă de cinema a lui Arthur combinată cu talentul său pentru seducție și promisiunea lui de a ajuta o femeie să acceseze latura psihică a viselor ei a fost irezistibilă. La naiba, la început sărise în pat cu el, la fel ca toți ceilalți de-a lungul anilor.

În cele din urmă, noutatea aventurii lor dispăruse pentru Arthur, dar până atunci el o găsisese utilă pentru că avea un cap pentru afaceri și știa că avea nevoie disperată de un manager de afaceri.

Acum optsprezece luni intrase în moștenirea ei. Asta cimentase relația așa cum nimic altceva nu ar fi putut face. Arthur o implorase să se căsătorească cu el. Ea fusese de acord pentru că descoperise că el îi era la fel de util ca și ea pentru el. Darul său pentru seducție nu se limita la indivizi. Arthur putea seduce o întreagă audiență. Talentul lui nu s-a tradus niciodată în film, dar era uimitor de văzut în persoană.

Abilitatea lui de actorie combinată cu o lipsă totală de conștiință l-au făcut un mincinos desăvârșit, dar ea era aproape sigură că nu mințea în seara asta. Nu trebuia să-i privească fața pentru a ști când încerca să o păcălească. Fuseseră împreună suficient de mult pentru ca ea să poată auzi adevărul sau lipsa acestuia în vocea lui. Cu siguranță a fost deranjat de moartea lui Beverly Nevins. Era mult mai preocupat de viitorul Institutului decât de acoperirea unei afaceri fără sens.

Și toate erau lipsite de sens. Acesta era singurul lucru de care putea fi sigură când era vorba de Arthur. Nicio femeie nu conta pentru el, nu pentru mult timp. Era cel mai egocentrist individ pe care ea îl cunoscuse vreodată. În mod uimitor, iubirii lui, inclusiv ea, nu și-au dat seama niciodată de asta până când nu și-a pierdut interesul pentru ei. Când se

întâmpla asta – și mai devreme sau mai târziu își pierde mereu interesul – era ca și cum ar fi stins o lumină. Probabil un tribut adus talentului său actoricesc.

— L-ai auzit pe doctor, spuse Arthur. „Femeia din Nevins ar fi putut muri din cauza unei supradoze.”

— Relaxează-te, spuse ea. „Acesta este Burning Cove. Nimeni nu va fi șocat de zvonuri despre droguri.”

„Dacă cineva leagă supradoza lui Nevins cu moartea lui Jennaway?”

Era rândul ei să respire adânc. „Ar putea fi o problemă. Dar nu se va întâmpla.”

„Esti sigur?” Arthur și-a terminat băutura. „Când te gândești la asta, există unele asemănări.”

— Nu, spuse Dolores. „Cele două incidente sunt foarte diferite.”

„Esti sigur?”

„Pozitiv. În primul rând, Nevins nu ar fi putut să pună mâna pe medicamentul lui Oxlade. El este singurul care știe formula.”

— A adus o provizie cu el, spuse Arthur.

„Da, dar știi la fel de bine ca mine că tratează lucrurile ca pe aur lichid. El refuză să-l vândă. De ce ar irosi ceva pe un străin întâmplător în condiții necontrolate? El este un om de știință. Tot ce îi pasă este cercetarea și reputația lui.”

Arthur se strâmbă. „Știu.”

„Există o mulțime de medicamente comune care pot fi letale. Heroina, sedative, morfina, cocaina. În plus, Oxlade jură că noua versiune a intensificatorului nu este la fel de periculoasă ca cea veche. El spune că cel mai rău care s-ar putea întâmpla cu o supradoză ar fi halucinațiile severe pentru câteva zile.”

„Timp în care o persoană ar putea ieși pe fereastră sau ar putea încerca să zboare de pe o stâncă.” Arthur s-a dus la căruciorul cu băuturi să amestece un alt scotch cu sifon. „Sau poate să faci o plimbare la miezul nopții pe plajă și să fii luat de un val necinstit.”

„Nu mai vorbi așa.” Dolores a bătut cenușa în scrumiera din sticlă modelată elegant. „Asta a fost acum patru ani. Nu există absolut niciun indiciu că Nevins a pus mâna pe amplificator. Doctorul a spus-o arăta de parcă s-a injectat singură, îți amintești? Amplificatorul este întotdeauna luat pe cale orală.”

Arthur a respirat liniștitor. „Ai dreptate. Desigur, ai dreptate. Nu m-am gândit la acest aspect.”

„S-ar putea, totuși, să avem o altă problemă cu Oxlade.”

Arthur înghiți o parte din băutură. — Avem nevoie de el, Dolores.

„Recunosc că este util, dar...”

„El dă credibilitate Institutului. Este un medic respectat. Are acreditări. Dacă el promovează Metoda Guilfoyle, va face minuni pentru imaginea noastră. Ne separă de șarlatani și fraude.”

„Oxlade te-a convins că poate face ca Institutul să aibă succes, dar ai văzut mulțimea în seara asta. Oamenii aceia au cumpărat bilete din cauza ta, nu din cauza lui Oxlade. Nimeni nu i-a dat nicio atenție. Are nevoie de noi, nu invers.”

— Știu că nu ai încredere în tip, spuse Arthur.

"Gresești. Am încredere în el pentru că știu exact ce caută. După cum ai spus, este obsedat de cercetările sale. Tot ce îi pasă este să fie publicat în cele mai prestigioase reviste. El a ajuns la concluzia că ne poate folosi pe noi și cu Institutul pentru a-i oferi un laborator bine echipat și un număr nelimitat de subiecți de testare - lucrurile de care are nevoie pentru a-și spori reputația. Acesta este singurul motiv pentru care este dispus să coopereze cu noi."

„S-ar putea să fie puțin obsesiv de munca lui, dar vă spun că are ceva cu drogul lui pentru visele lucide”, a spus Arthur. „Eu sunt dovada vie. De fiecare dată când am folosit intensificatorul, am avut cea mai uimitoare experiență. Am văzut lucruri. Am avut viziuni autentice.”

Dolores oftă. — Ai halucinat, Arthur. Oxlade te hipnotizează atunci când ești sub influența medicamentului. Sau poate te hipnotizi singur. Cine știe? Orice s-ar întâmpla când luați amplificatorul, nu este o experiență psihică autentică.”

"Gresești." Ochii lui Arthur s-au încins de entuziasm. „Sunt capabil să accesez talentele mele psihice latente. Da, este dezorientator și greu de făcut explicații, dar experiența este autentică, nu o halucinație. Oxlade spune că nu toată lumea are talentul pentru asta, dar eu sunt un visător lucid natural. Drogul mă duce la următorul nivel. Am nevoie doar de timp să învăț cum să controlez experiența.”

Asta nu a fost bine. Dolores trase cu putere de țigară. Situația era mai rea decât își dăduse seama. Arthur trecuse linia. Devenise un adevărat credincios în teoriile lui Oxlade și în droguri. A fost o întorsătură îngrijorătoare a evenimentelor.

— Am intrat în afacerea asta pentru a face bani, spuse ea încet. „Ne-am spus unul altuia că nu putem greși niciodată vânzând vise.”

— Dar gândește-te la posibilități, spuse Arthur. Era o energie febrilă în jurul lui. „Mulțumită medicamentului Oxlade, putem oferi o experiență de vis unică, incredibilă. Oamenii vor plăti averi pentru Metoda Guilfoyle.”

Banii i-au atras mereu atenția. Se concentrase pe realizarea că Oxlade dobândise prea multă influență asupra lui Arthur. Poate că trebuia să facă un pas înapoi și să ia în considerare situația dintr-o perspectivă pur financiară. Nu, nu ar vinde o experiență psihică autentică. Dar dacă ar putea vinde ceva care să pară adevărat? Arthur avea dreptate. Oamenii ar plăti orice sumă pentru un medicament care să-i facă să creadă că le pot folosi simțurile psihice.

Mai luă țigara în timp ce se gândea la posibilități. "Spune-mi adevărul. Chiar simți că ai putea experimenta viziuni psihice atunci când iei medicamentul lui Oxlade?"

„Dacă nu este real, este la fel de bun ca lucrul real”, a spus Arthur. „Este o experiență incredibilă de fiecare dată. Ar trebui să încerci.”

— Uită, spuse ea automat. Era același răspuns pe care îl dădea întotdeauna ori de câte ori îi sugera să experimenteze drogul. Ea știa multe despre droguri, mai mult decât suficiente pentru a o face nervoasă că le lua. „Planul va funcționa numai dacă controlăm amplificatorul.”

„Atâta timp cât controlăm Oxlade, controlăm drogul”, a spus Arthur.

„Sunt îngrijorat de insistența lui de a efectua un număr nesfârșit de experimente.”

„Oxlade spune că trebuie să efectueze mai multe teste înainte de a putea garanta rezultatele”, a spus Arthur. „Vom insista să-și facă testele aici, la Institut. Dacă nu profităm de această oportunitate, un alt operator inteligent își va da seama că se face o avere din droguri. Oricine ar fi, îi va oferi lui Oxlade tot ce vrea.”

„Unul dintre lucrurile pe care le vrea este domnișoara Lodge”, a spus Dolores. „Ai auzit ce a spus în seara asta. El insistă să o facem să coopereze cu experimentele lui. Cum ar trebui să facem asta?”

Umărul lui Arthur s-a ridicat și a căzut în semn de respingere întâmplătoare a problemei. „Mă ocup eu de Margaret Lodge”.

Dolores înăbuși un geamăt. Îl cunoștea pe Arthur mai bine decât se cunoștea el însuși. Ridicarea nepăsătoare din umeri a fost un exemplu al priceperii sale de actorie. Ceea ce conta era un indiciu prea familiar de entuziasm sexual din vocea lui. A fost intrigat de Margaret Lodge. De parcă lucrurile nu ar fi fost destul de complicate în acest moment.

Cu siguranță nu era prima dată când era distras de o femeie care se năpustise în plasa lui, dar Lodge nu era genul lui obișnuit. Nu era o blondă plină de farmec. Nu exista niciun indiciu că avea legături în societate sau la Hollywood. Părea să fie exact ceea ce pretindea că este – o scriitoare care făcea cercetări serioase pentru o carte despre visele lucide. Cu siguranță nu genul de femeie care i-a atras de obicei privirea lui Arthur. Deci de ce era atât de interesat?

„Ce te face atât de sigur că o poți convinge să-l lase pe Oxlade să facă experimente cu ea?” ea a întrebat.

„Oxlade ne-a spus că a fost o pacientă de-a lui, îți amintești? Ea suferă de nervi slabi și este predispusă la atacuri de isterie. Pot lucra cu asta.”

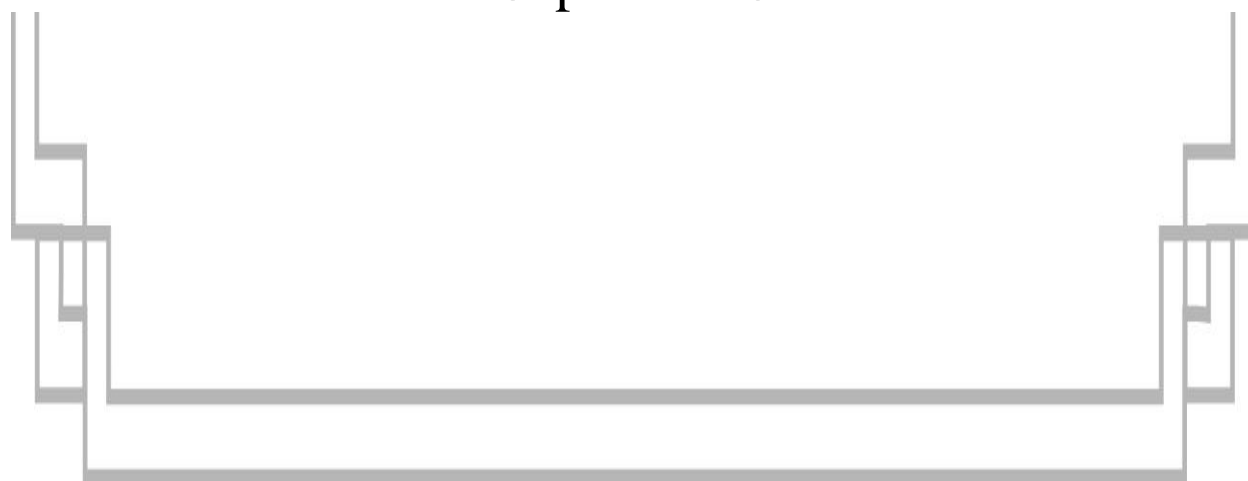
„Dar omul acela care a însoțit Lodge? Asistentul de cercetare?”

„El nu este nimeni. El nu va fi o problemă.” Arthur zâmbi zâmbetul lui lent și seducător, cel care ajunsese la câțiva centimetri de la obținerea unui contract la Hollywood. „Amintiți-vă ce ne-am spus la început.”

A întins țigara în scrumiera de sticlă. „Nimeni nu s-a stricat vreodată vânzând vise.”

Capitolul 15

Phyllis Gaines a interpretat greșit mesajul primit la sfârșitul recepției cu șampanie”, a spus Sam. „Ea a presupus că este chemată de femeia din marketing care a angajat-o să o interpreteze pe mătușa Cornelia. Dar ceea ce a primit de fapt a fost o notă de la șantajist care credea că este adevărata Cornelia.”

„A fost continuarea scrisorii de amenințare care a fost trimisă mătușii Cornelia în Adelina Beach”, a spus Maggie. „Extorsionistul se aștepta ca Phyllis să înțeleagă că trebuie să urmeze instrucțiunile, să meargă la teatru și să facă răsplata. Jucând rolul mătușii Cornelia, Phyllis Gaines și-a făcut, fără să vrea, o țintă.”

Luaseră cina în sala de mese a hotelului, iar acum ea și Sam stăteau într-o cabină din lounge. Pe masă erau două pahare de coniac. Spațiul întunecat era ușor aglomerat. După cum promisese semnul din hol, era muzică de pian. Muzicianul, îmbrăcat într-o jachetă albă de seară și papion negru, cânta o piesă de jazz capricioasă.

Salonul, ca și restaurantul, nu încerca să concureze cu unități mai pline de farmec din oraș, cum ar fi Hotelul Burning Cove sau Paradise Club. Era un refugiu liniștit pentru confortul oaspeților care, indiferent de motiv, nu voiau să se aventureze seara. De asemenea, a fost perfect pentru cuplurile care căutau un club discret pentru o întâlnire clandestină.

Cuvintele *întâlnire clandestină* i-au transmis un pic de fior în simțuri. În alte împrejurări, a putut crea o fantezie foarte plăcută care presupunea o întâlnire clandestină cu Sam Sage/Bennett North. Ar crea o scenă interesantă în roman.

„Un caz de identitate greșită, dar cu o întorsătură, pentru că estorcatorul nu știa cum arată adevărata Cornelia”, a spus Sam.

Era evident că nu se gândea la o întâlnire clandestină.

"Timpul trecut?" spuse Maggie. Și-a luat coniacul. — Crezi că Beverly Nevins a fost șantajatorul?

„Este o posibilitate. Extorcarea este o ocupație periculoasă. Șantajatorii sunt uneori uciși de victime iritate. Scrisoarea trimisă angajatorului dumneavoastră a indicat că există mai multe persoane responsabile pentru moartea Virginiei Jennaway. Dacă celelalte ținte au fost instruite să participe la conferință și să facă plăți aici, una dintre ele ar fi ajuns la Nevins înainte ca Phyllis Gaines să intre în teatru.

„Asta are sens”, a spus Maggie.

„Dar este, de asemenea, posibil ca și Nevins să fi fost una dintre ținte”, a subliniat Sam. „Poate că ea a refuzat să plătească sau a amenințat că îl va demasca pe extorsionar.”

„Cine a ucis-o ca să o țină tăcută”.

„Trebuie să vorbim și cu femeia care a angajat-o pe Phyllis Gaines să joace rolul Corneliiei”, a spus Sam. „Domnișoara Finley în marketing.”

Maggie oftă. „Sunt atât de multe întrebări aici.”

Sam se uită la ea, cu sprâncenele ușor ridicate. „Inclusiv unul despre adevărata Cornelia.”

"Ce vrei să spui?"

„Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult consider că decizia bruscă a lui Lillian Dewhurst de a face o călătorie lungă în Pacificul de Sud cu o lună înainte de conferința de vis este o coincidență interesantă.”

Ea a zâmbit. „Nu este cu adevărat, nu atunci când știi toată povestea din spatele deciziei ei de a se imbarca pe acel transatlantic.”

Sam bău niște coniac și coborî paharul. "Explica."

— În regulă, dar probabil că nu mă vei crede. Nu, nu este adevărat. Cred că veți *crede* că cred că vă spun adevărul, dar probabil veți concluziona că Lillian și cu mine suntem creduli sau ușor delirați.

Distracția strălucea în ochii lui Sam. „Atâta timp cât este doar ușor delirant.”

"Dreapta." Sorbi niște coniac și puse paharul jos cu mare grijă. „Ți-am spus că eu și Lillian împărtășim un interes pentru analiza viselor și în special visele lucide.”

„Dewhurst este un visător lucid?”

"Da. Din păcate, este predispusă la coșmaruri. Am avut o experiență considerabilă cu vise urâte.”

Sam fusese pe cale să înghită mai mult coniac. El s-a oprit. — Vrei să spui că suferi de coșmaruri?

Ea a tăcut, făcându-și un moment să se gândească cât de multe să-i spună.

— Am nevoie de informații, spuse Sam. Nu cerea un răspuns; întreba el liniștit, sincer. „Încerc să potrivesc piesele unui puzzle. Aș putea folosi ceva ajutor. Tu ești cel care îmi tot spune că lucrăm împreună la acest caz.”

Ea l-a studiat o clipă. Aceasta a fost probabil una dintre acele ocazii în care ar trebui să-și țină gura închisă sau, alternativ, să evite un răspuns direct. Existau moduri de a sublinia întrebări precum cea pe care o pusese. Era foarte experimentată la răspunsurile evazive.

Toată lumea are ocazional coșmaruri . Mulți oameni au vise deosebit de intense, care pot fi deranjante. Nu ai avut vreodată un vis tulburător, unul care să te trezească? Un vis pe care nu-l poți uita?

Ea a folosit rareori răspunsul cel mai sincer, nu cu cei care nu iau în serios visul. Ați avut vreodată vise care să vă trezească într-o panică deplină? Genul în care încerci să ții și nu poți? Mai rău încă, genul în care te trezești țipând? Coșmaruri atât de puternice și atât de reale încât te fac să crezi că vei fi prins pentru totdeauna într-o stare de vis? Vise care sunt garantate să condamne o relație intimă? Vise care te fac să te temi de somn? Vise care te-ar putea duce într-un azil?

Nu, ea a păstrat răspunsurile sincere pentru oamenii care au înțeles visarea extremă. Dar acesta era Sam. Poate că nu ia în serios analiza viselor, dar ea era sigură că era foarte serios în ceea ce privește munca lui. Ea îl angajase pentru expertiza lui. Cel puțin ea putea face era să-i dea informațiile de care părea să creadă că are nevoie.

El ar putea concluziona că era naivă sau prea imaginativă sau chiar înclinată spre isterie, dar ea simțea că va duce cazul până la capăt. După aceea, aveau să meargă pe drumuri separate. Era în siguranță pentru că el nu era în măsură să o angajeze într-un loc infernal precum Sweet Creek Manor.

„Încă de la sfârșitul adolescenței, am fost predispusă la vise care par atât de reale încât pot fi terifiante”, a spus ea. „Uneori mă trezeam țipând sau în mijlocul unui atac de anxietate. Uneori eram atât de epuizată de visele mele încât plecam la birou la școală, mergeam într-un alt vis urât și mă trezeam în clasă în mijlocul unui coșmar.”

— Incomod, spuse Sam. Părea înțelegător, dar nu șocat.

„Foarte ciudat. Profesorii mei și ceilalți elevi au fost cel puțin alarmați. De fapt, s-au speriat. Părinții mei m-au dus la o serie de medici și terapeuți în vise. După ce unii dintre ei mi-au recomandat o ședere într-un sanatoriu pentru a fi tratat de nervi zdrobiți, părinții mei au decis să încerce. Am petrecut două luni într-o clinică privată. Sweet Creek Manor.”

Sam o privi atent. „Trebuie să fi fost greu.”

„Să spunem că încă mai am coșmaruri despre timpul pe care l-am avut acolo.” Ea a înghițit niște țuică, a lăsat paharul în jos și a continuat, hotărâtă pentru a termina ceea ce începuse ea. „Totuși, am învățat câteva abilități de supraviețuire.”

"Ca?"

„La Sweet Creek a devenit clar că va trebui să învăț cum să-mi controlez visele dacă vreau să ies și să rămân afară. Dacă nu reușesc, exista o posibilitate foarte reală să-mi petrec restul zilelor într-un azil.” Ea făcu o pauză. „Îi fac pe unii oameni destul de nervoși, vezi.”

"Este corect?"

Ea se aplecă înainte. „Te face nerăbdător să știi că ai un client care, potrivit anumitor experți, ar trebui să fie închis într-un spital de psihiatrie?”

„Învinge munca de divorț.”

Ea clipi și apoi, ca ceața de coastă a dimineții, o mare parte din tensiunea ei interioară s-a dizolvat. Sau poate că țuica lua stăpânire.

„Ți-am spus că nu ar trebui să faci lucrări de divorț”, a spus ea.

„Am făcut o notă. Deci, ai învățat să-ți controlezi visele?”

„În majoritatea cazurilor. Dar uneori încă mă trezesc cu gândul că voi rămâne prins în acea altă lume.”

"Altă lume?"

„Așa este să visez pentru mine. Când dorm, intru într-o altă dimensiune sau lume.” Ea a oftat. „Ar fi trebuit să știu mai bine decât să încerc să explic.”

Sprâncenele lui Sam se ridicară. "De ce ai făcut-o?"

„Numiți asta un risc calculat. Sunt de acord că aveți nevoie de toate informațiile pe care le puteți obține pentru a progresa în cazul meu.”

„Care a fost riscul?”

„Dacă-ți dau informațiile pe care le-ai dorit înseamnă că ai putea concluziona că sunt dezechilibrat. Ai putea renunța la cazul meu. Nu vreau să fiu nevoit să găsesc un alt detectiv privat, dar renunțarea este cel mai rău lucru pe care mi l-ai putea face.”

Își puse paharul pe masă cu suficientă precizie rece pentru a-și semnala furia. „Ce naiba ar trebui să însemne asta?”

„Nu ai puterea să mă angajezi într-un azil”, a spus ea. Ea înghiți ultimul coniac și puse paharul jos. „Nu e ca și cum ai fi soțul meu.”

Sam a rămas foarte nemișcat. Înțelegerea îi încingea ochii. „Visele tale sunt motivul pentru care nu ești căsătorit, nu-i așa?”

A rămas șocată fără cuvinte pentru câteva secunde. Și apoi și-a găsit vocea. — Sunteți un detectiv foarte priceput, domnule înțelept.

Gura i s-a răsucit într-un zâmbet ironic. „Mulțumesc, dar nu a fost nicio lucrare Sherlock Holmes implicată în acea deducere.”

"Nu sunt de acord. Pot număra numărul de oameni care au ajuns la această concluzie pe o mână și nu mi-ar fi nevoie de toate cele cinci degete. Nimeni din familia mea nu și-a dat seama. Nici diferiții analiști de vis și terapeuți pe care i-am văzut de-a lungul anilor.”

— Nu au fost ei curioși în legătură cu aversiunea ta față de căsătorie?

"Sigur. Dar când refuz să le dau un răspuns clar, ei ajung la propriile concluzii.”

„Și nu te obosești să le corectezi”, a spus el.

"Nu.”

„Cât de aproape ai ajuns să te căsătorești?”

"Prea aproape.” Ea se cutremură. „Încă mai am coșmaruri despre asta.”

"Ce s-a întâmplat?”

„Este o poveste lungă și destul de îngrozitoare, care se termină cu sfârșitul logodnei într-un mod oarecum brusc.”

Sam a zâmbit puțin. „Ai optat pentru o atingere dramatică.”

„Aș dori doar să subliniez că am încheiat logodna cu *șaptesprezece zile* înainte de ceremonie. Contrar bârfelor, nu mi-am abandonat logodnicul la altar.”

"Am înțeles.”

„De asemenea, zvonurile despre incendiul din biroul său au fost foarte exagerate.”

Sam părea interesat. „A fost un incendiu?”

„Uită-l.”

„În regulă. O voi pune deoparte deocamdată. Aș dori totuși un răspuns la întrebarea mea.”

„Ce?”

„Nu ai explicat niciodată exact de ce Lillian Dewhurst a decolat în acea călătorie lungă”, a spus Sam.

„Oh corect. Am fost deturnat, nu-i așa?” Maggie tresări. „Îmi pare rău pentru asta. Lillian a avut probleme cu coșmarurile care au făcut-o să meargă în somn. Am sfătuit-o să scape de un anumit obiect din dormitorul ei care arunca o umbră proastă. Ea a făcut așa cum i-am sugerat și a putut să-și folosească talentul natural de vis lucid pentru a rescrie scenariile viselor ei. Când coșmarurile au încetat, la fel și somnambulismul.”

— Îi era frică să se urce la bordul unei nave pentru că ar putea merge în somn? Întrebă Sam.

„Nu era doar alarmată de posibilitatea de a se trezi într-un loc public purtând cămașa de noapte”, a spus Maggie, „deși asta ar fi fost destul de rău. Lillian era îngrozită că va merge peste bord în somn și s-ar îneca. Cred că ceva despre obiectul care îi dădea coșmaruri era legat de apă.”

— Vrei să spui că, odată ce a fost încrezătoare că nu va trece peste bord, s-a simțit liberă să rezerve călătoria?

— Corect, spuse Maggie. „Ți-am spus că probabil nu mă vei crede.”

„Huh.”

„Te răzgândești?” Ea îi aruncă un zâmbet subțire. „Îngrijorat că aș putea fi delir până la urmă?”

„Nu, doar mă gândesc la puterea sugestiei.”

— Crezi că am hipnotizat-o cumva pe Lillian, făcându-i-o să creadă că s-a vindecat?

„Nu contează. Dacă a funcționat, a funcționat. Să revenim la caz.” Sam se aplecă înainte și își încrucișă brațele pe masă. „Iată ce avem. Nu știm dacă Beverly Nevins a fost șantajatorul sau unul dintre victime, dar știm că ea a murit în circumstanțe care sunt izbitor de asemănătoare cu moartea Virginiei Jennaway.”

Surprinsă, Maggie se încruntă. „Nu sunt sigur că sunt de acord cu tine.”

„Într-un fel, asta nu este o surpriză.”

Ea s-a prefăcut că nu l-a auzit. „Este adevărat că amândoi sunt morți și amândoi par să fi avut o legătură cu alți oameni care sunt interesați de analiza viselor, dar dincolo de asta, morțile lor nu sunt deloc asemănătoare. Jennaway s-a înecat. Verdictul asupra lui Nevins arată ca cauze naturale sau supradozaj accidental. Cu siguranță nu s-a înecat.”

„Moartea lui Jennaway a fost considerată accidentală, dar au existat zvonuri despre o posibilă supradoză”, a subliniat Sam.

Maggie se gândi la asta. „Adevărat.”

„Detaliile variază, dar rezultatul este același. Două femei sunt moarte. Ambele aveau legături cu grupuri care studiază visele și existau zvonuri despre o supradoză în fiecare caz.”

Maggie a primit frisonul neplăcut și fierbinte de gheață pe care o primește atunci când eviți cu strictețe o perie apropiată cu dezastru.

— Există o altă constantă în acest caz, spuse ea încet. "Calatorul."

Ochii lui Sam se strânseseră. — Vorbești despre acea veche legendă pe care ai menționat-o când m-ai angajat?

"Da. Ți-am spus că Călătorul ucide oameni invadându-le visele."

„O astfel de crimă, dacă ar fi posibilă, nu ar lăsa nicio dovadă de joc greșit."

„Ca o supradoză", a subliniat ea.

„Nu cumpăr posibilitatea uciderii prin mijloace supranaturale."

Ea și-a ridicat ochii spre tavan. "Desigur că nu."

„Pot, totuși, să susțin teoria conform căreia ucigașul a folosit legenda Călătorului pentru a pune în scenă o moarte care părea ca și cum ar fi fost cauzată de proiecția astrală. Este o idee interesantă. Criminalul ar trebui să fie cineva foarte familiarizat cu povestea."

Încurajată, ea s-a gândit puțin la asta. „Prietenul meu Prudence Ryland lucrează într-o bibliotecă de cercetare dedicată studiului paranormalului, inclusiv viselor. Este expertă în legende. Dacă crezi că ar putea ajuta, o voi suna dimineața și o voi cere să afle ce poate despre Călător.

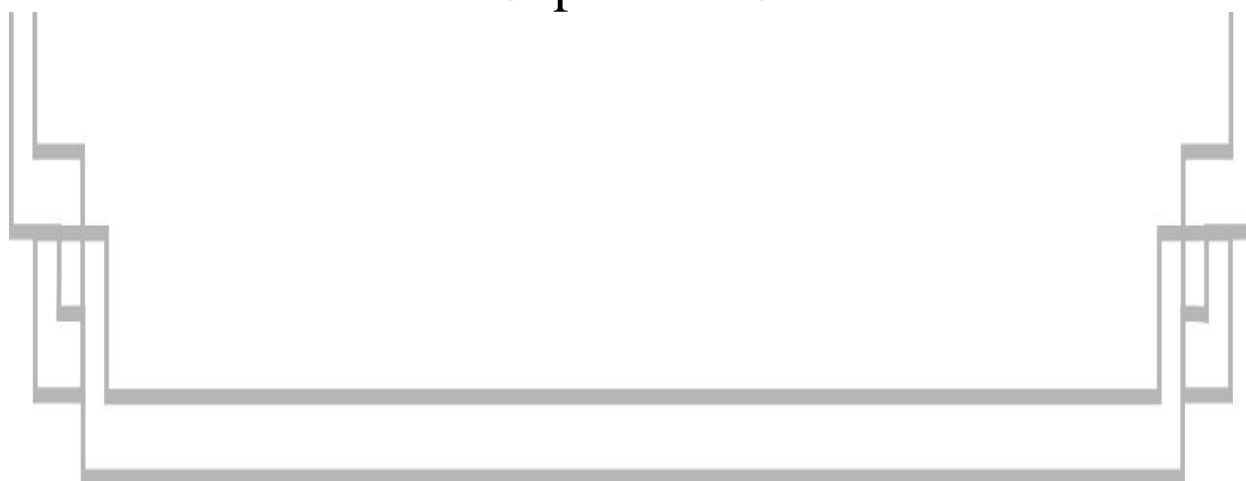
„Ar putea fi util."

Cel puțin el nu respingea sugestia ei din mână. Ea își coborî vocea. „Între timp, o să faci ceva ilegal, nu-i așa?"

„Doar un fel de ilegal."

Capitolul 16

Margaret Smith a participat la conferință.

Nu, numele ei era Lodge. Margaret Lodge. Nu Smith. Nu conta. Era aici, iar el o recunoscuse imediat.

Emerson Oxlade abia putea să înăbușe entuziasmul febril care amenința să-l mistuie. Și-a slăbit cravata și a înghițit puțin din whisky-ul pe care-l turnase. A fost uimit de norocul lui. El visase literalmente să-l găsească din nou pe Smith-Lodge, iar acum visul lui devenise realitate.

Îi fusese teamă că o pierduse pentru totdeauna când ea suferise atacul de isterie și ieșise cu furtună din biroul lui. Îndrăznise să spere că va apărea la conferință – la urma urmei, era o visătoare lucidă uimitor de talentată, iar Metoda Guilfoyle era concentrată pe visul lucid. Existase șansa să cumpere un bilet, dar nicio garanție. Știa că era o șansă lungă, totuși iată-o.

Era ca și cum ar fi vrut ca ea să participe prin puterea lui propriul vis. După ce a petrecut toate aceste luni căutând-o, ea a fost din nou la îndemână.

Deschise ușile ferestre ale vilei de oaspeți și ieși pe treptele din față. Era prea neliniștit ca să doarmă, sfâșiat între entuziasm și groază. Erau atât de multe în joc. El simțise de la prima întâlnire din biroul său că Lodge era cheia succesului muncii sale. Acum Guilfoyle avea puterea să i-o dea lui. În seara asta, el îi spusese clar că ea trebuia să facă parte din aranjament. Nu erau mulțumiți, dar intenționa să rămână ferm.

Nu ar fi greu să-i gestionezi pe Guilfoyle. Învățase tot ce trebuia să știe pentru a-i manipula când îi întâlnise cu toți acești ani în urmă.

Desigur, realizarea că Lodge participa la conferință în compania unui bărbat a venit ca o zguduire. Sam Sage nu arăta ca un asistent de cercetare savant – nu era nimic livresc la el. Sage era în cale. A pus o problemă, dar cu siguranță nu de netrecut.

Oxlade mai înghiți niște whisky și se gândi la moartea femeii din Nevins. Era evident că descoperirea cadavrului îi alarmase pe Guilfoyle. Erau îngrijorați de imaginea Institutului. Asta i-a făcut pe trei.

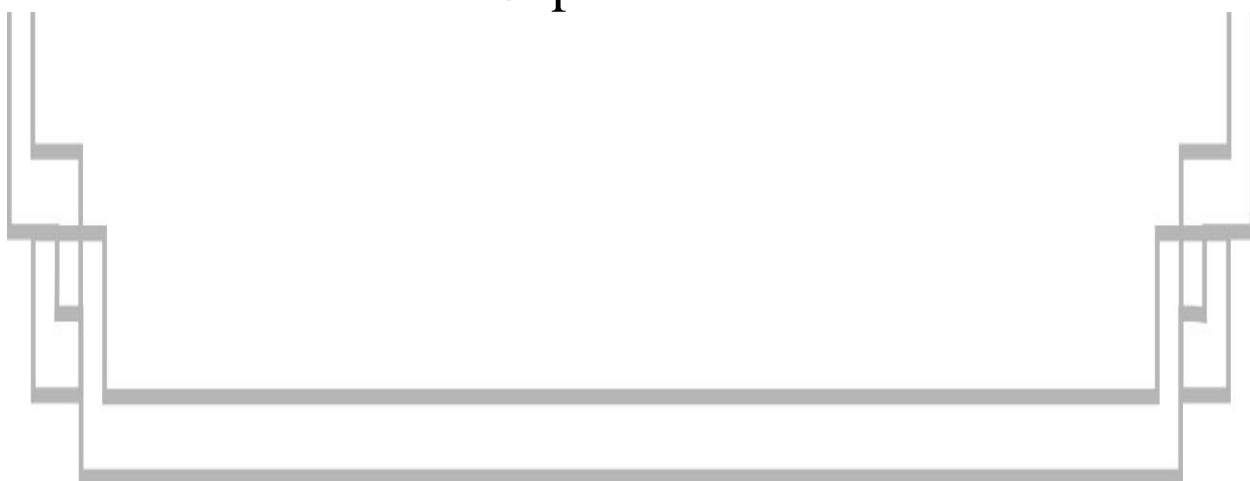
Da, Arthur Guilfoyle avea un talent de vis lucid, iar intensificatorul i-a permis să acceseze o parte din talentul său psihic latent, dar asta nu a schimbat faptul că el și soția lui erau escroc. Nu le-a păsat de potențialul uimitor al drogului său. Au vrut să-l folosească pentru a câștiga mulți bani.

Dar când a fost vorba despre visătorii lucizi, Margaret Lodge l-a pus pe Arthur Guilfoyle la umbră. Euforia lui Oxlade a crescut. Lodge a fost cel care l-ar face celebru și i-ar cimenta reputația de adevărat geniu. El va fi cunoscut în întreaga lume ca savantul genial care ar putea debloca ușile psihice.

OceanofPDF.com

Capitolul 17

SMi-am scos geaca de seară, mi-am scos pantofii și și-am slăbit cravata. S-a întins pe pat pentru a încerca să doarmă câteva ore și și-a pus ceasul deșteptător mental la trei dimineața. Coridoarele hotelului erau liniștite la acea oră, iar pula de la hotel, cel mai probabil, ar fi dormit sau citea ziarul.

Avea nevoie de somn – nu dormea bine de ceva vreme – dar rămase treaz de ceva vreme, gândindu-se la Maggie de cealaltă parte a ușii de legătură. Fascinația ei pentru vise și metafizică ar trebui probabil să-l îngrijoreze. Poate faptul că nu a fost ceea ce ar trebui să-l alarmeze.

Dar ceea ce îl preocupa cu adevărat erau două femei moarte și obsesia din ochii doctorului Emerson Oxlade.

După un timp a plecat în derivă. . .

. . . și s-a trezit realizând că trebuie să facă ceva important. Se așeză pe marginea patului, aprinse lampa și se uită la ceas. Trei fără cinci minute.

Se ridică în picioare și se opri o clipă contempla patul mototolit. Dormise mai solid în ultimele ore decât mult timp. Nu existaseră vise tulburătoare care să implice un nebun care încerca să-și zdrobească craniul cu o șină.

Interesant.

După cum anticipase, hotelul dormea. Salonul era închis. Oaspeții se retrăseseră în paturile lor. Majoritatea au fost participanți la conferința de vis. Aveau o zi întreagă de seminarii și prelegeri înainte.

A coborât scările până la recepție. Nu era niciun semn de funcționar. O privire rapidă la registrul oaspeților ia spus că lui Nevins primise camera 357. Se duse în spatele teighelei, luă cheia de pe tablă și se îndreptă înapoi sus.

Când a ajuns la etajul al treilea, a mers pe holul gol, cu jacheta de seară drapată lejer peste un braț pentru a ascunde lanterna pe care o adusese cu el. Doar un alt oaspete care se întorcea dintr-o noapte târzie în oraș.

S-a oprit în fața ușii marcate cu 357 și a verificat coridorul pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere.

Mulțumit că era singur, a început să introducă cheia în broască.

Butonul se întoarse ușor în mâna lui. Ușa era descuiată.

El a ezitat, trecând prin posibilități. Au existat câteva motive logice pentru care ușa nu ar fi încuiată. Detectivul Brandon trecuse mai devreme să arunce o privire prin camera lui Nevins. Poate că oricine îi deschisese ușa lui Brandon neglijase să încuie după aceea. Moartea unui oaspete de hotel și prezența unui detectiv de poliție ar fi suficiente pentru a face nervos un funcționar.

Poate că fusese deja trimis un bell sau o menajeră să împacheteze lucrurile lui Nevins și uitase să încuie după aceea. Dar părea mai probabil că proiectul ar fi fost amânat până dimineată. Nu ar fi fost nicio grabă.

Exista, desigur, o a treia posibilitate – plecase altcineva în camera dinaintea lui, cineva care, ca el, nu avea dreptul să fie acolo.

S-a îndreptat ușor în spațiul întunecat și a închis ușa cât mai liniștit posibil. Și-a dat un moment pentru a se adapta la întunericul adânc. Lămpile erau stinse, iar jaluzelele erau închise, dar un dreptunghi de lumină din hol strălucea prin fereastra de deasupra ușii.

Camera se simțea goală, dar învățase că nu se putea baza pe acea senzație. Întâlnise ucigași care erau atât de reci înăuntru, încât nu emanau căldura ființelor umane normale – sau așa părea.

Nimeni nu a ieșit din umbră cu un cuțit. A decis să ia asta ca pe un semn bun. Și-a drapat haina pe clanța ușii, a aprins lanterna și a cercetat scena. Cine căutase camera făcuse o treabă bună. Sertarele dulapului și ușile dulapului erau închise, dar erau mici semne că cineva trecuse grăbit prin cameră. Patul era încrețit, iar salteaua era ușor oblică.

Pe rafturile de bagaje erau două valize. Ambele erau goale. Hainele pe care Nevins le adusese cu ea erau încă în sertare și atârnavă în dulap. Păreau scumpe, la modă și foarte noi.

Mica cutie de bijuterii s-a dovedit mai interesantă. Era încă plin de brățări, cercei și ace, dintre care niciunul nu părea scump. Piese au fost însă împrăștiate la întâmplare în interior. Părea că cineva a aruncat conținutul, a trecut prin obiecte și apoi a aruncat totul înapoi înăuntru. Un spărgător de pisică ar fi luat lotul și ar fi sortat transportul mai târziu. Părea de parcă cineva căuta o anumită bijuterie.

Sam se duse la ușa băii și împrășcă fasciculul lanternei peste plăcile roz și verde-jad. Prosoapele erau pliate frumos, iar articolele de toaletă ale lui Nevins erau aranjate cu precizie pe raftul de deasupra chiuvetei. Căutătorul nu petrecuse mult timp aici, probabil pentru că nu existau ascunzători evidente.

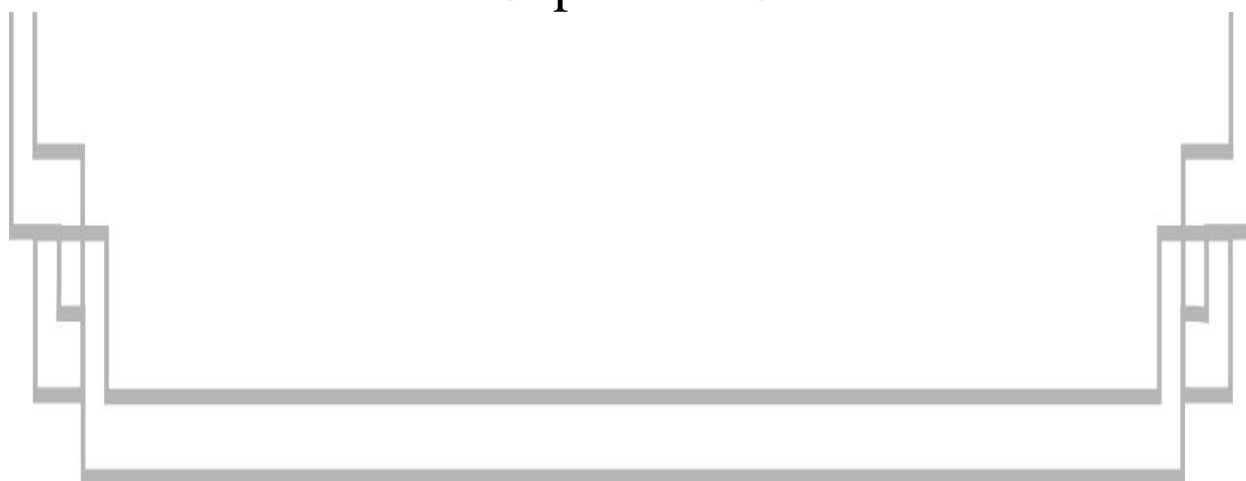
Dar căutătorul nu avusese prea multă experiență în căutarea unor obiecte care fuseseră ascunse de oameni care aveau opțiuni limitate când era vorba de ascunzătoare. Camerele de hotel au oferit opțiuni extrem de limitate.

A găsit ceea ce căuta lipit de partea inferioară a capacului rezervorului de toaletă.

OceanofPDF.com

Capitolul 18

MAggie nu a fost surprinsă să treacă prin coridoarele nesfârșite ale Sweet Creek Manor. Sperase să doarmă bine, dar, evident, intuiția ei avea alte planuri pentru noapte.

Ea caută pe cineva sau ceva. Ea deschide prima ușă. Phyllis Gaines stă în centrul camerei lipsite de trăsături.

„Nu te caut”, spune Maggie. „De ce esti aici?”

„Aceasta este întrebarea greșită”, spune Phyllis.

„Care este întrebarea corectă?”

„Unde este mătușa adevărată Cornelia?”

„Pe o navă în Pacificul de Sud. Vrei să-mi spui ceva?”

„Oriunde sunt bani, există cineva care va face tot ce este necesar pentru a-i obține”, spune Phyllis.

„Este o pierdere de timp”, spune Maggie. Ea închide ușa, merge pe hol și intră în camera alăturată. Îl vede pe Arthur Guilfoyle.

„Nu te caut”, spune ea. „Ce faci aici?”

„Vino cu mine. Te voi învăța cum să călătorești pe planul astral”, spune Arthur.

„Ești o fraudă. Nu există proiectie astrală.”

Ea închide ușa și o deschide pe următoarea. Dolores Guilfoyle este în cameră.

„Stai departe de soțul meu”, spune Dolores.

„Nu-l vreau”, spune Maggie. „Caut pe altcineva.”

Ea închide ușa și trece la următoarea. Emerson Oxlade stă singur în cameră.

„Aveți nevoie de mine pentru a vă atinge întregul potențial de vis lucid”, spune Oxlade. El se întinde spre ea. Are o seringă în mână.

„Ești extrem de enervant”, spune Maggie.

Încearcă să iasă pe ușă, dar descoperă că nu se poate mișca. Ea deschide gura să țipe, dar nu poate scoate niciun sunet. Oxlade se apropie. Pofta sclipitoare din ochii lui nu mai este enervantă – este înspăimântătoare. Ea este prinsă într-o cameră cu un bărbat care vrea să o posedze și să-i controleze visele.

Știe că visează, dar a pierdut controlul asupra scenariului. Ea își amintește că are capacitatea de a se smulge dintr-un coșmar. Trebuie să treacă prin ușă.

Ea devine conștientă de un rap înfundat. Cineva bate la usa visului ei. . .

S-a smuls din coșmar și s-a așezat pe marginea patului. Respira greu, iar inima îi bătea cu putere. Era în mijlocul unui atac de anxietate în plin. Nu a fost prima dată.

„Respiră”, șopti ea.

Era imposibil să se concentreze asupra respirației ei pentru că *cineva bătea în ușa camerei ei*.

Nu era corect. Nu exista niciun motiv pentru care cineva să bată la ora asta. O altă explozie de panică a trecut prin ea. Sam ar ști ce să facă. Era chiar alături.

Ea a sărit din pat, și-a luat halatul și s-a grăbit spre ușa de legătură. Ea a făcut un pumn și s-a pregătit să lovească puternic. S-a oprit când a auzit o altă bătaie ușoară și și-a dat seama că venea din partea cealaltă a ușii.

Uimită de ușurare, ea descuie ușa și o deschise. Pentru câțiva câteva secunde ea pur și simplu se uită la Sam, încercând să vină cu o explicație pentru faptul că purta pantofi, pantaloni și cămașă albă pe care o îmbrăcase mai devreme. Dar ea nu se putea concentra asupra problemei de ce era îmbrăcat, deoarece era distrasă de energia acidă a anxietății care încă îi curgea prin vene.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Sam.

„Nu pot. . . nu pot vorbi acum”, a spus ea. "Dă-mi un minut."

"Rezistă."

El a dispărut. Ea nu a încercat să înțeleagă de ce. A început să se plimbe prin cameră, luptându-se să scape de otrava creată de atacul de anxietate.

„Respiră”, mormăi ea. "Doar respira. Știi cum să faci asta. A fost doar un coșmar."

Sam a reapărut. Avea un pahar în mână. A fost umplut cu un lichid chihlimbar. "Poftim. Bun pentru ceea ce te doare."

Ea nu s-a certat. A luat paharul și a bătut o înghițitură sănătoasă de whisky. Prea mult, prea repede. Dar arsura a spulberat vraja care îi cuprinsese simțurile. Ea tuși și trase adânc aer în piept. Energia nervoasă a început să se disipeze. Ea a reluat pasul. Mai bău niște whisky. A mai luat aer în piept.

Treptat, ea a recăpătat controlul. Își dădu seama că Sam era încă acolo, privind-o din pragul ușii dintre cele două camere. Ea gemu. Acum chiar avea să tragă concluzia că ea nu era pe deplin echilibrată.

"Mă simt mai bine?" el a întrebat.

"Da. Perfect."

Sam a zâmbit, dar nu a comentat.

Cel puțin nu se uita la ea de parcă i-ar fi fost teamă că e isterică. Asta a ajutat-o să-și calmeze nervii tremurați, așa cum nimic altceva nu ar fi putut face.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martor la asta, spuse ea.

"Vis urât?"

"Vina mea. Am pierdut controlul asupra ei. Am senzația că nu pot scăpa. Se întâmplă din când în când. Ți-am spus, sunt bun, dar nu sunt perfect."

„Și acesta este motivul pentru care nu te-ai căsătorit niciodată”, a spus el. „Ți-e teamă că un soț te va vedea trezindu-te într-un atac de anxietate și va ajunge la concluzia că ești instabil.”

Ea s-a uitat la el. „Da, nu că ar conta. Ce faci aici?”

„Am fost în camera lui Beverly Nevins acum câteva minute.”

"Oh corect. Slujba ușor ilegală. Bine?"

„Altul a ajuns primul acolo.”

"Într-adevăr?" Ea se încruntă, încercând să dea sens acelei știri. "Un hoț?"

„Nu arăta ca munca unui profesionist. Nu cred că oricine a fost a avut vreun succes.”

A descoperit că se poate concentra acum. "De ce spui asta?"

„Pentru că am găsit ceva interesant.”

A ridicat o brățară de aur. De el atârna un farmec în formă de semilună.

Maggie se uită la el, un val proaspăt de anxietate aprinzându-i nervii și simțurile.

— La naiba, șopti ea. "Acest lucru nu este bun."

Sam o urmărea îndeaproape. „Recunoaște-l?”

„Ți-am spus că am sfătuit-o pe Lillian Dewhurst să scape de un obiect care arunca o umbră proastă. Mi-am făcut griji că îi tulbura visele.”

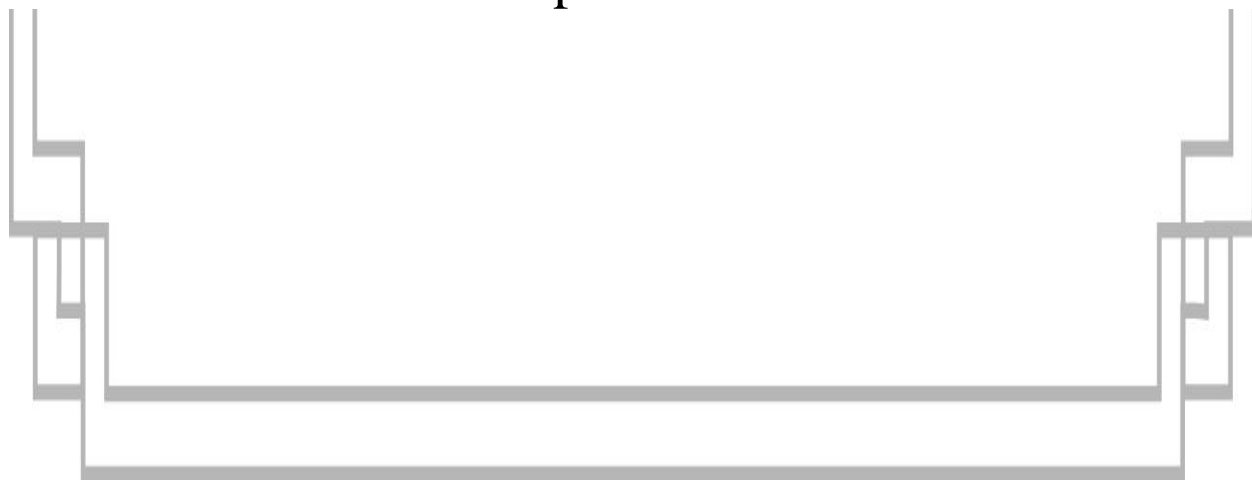
— Îmi amintesc, spuse Sam.

„A fost o brățară identică cu cea pe care o ții în mână.”

OceanofPDF.com

Capitolul 19

Taici erau inițialele pe spatele semilunii de pe brățara lui Lillian”, a spus Maggie. „ATS. Lillian a spus că reprezintă *Astral Travelers Society*. Era numele unui grup la care ea și unii dintre prietenii ei s-au alăturat acum câțiva ani. Toți erau interesați de analiza viselor.”

Ea și Sam stăteau unul față de celălalt la masa din camera ei. Aprinsese o lampă de podea, sperând că o lumină puternică va face situația să pară mai puțin intimă. Ea greșise. Era în cămașă de noapte și halat și era singură cu Sam într-o cameră de hotel la trei și jumătate dimineața.

Nu putea scăpa de sentimentul de intimitate – cel puțin, nu putea să-l ignore. Sam, totuși, era concentrat doar pe brățara care stătea pe masă. Maggie a încercat să se concentreze și pe asta.

Nu simțea același tip de energie din umbră pe care o captase de la brățara lui Lillian. Brățara pe care o găsisese Sam părea oarecum de rău augur, dar senzația primară care emana din ea se simțea mai mult ca melancolie.

— Și inițialele ATS sunt pe lună pe această brățară, spuse Sam. El a examinat interiorul trupei. „Dar există o inscripție suplimentară. *Pentru EN, femeia visurilor mele*. Este semnat *Dream Master*.”

„RO?” Maggie și-a ridicat sprâncenele. „Inițialele lui Beverly Nevins ar fi BN.”

„Această brățară poate să fi aparținut altcuiva.”

„Adevărat.”

Maggie a atins brățara cu prudență cu vârful degetului. Sam privea atent, dar nu spuse nimic.

— Hmm, spuse ea.

„Bine?” el a întrebat.

Ea și-a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai lui, întrebându-se dacă nu cumva avea de gând să facă o idee despre talentul ei de vis. Dar o privire către el i-a spus că era într-o dispoziție foarte serioasă.

— Arată exact la fel ca al lui Lillian, cu excepția inscripției, spuse ea. „Dar nu îmi afectează simțurile așa cum mi-au făcut-o ale ei. Pe această brățară este un slab furnicăt de tristețe. Depresie, poate. Dar asta-i tot.”

„Ce îți spune asta?”

„Nu mult, mă tem.”

„Fără sentiment de violență?” apăsă Sam.

„Nu.” Ea miji ochii. „Nu-mi spune că iei în serios sensibilitatea mea.”

„Îți iau în serios intuiția”, a spus el.

„Dreapta. Intuiția mea.”

Nu era sigură ce să facă din asta.

„Dewhurst a făcut tot posibilul să-și ascundă brățara?” întrebă Sam.

„Nu. L-a păstrat cu restul bijuteriilor ei. Nu era un mărtisor din magazin, dar nici nu era deosebit de valoros, cu siguranță nu la fel de scump ca majoritatea celorlalte bijuterii ale ei. Nu l-a purtat niciodată.”

„Cum a reacționat ea când ai informat-o că ar trebui să-l arunce?”

„Ea nu s-a certat și nu a încercat să mă convingă că este inofensiv. Ea a spus că s-ar putea să am dreptate. A doua zi dimineață, când am ajuns la serviciu, ne-am dus la bluff. Ea a aruncat brățara în ocean. Câteva zile mai târziu, ea mi-a spus că doarme mai bine decât a dormit de foarte mult timp.”

„Ce s-a întâmplat cu Societatea Călătorilor Australi? Mai există?”

„Eu nu cred acest lucru. Lillian nu a intrat în detalii, dar am avut impresia că cei mai mulți dintre membrii Societății erau oameni din clasa superioară, care vedeau grupul ca pe o formă de divertisment la modă. Curând și-au pierdut interesul și au trecut la alte activități sociale.”

— Cu toate acestea, Dewhurst a păstrat brățara, spuse Sam.

Ochii lui erau reci și ascuțiți. Bărbatul s-a născut să vâneze băieți răi, se gândi Maggie. Născut pentru a fi polițist. Era trist că cariera lui de detectiv de poliție se terminase atât de brusc.

„O să-i spunem detectivului Brandon despre această brățară?” ea a întrebat.

„Da. Îi voi suna dimineața. Nu prea poate face cu brățara sau cu informațiile că cineva a căutat în camera lui Nevins în seara asta, dar am impresia că îmi va cere să-l țin la curent în continuare.”

„Cu alte cuvinte, are suspiciunile lui, așa că a decis să profite de prezența și expertiza dumneavoastră profesională.” Maggie a zâmbit. „Ești detectivul lui sub acoperire.”

„Ți-a spus cineva vreodată că ai tendința de a privi totul dintr-un punct de vedere foarte dramatic?”

„Un defect comun de caracter la scriitori.”

„O să țin minte asta.”

Ea a încercat să treacă la un ton de voce mai de afaceri. „Lucrurile încep să se întâmple, nu-i așa? Avem nevoie de un plan.”

— Da, a fost de acord Sam. „În acest moment, toate drumurile duc înapoi la Institut. Cred că este timpul să punem puțină presiune asupra Guilfoyles.”

„Buna idee. Cum facem asta?”

„Fără supărare, dar entuziasmul tău mă face nervos.”

„Gândește-te la asta ca la încurajare și sprijin.”

Sam o privi cu profundă suspiciune. „Te întrebi cum poți integra această nouă dezvoltare în intriga romanului tău, nu-i așa?”

„Un scriitor este întotdeauna deschis spre inspirație.”

„Mi-a fost frică de asta.” Sam se ridică în picioare și se îndreptă spre ușa de legătură. „Prelegerea de deschidere la Institut are loc mâine la ora zece. Vrem să ajungem acolo devreme ca să putem prinde unul sau amândoi Guilfoyle. Vreau să văd reacția lor când află că femeia pe care au angajat-o să o interpreteze pe Cornelia a părăsit orașul.”

— Corect, spuse Maggie.

Se uită la ceas. „Avem timp pentru încă câteva ore de somn. Ne vedem la micul dejun? Ora opt?”

„Voi fi gata.”

Ea s-a ridicat și a mers după el. Acum că treburile lui s-au terminat, părea foarte grăbit să părăsească camera ei. La fel de bine. Ea nu ar trebui să mai spună un cuvânt. Nu mai era nimic de spus, nu în seara asta. Chiar ar trebui să tacă.

„Sam?” ea a șoptit.

Se opri în prag, părând amuzat. — Vrei să-mi spui că ar trebui să arunc o piesă de mobilier pe fereastră înainte să încerc să dorm?

„Altă dată, poate. Am vrut să-ți mulțumesc că nu ai intrat în panică când m-ai prins în mijlocul unui atac de anxietate în seara asta.”

„Este nevoie de mult mai mult decât atât pentru a mă face să intru în panică”, mârâi el cu o voce de tip dur.

Dintr-un motiv oarecare, se simți brusc mult mai ușoară. Ea aproape plutea. Ea și-a încrucișat brațele. „Este corect? De ce, mai exact, ar fi nevoie pentru a te face să intri în panică?”

„M-ar găsi în romanul pe care îl scrii.”

„Nu-ți face griji, schimb mereu numele pentru a-i proteja pe nevinovați. Și, de asemenea, pentru a evita să fii dat în judecată pentru calomnie.”

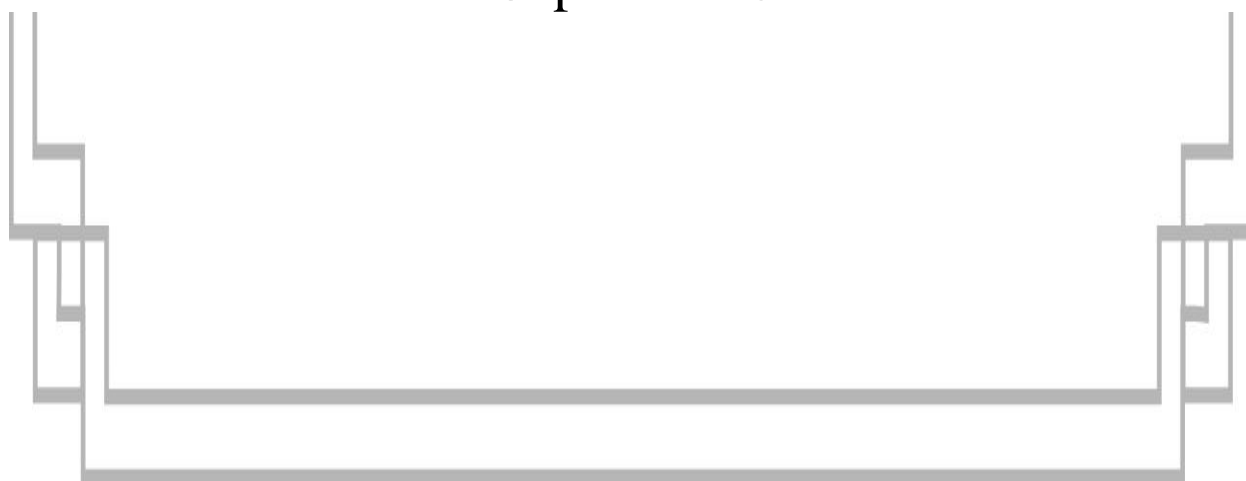
Se muta în camera lui și se întoarse să se uite la ea. „Trebuie să vă spun că nu este tocmai liniștitor.”

„Ești un detectiv privat dur. Te poți descurca.”

Ea a închis ușa și a ascultat cu atenție. Sam nu a întors cheia pe o parte. Ea a decis să nu-și blocheze nici partea.

Capitolul 20

Ta lui nu are niciun sens”, a spus Dolores Guilfoyle. „Nu există nimeni pe nume Finley în marketing sau în altă parte aici la Institut. Nu înțeleg de ce femeia aceea, Phyllis Gaines sau cum o cheamă, ți-ar spune că a fost angajată să se prefacă a fi mătușa Cornelia.

„Era foarte supărată”, a spus Maggie. „Găsirea cadavrului lui Beverly Nevins a fost un șoc pentru nervii ei. Cu siguranță l-a zguduit pe al meu.”

Vestea morții a apărut pe pagina a doua a *Burning Cove Herald* sub titlul *Tragedy Mars Opening of Dream Conference*. Moartea lui Nevins fusese atribuită unor cauze naturale. Nu a fost nicio mențiune despre generatorul de vise sau droguri. De asemenea, nu exista nici un indiciu că moartea ar fi diminuat entuziasmul pentru conferință. Participanții nerăbdători au înghesuit holul Institutului.

Nu fusese greu să o găsești pe Dolores Guilfoyle. La zece fără un sfert, o găsiseră la intrarea în sala principală de curs, salutând oamenii în timp ce intrau în sala mare pentru a-și lua loc. Nu era nicio urmă de soțul ei.

Când Maggie spusese că Phyllis Gaines plecase din oraș în timpul nopții, Dolores nu părea să recunoască numele. Observația obișnuită a lui Sam, că Gaines se prefecese în mătușa Cornelia, îl lovise pe Guilfoyle ca o zguduire de electricitate.

— Nu poate fi corect, șuieră ea. „Nu cred.”

Sam a ridicat din umeri. „Asta ne-a spus ea. Gaines ar fi putut minți, dar nu arăta așa. De ce ar fi ea?”

„Acest . . . este șocant”, a șoptit Dolores.

Din câte și-a dat seama Maggie, alarma din ochii ei era reală.

Dolores ridică un deget pentru a atrage atenția unui ghid de vis din apropiere. Tânăra atrăgătoare se grăbi înainte. Când s-a apropiat, Maggie a putut să-și citească eticheta cu numele: *Valerie Warren*.

— Da, doamnă Guilfoyle? spuse Valerie.

Era politicoasă; o angajată care dă dovadă de gradul de respect cuvenit față de șeful ei. Dar Maggie i-a pățit că era puțin prea politicoasă și respectuoasă – de parcă ar fi încercat să-și ascundă antipatia față de cealaltă femeie.

„Vă rugăm să bun venit restului oaspeților noștri la prelegerea domnului Guilfoyle”, a spus Dolores. — Am ceva de discutat cu domnișoara Lodge și cu asistentul ei de cercetare.

Cuvintele ei avea o margine glacială. Evident că nu o plăcea de Valerie mai mult decât o plăcea de ea.

O scenă din visul de aseară a trecut prin memoria lui Maggie. Se văzu deschizând o ușă și găsind-o pe Dolores Guilfoyle în cameră. Cuvintele Dolores au răsunat slab în umbră: *Stai departe de soțul meu*.

— Da, doamnă Guilfoyle, spuse Valerie.

S-a repezit înapoi la intrarea sălii de curs.

Dolores se uită la Maggie și Sam. "Te rog vino cu mine."

Ea a condus drumul către un alcov liniștit și apoi s-a întors să-i înfrunte.

— Ești absolut sigur că Phyllis Gaines și-a dat identitatea mătușii Cornelia? ea a spus.

„Nu există nicio îndoială”, a spus Maggie.

"La naiba." Maxilarul elegant al lui Dolores se încordă. „Pot să te întreb ce te-a determinat să conduci la cabana acelei femei aseară?”

— Eram în drum spre oraș să găsim un restaurant, spuse Sam. „Am luat Cliff Road. Când am trecut pe lângă cabana în care stătea mătușa Cornelia, am observat că își pune valize în mașină. Era evident că era pe cale să plece.”

Maggie a fost impresionată de felul lin în care și-a exprimat replicile. Era hotărâtă să ofere o performanță la fel de bună. Nu era ca și cum nu ar fi avut prea multă practică pentru a înșela oamenii făcându-le să creadă că nu aparține unui azil. Ea însăși era o mincinoasă destul de pricepută.

„Nu am putut rezista oportunității de a-i spune mătușii Cornelia cât de mult îmi plac rubricile ei”, a spus ea. „Ne-am oprit să vorbim cu ea și atunci ea ne-a spus că nu este adevărata Cornelia.”

"Bizar." Dolores clătină din cap. „Absolut bizar. Îmi dau seama că fraudele nu lipsesc în lume, dar acest lucru este uimitor. Nu pot să înțeleg de ce ar face așa ceva. Tot ce pot să vă spun este că Phyllis Gaines ne-a convins pe mine și pe soțul meu, precum și pe presa locală, că ea era adevărata mătușă Cornelia.”

„A făcut o mare publicitate pentru Institut”, a spus Sam.

Furia ardea în ochii lui Dolores. „Pot să vă asigur că nimeni afiliat Institutului nu a angajat pe nimeni pentru a se uzurpa pe Cornelia în scopuri de marketing sau din orice alt motiv. Nu așa facem lucrurile aici.” Ea făcu o pauză, cu ochii mari. „Când se va ști că Institutul a fost preluat de un șarlatan, vom deveni o râs.”

Maggie a adus un zâmbet liniștitor. — Vă asigur, domnule Sage și cu mine nu avem de ce să bârfim despre Phyllis Gaines.

Era adevărat, se gândi ea.

"Mulțumesc." Dolores oftă. „Aș lua ca pe o favoare enormă dacă nu ai menționa conversația ta cu Gaines, dar mă tem că va fi imposibil să țin această știre în afara ziarelor. Oamenii sunt obligați să observe că mătușa Cornelia a dispărut brusc. Acolo vor fi întrebări. Zvonuri. Dacă un reporter devine curios, vom fi condamnați.”

„Vrei un sfat?” întrebă Maggie.

Dolores ezită, precaută, dar curioasă. "Ce este?"

— Sunt de acord cu tine, spuse Maggie. „Veștile despre impostor vor apărea mai devreme sau mai târziu. Dar dacă Institutul s-ar mișca rapid și și-a luat meritul pentru demascarea Cornelia falsă, ar putea de fapt să sporească reputația Metodei Guilfoyle.”

Dolores părea să fi fost lovită de electricitate pentru a doua oară. O clipă mai târziu, entuziasmul i-a luminat ochii.

— Este o idee genială, domnișoară Lodge, spuse ea. „Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dacă Arthur anunță în prelegerea sa de deschidere că în timpul nopții a trăit un vis lucid care i-a permis să detecteze înșelăciunea, putem prelua controlul asupra acestei situații. El va putea oferi dovada eficacității Metodei. Scuzați-mă. Trebuie să vorbesc cu el imediat. El este programat să urce pe scenă în câteva minute.”

A început să se întoarcă.

— Încă un lucru, spuse Sam. „Ai auzit vreodată de Călător? Ar trebui să fie un fel de asasin de vis.”

Dolores se opri brusc și se întoarse să se uite la el. "Nu înțeleg. Cine ți-a spus despre acea veche legendă?"

— Cineva a menționat asta recent, spuse Sam. "Am fost doar curios. O parte din munca mea de asistentă a domnișoarei Lodge este să notez povești interesante care circulă în lumea visătorilor lucizi.”

— Uită de Călător, spuse Dolores. „Este doar un mit prostesc care plutește în jurul comunității de cercetare a viselor de ani de zile. Nu am timp să intru în detalii acum – trebuie să vorbesc cu Arthur înainte să urce pe scenă.

Sam a privit gânditor cum Dolores dispăru după colț. „Am impresia că este puțin mai preocupată de legenda Călătorului decât a lăsat să spună.”

„Cu siguranță a recunoscut povestea”, a spus Maggie. „Dar oricine care este la fel de familiarizată cu teoriile și analiza viselor ca și ea ar fi auzit despre Călător.”

„Ea nu era doar familiarizată cu legenda; era îngrijorată pentru asta”, a spus Sam. "Aveți încredere în mine.”

„Te-am angajat pentru intuiția ta profesională”, a spus Maggie. „O să te cred pe cuvânt.”

„Intuiția mea profesională m-a dat afară de la ultimul meu loc de muncă.”

„Evident că lucrei pentru angajatorul greșit.”

Ieșiră din alcov, îndreptându-se spre ușile sălii de curs. Gura lui Sam se ridică la colț.

„Știi, a fost o sugestie foarte clară pe care i-ai dat-o lui Dolores Guilfoyle”, a spus el. „Dacă soțul ei vă respectă sfatul și pretinde că a dezvăluit înșelăciunea lui Phyllis Gaines într-un vis lucid, Institutul ar putea avea o mare publicitate.”

„Nu i-am oferit sfatul pentru a-i ajuta pe Guilfoyle să lustruiască imaginea Institutului. Sper că versiunea mea va apărea în ziare pentru că se va asigura că toată lumea știe că roșcata văzută petrecând la un club de noapte din Burning Cove nu era adevărata mătușă Cornelia.”

— Am înțeles, spuse Sam. „Încerci să protejezi reputația angajatorului tău. Mișcare inteligentă.”

— Mulțumesc, dar va funcționa numai dacă Guilfoyle îmi vor urma sfatul.

„Cinci vă vor aduce zece Dolores Guilfoyle își convinge soțul să respecte planul.”

— Nici un pariu, spuse Maggie. „Vorbind despre Dolores Guilfoyle. . .”

„Ce?” întrebă Sam.

„Cred că e genul gelos.”

„Cine nu este?”

„Buna observatie.”

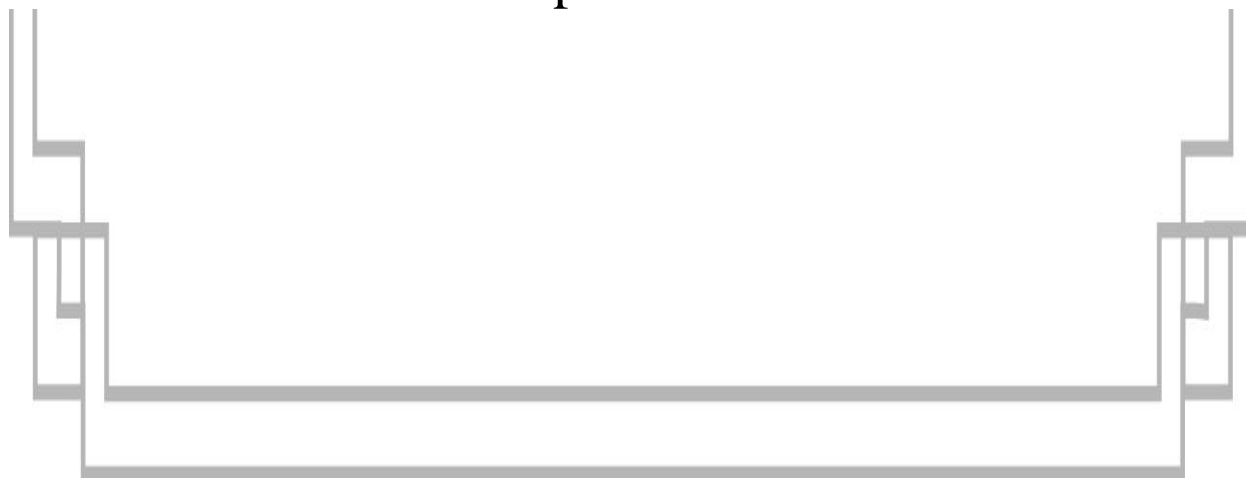
— Și punctul tău este valabil, spuse Sam. „D-na. Guilfoyle are multe în joc. Indiferent de sentimentele ei personale despre soțul ei, ea știe că el este vital pentru viitorul Institutului.”

— Adevărat, spuse Maggie. „El este tragerea la box-office.”

OceanofPDF.com

Capitolul 21

Arthur Guilfoyle a urcat pe scenă, radiind dramă, într-o haină neagră cu guler înalt, care părea împrumutată din garderoba pe care Bela Lugosi la folosit în *Dracula*.

Guilfoyle intră în lumina reflectoarelor, cu capul plecat, de parcă și-ar fi adunat putere pentru ceea ce avea în față. O tăcere fără suflare cuprinse sala de curs.

Maggie a fost impresionată. Nu rostise nici măcar un cuvânt, dar toată lumea era în priză. Ei bine, nu Sam, a decis ea. Ar fi nevoie de mult pentru a-l pune pe cârlige. Dar nu era nicio îndoială că toți ceilalți din sală erau entuziasmați, inclusiv ea. În ciuda îndoielilor ei cu privire la Metoda Guilfoyle, era interesată să audă ce avea de spus Guilfoyle.

Trebuia să i-o dai bărbatului, se gândi ea. Ar putea fi sau nu o fraudă, dar avea ceea ce era necesar pentru a comanda camera. Nu era doar aspectul lui extraordinar de frumos. Pe scenă, a emanat o energie convingătoare.

Arthur a prins marginile podiumului cu ambele mâini și și-a aruncat capul în sus de parcă tocmai și-ar fi înfipt colții în gâtul unei doamne și savura fiorul sângelui proaspăt. Purta machiaj de scenă. Multe. Ochii săi magnetici fuseseră făcuți și mai mari și mai intensi prin aplicarea de fard de pleoape și creion de ochi întunecați.

Ea îi aruncă o privire oblică lui Sam, care stătea pe scaunul de lângă ea. În umbră era greu de sigur, dar ea a crezut că era amuzat.

„Sunt aici să vă urez bun venit la prima conferință anuală a Institutului Guilfoyle de Analiză a Viselor”, a spus Arthur. Vocea lui rezonantă, amplificată de un microfon, se rostogoli prin sala. „Sunteți pe cale să porniți într-o călătorie care vă va deschide mintea către noi planuri de conștientizare și un nou tip de cunoaștere. Îți vei începe urcarea pe scara Metodei Guilfoyle și vei vedea lucrurile uimitoare care te așteaptă când ajungi în vârf. Dar înainte de a începe, am vești neplăcute de raportat.”

Un murmur de alarmă a cuprins mulțimea. Sam profită de ocazie pentru a se apropia de Maggie. Își duse gura la urechea ei.

— Se pare că familia Guilfoyle s-a hotărât să-ți urmeze sfatul.

— Din când în când oamenii o fac, șopti ea.

„Aseară am fost inspirat să călătoresc într-un vis lucid de cel mai înalt nivel”, a intonat Arthur. „Am folosit metoda Guilfoyle pentru a-mi deschide celelalte simțuri și am descoperit că există o fraudă printre noi, o persoană care a fost angajată într-o mare înșelăciune.”

De data aceasta, sala a bâzâit de curiozitate.

„În cursul visului meu, adevărul mi-a fost dezvăluit”, a continuat Arthur. „Sunt întristat să raportez că femeia care a pretins că este celebrul editorialist care scrie rubrica de sfaturi Dragă mătușă Cornelia a fost o impostoră. Era intenționată să înșele nu numai Institutul și pe cei dintre voi din audiență, ci întregul oraș Burning Cove și presa.”

Șocul și uimirea s-au răspândit în public.

„Când impostorul s-a confruntat cu adevărul, a făcut imediat bagajele și a părăsit orașul”, a continuat Arthur. „Nu vom ști niciodată de ce impostorul a ales să realizeze o astfel de schemă. Este posibil să fie o escrocă practică. Poate că este instabilă mental. Există aceia care se uită la oameni celebri pur și simplu pentru că le dă un fior. Oricare ar fi răspunsul, fii sigur că ea nu mai este printre noi și nu ne mai poate înșela.”

O rundă de aplauze entuziaste a salutat această veste.

„Îți reamintesc că Metoda Guilfoyle a fost cea care a descoperit această înșelăciune uimitoare”, a spus Arthur. „Și tu poți dobândi această abilitate extraordinară de a descoperi adevărul studiind tehnicile pe care le predăm aici, la Institutul Guilfoyle.”

O oră mai târziu, Maggie și Sam au ieșit din sala de curs și s-au îndreptat către barul de cafea și ceai care fusese amenajat în hol. Au adunat cești și farfurioare și s-au așezat la o masă rotundă mică, care dădea spre grădinile luxuriante.

„Am avut o revelație psihică în timpul prelegerii lui Guilfoyle”, a spus Sam. „Este un escroc, așa cum credeam.”

Maggie și-a amestecat cafeaua cu o lingură mică de argint. „Ce te face atât de sigur de asta?”

„Nu este un mare mister în asta. Guilfoyle a clarificat modul în care Institutul va colecta banii. Nu este vorba despre vânzarea de bilete ieftine la seminarii introductive și conferințe ca acesta. Acestea sunt concepute pentru a convinge oamenii. Odată ce sunt în program, ei se vor trezi că își cumpără drumul către niveluri din ce în ce mai înalte pentru a învăța secretele care sunt disponibile doar pentru cei care plătesc pentru privilegiul iluminării.”

„Există cu siguranță un unghi financiar, dar acesta este de așteptat”, a spus Maggie. „Știm că trebuie să fi costat o avere să achiziționezi această moșie veche și să o transformi în Institut. Va fi foarte costisitor să-l mențineți în funcțiune. În mod evident, Guilfoyle trebuie să obțină profit, dar asta nu înseamnă că programul este un escroc complet.”

„Metoda Guilfoyle este o escrocherie. Aveți încredere în mine.”

Maggie îi făcu semn deoparte. „Bine, sunt de acord că pretențiile lui Guilfoyle pentru Metoda sa sunt destul de extravagante, dar asta nu înseamnă că nu crede sincer că are o viziune psihică atunci când este angajat într-un vis lucid. Experiența poate fi foarte tulburătoare.” Ea s-a întrerupt. „La naiba.”

Sam ridică sprâncenele. „E ceva în neregulă?”

„Am acel sentiment pe care îl ai când crezi că cineva te urmărește.”

Privirea lui Sam se muta într-un punct din spatele umărului ei stâng. „Probabil pentru că cineva te urmărește.”

„Emerson Oxlade?”

„Ai ghicit bine. Era în partea cealaltă a camerei și se uita la tine. A plecat când m-a văzut că mă uitam la el.”

Ea tremura. „Un om atât de înfiorător. Direct dintr-un film de groază.”

„Dar ai spus că are o abordare științifică autentică a studiului viselor.”

„Da, sunt sigur de asta.”

„Cu toate acestea, el este legat de câteva minusuri precum Guilfoyle.”

„Cercetătorii serioși au nevoie de bani ca toți ceilalți”, a subliniat ea. „Și publicitate. Soții Guilfoyle le pot oferi pe ambele.”

„Ceea ce ne readuce la observația lui Phyllis Gaines aseară. Ea avea dreptate. Acolo unde există o mulțime de bani, întotdeauna există cineva care va face tot ce este necesar pentru a-i obține.”

Maggie tremura și își coborî rapid ceașca. „Am acest sentiment din nou. Cine mă urmărește de data asta?”

— Dolores Guilfoyle, spuse Sam.

Se ridică în picioare exact când Dolores se materializa la masă.

„Îmi pare atât de rău că ți-am întrerupt conversația”, a spus Dolores. „Vă rog să vă așezați, domnule înțelept. Nu voi întârzia mult. O zi foarte plină.”

Sam se așează. Dolores se întoarce spre Maggie.

„Arthur și cu mine suntem foarte recunoscători pentru sfatul tău cu privire la rezolvarea problemei situație neplăcută în această dimineață, domnișoară Lodge, spuse ea. „Ca o modalitate de a ne exprima aprecierea, Arthur ar dori să vă invite mâine seară să urmăriți o demonstrație exclusivă de citire a viselor.”

„Exclusiv?” spuse Maggie. „Vrei să spui că nu face parte din programul obișnuit?”

„Nu, acest eveniment va fi prezentat doar câtorva invitați deosebiți. Va avea loc în vechea sală de ședințe de aici, la Institut.”

— Teatrul unde a murit domnișoara Nevins? întrebă Maggie.

— Da, spuse Dolores. „Soțul meu răspunde la aura din camera respectivă.”

„El crede în fantome și spirite?” întrebă Sam.

— Nu, desigur că nu, spuse Dolores iritată. „Pur și simplu, Arthur găsește atmosfera din teatru propice pentru a-i permite să intre în stare de transă. A fost remodelat cu scopul de a prezenta demonstrații private și experiențe de vis pentru grupuri mici.”

— Ai spus că vor fi invitați doar câțiva oaspeți? întrebă Sam.

„Doar cei care au manifestat un interes puternic în descoperirea secretelor Metodei Guilfoyle”, a spus Dolores. Ea a vorbit fără să se uite la Sam.

„Câți alți oaspeți?” continuă Sam, nedesfiat de faptul că i se dădea un umăr foarte rece.

— Doisprezece în total, dacă trebuie să știi, spuse Dolores, tonul ei ascuțit. „Invitatul nostru de onoare, Dr. Oxlade, va servi drept ghid și interpret de vis pentru audiență.”

— Arthur Guilfoyle are nevoie de un interpret? întrebă Sam puțin prea politicos.

Maggie a decis să intervină înainte ca situația să se deterioreze și mai mult.

„Totul sună absolut fascinant”, a spus ea repede. „Domnul. Sage și cu mine am fi încântați să observăm una dintre lecturile domnului Guilfoyle.”

Dolores clipi de câteva ori, aruncă o privire spre Sam, apoi se întoarce spre Maggie. — Mă tem că nu va fi posibil ca asistentul dumneavoastră să vă însoțească, domnișoară Lodge. Aceasta va fi o lectură foarte exclusivă.”

Ochii lui Sam se strânseseră în colțuri. Maggie știa că se pregătea să întrerupă din nou. Ea îi aruncă o privire de avertizare și apoi îi zâmbi lui Dolores.

— Înțeleg, spuse ea. „Vă mulțumesc foarte mult pentru această oportunitate uimitoare. Aștept cu nerăbdare evenimentul de mâine seară.”

„Excelent.” Dolores era clar ușurată. „O să văd să primești o invitație adecvată cu detalii.”

Ea a plecat în grabă.

— Ei bine, asta a fost interesant, spuse Sam. „Ați fost invitat la o demonstrație privată a unei lecturi de vis Guilfoyle.”

„Se pare că am catapultat mai multe trepte pe scara socială Guilfoyle”, observă Maggie.

„Întrebarea este, de ce?”

„Și de ce să faci tot posibilul pentru a te asigura că nu mă însoțești?”

„Cred că planul este să ne despartă”, a spus Sam.

„De ce ar face Dolores Guilfoyle asta?”

„Scrii o carte menită să expună analistii de vise frauduloși și ești aici pentru a studia Metoda Guilfoyle. Soții Guilfoyle au o investiție mare de protejat. Ei vor să se asigure că faci Institutul să arate bine. Sunt doar un asistent de cercetare modest. Nu eu trebuie să impresioneze. Tu ești scriitorul, așa că tu ești cel care contează.”

Maggie și-a ridicat sprâncenele. „Și poate că Guilfoyle sunt cu adevărat recunoscători pentru sfaturile excelente pe care le-am dat în această dimineață.”

„Pot fi. Oricum, aceasta este o oportunitate foarte convenabilă.”

„Pentru ce?”

„Bătrânul tău prieten Emerson Oxlade va fi la demonstrație.”

„Din pacate.”

— Din fericire, spuse Sam. „Fără el în afara drumului pentru seară, voi putea arunca o privire prin vila lui.”

Maggie s-a înveselit la acea veste. „Este un plan excelent.”

„Nu ca să mă laud, dar am venit singur cu totul.”

La ora cinci în acea după-amiază s-au întors la hotel.

„Dacă trebuie să mai susțin cursuri de la ghizii de vis înflăcărați, care mă informează despre minunile Metodei Guilfoyle și sugerează să mă înscriu imediat, o să am nevoie de o sticlă mare de whisky”, a spus Sam.

„Ai fost un sceptic toată viața?” întrebă Maggie, amuzată dar și curioasă.

„Am fost crescut într-o fermă și am intrat într-o carieră de poliție. Combinația te învață să ai o abordare realistă a vieții. Puterile psihice nu pot asigura o recoltă bună, iar visele lucide nu rezolvă cazurile.”

— Înțeleg obiecțiile tale față de Metoda Guilfoyle, spuse Maggie. „Dar ar trebui să ai mintea deschisă.”

Ea îi zâmbi portarului care îi conducea în holul hotelului Sea Dream. Și-a atins degetele de pălărie.

Ultimul eveniment de conferință al zilei fusese condus de ghizii de vis pe nume Valerie și Gloria. După o explicație detaliată a diferitelor niveluri de vis lucid care ar putea fi atinse prin Metoda Guilfoyle, Valerie explicase că o reducere exclusivă la un pachet de zece sesiuni private concepute pentru a împărtăși secretele Metodei era disponibilă participanților care s-au înscris înainte. sfarsitul conferintei. Gloria precizase clar că cei care se înregistrau vor primi o revistă lunară și o factură lunară.

În timp ce femeile au continuat cu entuziasm promisiunea Metodei, cei doi ghizi bărbați, Larry și Jake, s-au așezat la o masă din marginea sălii, înscriindu-i pe cei care au decis să se angajeze în program.

„Dacă Metoda este la fel de bună precum susțin Guilfoyle, nu ar trebui să fie necesar să-i vinzi atât de greu”, a spus Sam.

— Taci, spuse Maggie.

S-a oprit la recepție și i-a zâmbit funcționarului. „Camera doi cincisprezece, vă rog.”

— Cu siguranță, domnișoară Lodge, spuse funcționarul. — Și două șaptesprezece pentru tine, domnule înțelept.

— Mulțumesc, spuse Sam.

Funcționarul a scos cheile camerei de pe cârlige și apoi a întins mâna în micul cabină marcată cu 215. A scos două plicuri.

— Câteva mesaje pentru dumneavoastră, domnișoară Lodge, spuse el.

"Mulțumesc." Ea se uită la numele ei de pe plicuri în timp ce mergea spre scări împreună cu Sam. „Unul este de la biroul Institutului. Invitația la demonstrația privată, fără îndoială.”

„De la cine este celălalt?” întrebă Sam.

"Nu știu. O voi deschide când intru în camera mea.”

Au urcat scările și au coborât pe hol până la 215 și 217. Maggie a intrat în grabă în camera ei, a lăsat geanta pe măsuta de toaletă și a desigilat plicurile. Prima a fost, așa cum se așteptase ea, o invitație la lectura de vis.

Deschidea al doilea plic când Sam bătu în ușa de legătură.

— Intră, strigă ea.

A deschis ușa. „Este personal sau trebuie să știu ce se află în al doilea plic?”

Maggie aruncă o privire la mesaj și trase aer în piept. „Trebuie să auzi.” Citea cu voce tare. *„Parcarea de la Carousel Club. În seara asta, la zece. Aprinde luminile de două ori. Vă pot spune despre Călător. Adu douăzeci și cinci de dolari. Bani gheata.”*

„Sunt mulți bani pentru detaliile unei vechi legende”, a spus Sam. „Există o semnătură?”

— Nu, spuse Maggie. „Dar nota este evident de la cineva care vrea să ne vândă informații privilegiate. Pun pariu că este un membru al personalului Institutului. Aceasta este o mare pauză pentru noi, Sam.”

"Pot fi. Ai douăzeci și cinci de dolari de irosit pe ceea ce ar putea fi un bacșiș inutil?

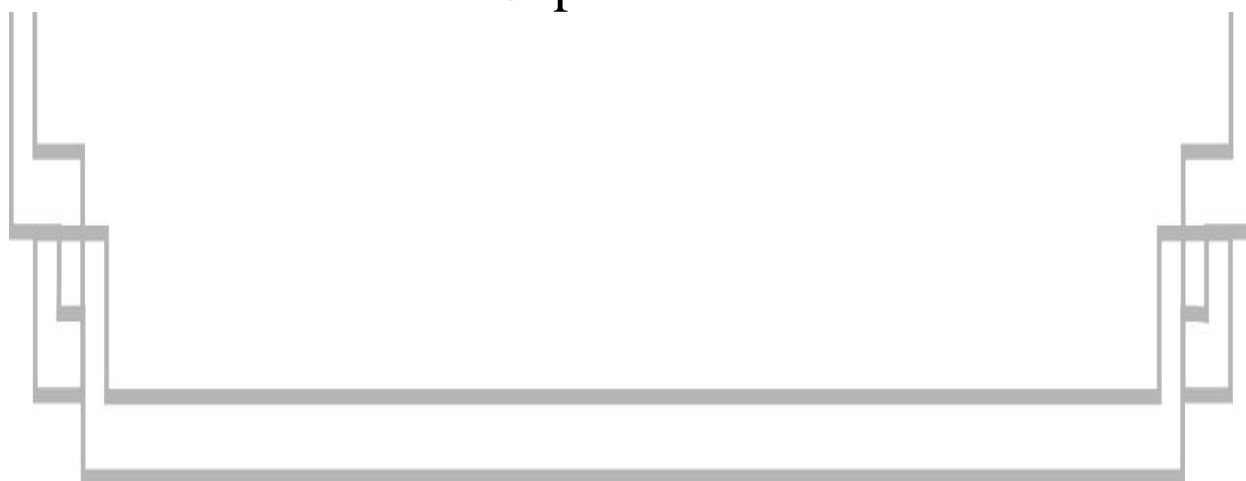
„Da, am adus o sumă bună de bani cu mine în caz că ceva așa s-a întâmplat”, a spus Maggie. „Păcat că persoana care a trimis nota nu a sugerat parcarea de la Paradise Club.”

"De ce?"

„Mi-ar plăcea să văd Paradisul. Am auzit că este cel mai tare club de noapte din Burning Cove.”

Capitolul 22

eu cred că putem ghici de ce informatorul nostru de ajutor nu ne-a sugerat să ne întâlnim în parcare de la Paradis, spuse Sam. Le-a aruncat o privire către cei doi bălbași care stăteau pe lângă intrarea în Carusel în timp ce trecea cu mașina. „Probabil are o securitate mai impresionantă.”

Semnul cu neon de deasupra Clubului Carusel a scânteie și a pâlپâit neregulat, scuiپând fulgi de lumină în noapte. Sclipirile aleatorii i-au amintit de generatorul de vise din teatrul de la Institut. Dacă ar crede în prevestiri, ar considera semnul unul rău.

Întâlnirea informatorilor a fost întotdeauna o afacere riscantă, dar în acest caz a fost la fel de sigură pe cât au fost astfel de aventuri. Partea superioară a fost sus pe decapotabil pentru a adăuga o intimitate suplimentară. Securitatea Caruselului nu era de primă clasă, dar părea destul de dur pentru a face față oricărei neplăcute care ar putea avea loc în parcare.

Maggie îi studie pe cei doi bărbați care păzeau ușa din față. „Nu par că sunt acolo pentru a oferi un serviciu de valet amabil, nu-i așa?”

Se îmbrăcase pentru întâlnire într-o pereche de pantaloni de culoare închisă și un pulover confortabil. Elegant și sportiv, își spuse Sam amuzat. Ea arăta de parcă era pe cale să iasă la prânz la un club de țară. El, pe de altă parte, era îmbrăcat corespunzător pentru ocazie. În tocul de sub haină era un pistol.

„Slujba lor principală este să avertizeze conducerea dacă apare ceva de la forțele de ordine”, a explicat el. „Slujba secundară este de a gestiona neînțelegerile.”

Maggie se uită la el. „Pot presupune că, în acest context, *neînțelegerile* se referă la lupte cu pumnii între patroni?”

„Precum și eșecul de a plăti cotele de bar, datoriile de jocuri de noroc sau comisionul conducerii pentru tranzacțiile care au loc în parcare.”

„Vrei să spui că se vor aștepta să-i plătim pentru că ne-au lăsat să ne întâlnim cu oricine a trimis mesajul?”

Nu părea îngrijorată, ci doar curioasă. Probabil luând notițe pentru romanul ei.

„Suntem din afara orașului”, a spus el. „Sunt sigur că va fi un preț special pentru turiști. Va merita pentru că ne oferă securitate.”

„Cum?”

„Nimeni nu va risca să facă ceva prea dramatic aici, în parcare, în fața celor doi.”

— Poartă arme sub jachete, nu-i așa?

„Cu siguranță că da. S-ar putea să avem nevoie de rezervă.”

A parcat Packard-ul, a aprins luminile de câteva ori și a scos pistolul de sub haină.

Pentru prima dată Maggie păru alarmată. „Nu știam că ți-ai adus arma.”

„Nu am vrut să apar cu mâinile goale. Era fie pistolul, fie cupcakes. Nu am avut timp să coac.”

Maggie băgă mâna în geantă și scoase un bloc de note.

„Pune asta deoparte”, a avertizat el.

Fără tragere de inimă, a scăpat blocnotesul înapoi în geantă. „A fost o linie grozavă.”

„Mulțumiri. Am lucrat la asta.”

Ea privi pistolul. — Pistolul tău este destul de mic, nu-i așa?

„Unii bărbați ar putea fi jigniți de acest comentariu.”

„Într-adevăr? Îmi cer scuze. N-am vrut niciodată să te insult.”

El a oftat. „Un calibrul .38 cu nasul moale se potrivește mai bine sub o haină decât un revolver Colt.”

„Înțeleg. Are sens.”

„Un pistol mic poate fi la fel de înfricoșător ca unul mare la apropiere.”

Maggie și-a alunecat pe furiș o mână spre geanta ei.

„Uită-ți caietul”, a spus el.

O altă mașină a tras în parcare, cu farurile strălucitoare. Un cuplu au coborât și s-au grăbit spre intrarea în club. Când au plecat, o siluetă se îndreptă spre Packard, strecurându-se prin umbrele adânci aruncate de două vehicule din apropiere. O clipă mai târziu, pe geamul din partea pasagerului a apărut o față. O femeie cu o pălărie cu boruri largi, împodobită cu plasă, bătută în sticlă.

Maggie coborî fereastră. „Tu ești Valerie, unul dintre ghizii de vis.”

„Valerie Warren. Nu eram sigur dacă vei arăta. Ai adus cei douăzeci și cinci de dolari?”

— Da, spuse Maggie. „Dar trebuie să știu ce se întâmplă înainte de a preda banii.”

Valerie aruncă o privire peste umăr și apoi se întoarse. „Nu pot sta în aer liber. Unii dintre ceilalți membri ai personalului Institutului ar putea apărea aici în seara asta. Nu e ca și cum oricare dintre noi și-ar putea permite Paradisul.”

— Treci în spate, spuse Sam.

Valerie se uită cu privirea. „Ai o armă. De ce ai o armă? Ești asistent de cercetare.”

— Nu-ți face griji pentru armă, spuse Maggie repede. „Este una foarte mică. Vă rog să mergeți pe bancheta din spate. Nimeni nu te va vedea.”

Valerie aruncă o privire în jur. „Ei bine, bine. Cred.”

Se îndreaptă de la fereastră și apucă mânerul ușii din spate.

Maggie se aplecă mai aproape de Sam și își coborî vocea într-o șoaptă severă.

— Lasă-mă să pun întrebările, spuse ea. — Ai speriat-o deja.

„Uneori puțină teamă poate fi de ajutor.”

„Nu în această situație.”

El a ridicat din umeri. S-ar putea să aibă dreptate.

Valerie deschise ușa din spate și urcă în mașină. Sam și Maggie s-au întors să o privească.

„Te rog să ne spui despre Călător”, a întrebat Maggie.

„Unde sunt banii?” întreabă Valerie.

Maggie scoase mai multe bancnote din geantă și le ridică, astfel încât Valerie să le poată vedea.

— Mulțumesc, îi smulse Valerie banii din degetele lui Maggie. „Voi face asta repede.” S-a aplecat în față și și-a păstrat vocea scăzută, deși nimeni din afara mașinii nu ar fi putut-o auzi. „Plec din oraș în seara asta. Nu vreau să conduc pe autostradă înapoi la LA după lăsarea întinericului, dar dacă aștept până în zori, probabil că va fi ceață ca în această dimineață.

— Pleci din oraș? întreabă Maggie.

— Cât de repede pot, spuse Valerie. „Nu suntem plătiți până la sfârșitul săptămânii, dar nu am de gând să rămân, nu după ce sa întâmplat cu acea femeie din Nevins la teatru aseară. Obişnuiau să țină sedințe de spiritism acolo, știi. Camera aia îmi dă înfricoșări.”

— Suntem aici pentru informații, spuse Sam. „Nu ne interesează poveștile cu fantome.”

— Bine, bine, spuse Valerie. — Nu am putut auzi tot ce i-ai spus doamnei Guilfoyle în această dimineață, dar știu că ai întrebat-o despre Călător.

— Așa este, spuse Maggie. „Ce știi despre legendă?”

„Este un fel de spirit care trăiește pe planul astral. Crime oameni în visele lor. Ceilalți ghizi de vis spun că ar fi fost Călătorul cel care l-a ucis pe Beverly Nevins.

— Cine, mai exact, spune că Călătorul l-a ucis pe Nevins? întreabă Sam.

— Tocmai ți-am spus, ceilalți ghizi de vis – Larry, Jake și Gloria. Dar toți au fumat niște reefers ai lui Larry aseară, după ce toată lumea a plecat, așa că poate și-au imaginat povestea despre Călător.

„Este o legendă minoră în comunitatea de analiză a viselor”, a spus Maggie. — Mă întreb cum au auzit prietenii tăi de Călător.

„Domnul. Guilfoyle ne-a povestit despre Călător în timpul uneia dintre sesiunile de antrenament pe care le-am luat după ce am fost angajați”, a spus Valerie. „Ne-am gândit că doar încerca să ne impresioneze. Niciunul dintre noi nu crede cu adevărat în chestiile acelea de visuri psihice, vezi. Dar suntem destul de siguri că Arthur Guilfoyle crede în asta.”

„Ce crezi că s-a întâmplat cu Beverly Nevins?” întreabă Sam.

— Nu m-aș mira dacă unul dintre Guilfoyle ar fi ucis-o, spuse Valerie, cu vocea aprigă de furie.

"De ce?" spuse Sam.

— Nenorocitul ăla de Guilfoyle probabil s-a culcat cu ea, apoi s-a plictisit și a pus capăt lucrurilor, mormăi Valerie. „Asta face el, vezi tu. Seduce o fată și apoi o lasă jos când se satura de ea. Pun pariu că Nevins a apărut la conferință și a amenințat că va face o scenă, așa că au scăpat de ea.

„Care Guilfoyle a făcut-o?” întrebă Maggie.

Valerie a ridicat din umeri. "Nu știu. Ar fi putut fi oricare dintre ele. Ea este rea ca un șarpe, iar el este un nenorocit mincinos și înșelat. De asemenea, cred că este dezechilibrat."

„Pentru că el crede în legătura dintre visul lucid și simțurile paranormale?” întrebă Maggie încet.

— Da, spuse Valerie. „Trebuie să fii cuc pentru a crede cu adevărat lucrurile astea, nu?”

Sam știa că Maggie era pe cale să-și piardă cumpătul. El i-a atins mâna, dorind-o să-și țină gura.

Ea părea să înțeleagă mesajul.

— Ai spus că Guilfoyle are obiceiul să se culce cu femei și apoi să le abandoneze, a spus Maggie. — Vorbești din experiență personală, Valerie?

„Da, dacă trebuie să știi.” Valerie își strânse mâinile în poală. „Este un adevărat prost. Te face să crezi că ești special. Spune că ai un talent natural pentru visarea psihică. Spune că poți zbura cu el în plan astral. Îți spune sufletul lui pereche. Apoi te aruncă.”

Maggie se uită la Sam, evident nesigură cum să răspundă. Și-a păstrat atenția asupra lui Valerie.

„Cum ai obținut postul de ghid de vis?” el a întrebat.

„Soții Guilfoyle au pus un anunț într-unul din ziarele de la Hollywood. Au spus că caută oameni cu experiență în actorie. Suna mult mai interesant decât lucrul la un ghișeu de prânz și ajungem să trăim fără chirie la Institut. M-am gândit că a fi un ghid de vis era același lucru cu a lucra într-un spectacol de magie sau într-un teatru, plus că aș fi în Burning Cove. Mi-am spus că vor exista o mulțime de oportunități de a întâlni oameni importanți din industria cinematografică în acest oraș.”

„În ce moment te-a sedus Arthur Guilfoyle?” întrebă Maggie.

„Fiecare ghid de vis primește câteva sesiuni unu-la-unu cu Guilfoyle. Face parte din procesul de instruire. În prima mea ședință a intrat în transă. Când a ieșit din asta, mi-a spus câteva lucruri despre mine pe care nu le-ar fi putut ști. Pentru o vreme am crezut de fapt că este un psihic. Am fost un prost.”

— Ți-a spus ce fel de lucruri pe care le-ai auzi de la un ghicitor? întrebă Sam.

"Nu. Ei bine, nu tocmai. Nu mi-a spus doar lucruri despre trecut. Mi-a spus că mă poate ajuta să-mi ating întregul potențial de visător lucid." Valerie a ezitat. „Atunci mi-a spus că am un talent deosebit la visat. A spus că dacă i-aș urma tehnicile și i-aș lăsa să mă ghideze, aș putea dezvolta adevărate puteri psihice. Dar mai întâi eu a trebuit să-mi extind experiența de vis și să învăț să accesez alte planuri ale conștiinței.”

„Ce a necesitat asta?” spuse Maggie.

Valerie pufni. „Ai auzit vreodată de canapeaua de casting?”

— Ce om îngrozitor, spuse Maggie.

— Da, spuse Valerie. „Și m-am îndrăgostit de linia lui”.

„Când ți-ai dat seama că doar te folosește?” întrebă Sam.

„Când a angajat un alt ghid de vis”, a spus Valerie. „Numele ei era Betty. S-a mutat la Institut în urmă cu aproximativ o lună și și-a început pregătirea. După ce ea și Guilfoyle au avut câteva ședințe unu-la-unu, Guilfoyle mi-a spus că el și cu mine nu vom mai face ședințe împreună pentru că mi-am atins limitele ca visător psihic.”

„Nu-mi amintesc să fi văzut un ghid de vis pe nume Betty”, a spus Maggie.

„Asta pentru că nu a rezistat mult”, a spus Valerie. „Am găsit-o pe Betty plângând într-o zi în baie. Ea a spus că doamna Guilfoyle o prinsese în vechea căsuță a îngrijitorului împreună cu domnul Guilfoyle și o concediasse pe loc. Betty și-a făcut bagajele și a plecat în după-amiaza aceea.”

„A încercat Arthur Guilfoyle s-o seducă pe Gloria?” întrebă Maggie.

— Nu, nu e genul lui, spuse Valerie. „Din noroc pentru ea, îi plac blondele. Oricum, Gloria nu este interesată de el. Ea și Larry se întâlnesc.”

— În regulă, spuse Sam. „Arthur Guilfoyle este un afemeiat. Este interesant, dar nu surprinzător. Suntem aici să vorbim despre Călător. Până acum nu ne-ai spus nimic din ce să nu știm deja. Ne așteptam la mai multe informații în schimbul banilor.”

„Aceasta este partea care merită cei douăzeci și cinci de dolari”, a spus Valerie. Ea se aplecă înainte. „Aseară, după ce poliția, doctorul și toți ceilalți au plecat, am intrat în grădini să fumez. I-am auzit pe Guilfoyle și pe Dr. Oxlade vorbind în timp ce se întorceau spre vilele lor. Mi-am dat seama că discutau despre femeia moartă, așa că nu am aprins țigara. Știam că nu mă puteau vedea, pentru că eram de cealaltă parte a unui gard viu înalt. Am stat foarte tăcut și am ascultat.”

„Ce ai auzit?” întrebă Sam.

„Oxlade a spus ceva despre moartea lui Nevins care arată ca moartea altcuiva. Jenny Ceva.”

„Jennaway?” întrebă Maggie.

— Asta e, Jennaway, spuse Valerie. „Oxlade le-a spus familiei Guilfoyle că este îngrijorat că ar putea exista zvonuri despre Călător. Asta a tulburat-o cu adevărat pe Dolores Guilfoyle. S-a supărat și i-a ordonat să nu mai vorbească despre vechea legendă. Zvonuri de genul acesta ar fi dăunătoare pentru imaginea Institutului, a spus ea.”

„Cum a răspuns Oxlade?” întrebă Sam.

— A fost de acord cu ea, spuse Valerie. „Și el era îngrijorat de publicitatea proastă. Îi era teamă că Institutul ar putea obține o reputație de a fi un fel de cult. El a spus că nu își poate permite să-și împrumute numele – așa a numit-o, *numele său bun* – unei organizații de care ar fi răs de comunitatea științifică. Atunci a pomenit de tine, domnișoară Lodge.

Maggie strânse spătarul scaunului din piele. „Oxlade a vorbit despre mine? Ce a spus el?”

Valerie deschise gura și apoi păru să se regândească la orice intenționase să spună.

„Profesorul Oxlade nu este ceea ce ai numi adevărat stabil”, a spus ea în schimb. „Aceasta nu este doar părerea mea. Toți ghizii de vis cred că este ciudat.”

— Ce a spus Oxlade despre domnișoara Lodge? Întrebă Sam, păstrându-și vocea foarte uniformă.

Valerie tresări și se așeză pe spate lângă scaun. „Nu contează – nu este important.”

„Dacă vrei să lași această mașină cu cei douăzeci și cinci de dolari ai tăi, ne vei spune exact ce a spus Oxlade.”

Maggie se întinse peste scaun și o atinse ușor pe Valerie. "Vă rog. Trebuie să știi."

Valerie apucă mânerul ușii și se sprijini vizibil.

„Oxlade le-a spus familiei Guilfoyle singurul motiv pentru care rămânea prin preajmă din cauza ta, domnișoară Lodge. A spus că ești cel mai puternic visător lucid pe care l-a întâlnit vreodată și, dacă nu te-ar putea convinge să cooperezi la experimentele sale, nu și-ar mai permite să fie asociat cu Metoda Guilfoyle. A spus că va pleca și va lua intensificatorul cu el.”

Maggie se uită la Valerie, evident fără cuvinte.

„Știi ce a vrut să spună Oxlade prin *amplificator*?” Întrebă Sam.

— Nu, spuse Valerie. „Dar după ce a plecat în picioare și a intrat în vila lui, i-am urmat pe Guilfoyle pentru o vreme. L-am auzit pe Arthur spunându-i lui Dolores că au nevoie de amplificator. *Totul depinde de asta*, a spus el. Asta e tot ce știu, jur.”

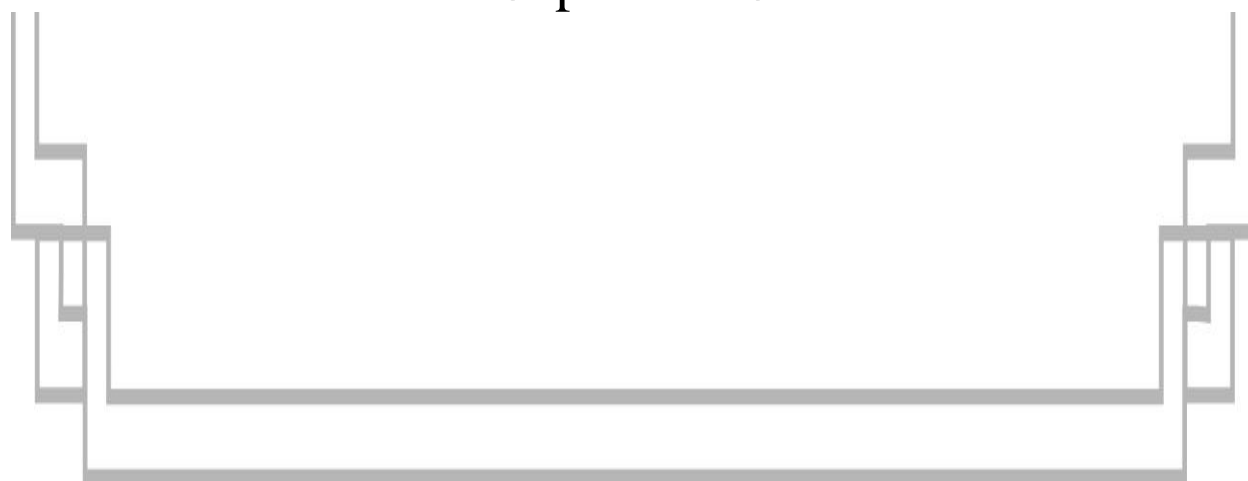
Valerie deschise ușa și sări de pe bancheta din spate. Ea a dispărut în umbra parării. O clipă mai târziu, un motor a bubuit. Un set de faruri aprinseră. Un sedan trecu fulgerător pe lângă ea și se îndreptă spre Cliff Road.

„Cu siguranță se grăbește să plece din oraș”, a spus Maggie. „Este îngrozită.”

OceanofPDF.com

Capitolul 23

L Păcat pentru tine, nu cred în prostia aia de proiecție astrală”, a spus Sam. A pornit motorul, a aprins farurile și a condus încet prin parcare de noapte. „În caz contrar, aș putea fi puțin îngrijorat de aranjamentul nostru cu camere comunicante.”

— Nu este amuzant, spuse Maggie. Nu mai fusese atât de furioasă din ziua în care se luptase să iasă din biroul lui Oxlade. "Aceasta este prea mult. Este îngrozitor. El este un monstru."

„Oxlade nu va pune mâna pe tine, așa că nu-ți face griji.”

„Este ușor să spui.”

„De aceea o spun. Știam deja că era obsedat, cel puțin când vine vorba de tine. În acest moment trebuie să analizăm faptele pe care le avem.”

— Ca și faptul că Arthur Guilfoyle este un afemeiat?

„Asta nu este un șoc. Ceea ce este cu adevărat interesant este că toți trei — Oxlade și Guilfoyle — nu numai că sunt conștienți de zvonurile despre moartea Călătorului și a lui Jennaway, ci sunt îngrijorați de potențiala presă proastă din aceste două lucruri.

Maggie se forța să se concentreze asupra cazului. „Ai dreptate, e interesant. Fascinant, de fapt.”

Ea a încetat să mai vorbească, pentru că cei doi oameni de securitate ai clubului prost îmbrăcați își lăsaseră posturile la uși și se îndreptau înainte pentru a bloca ieșirea.

„Aceasta ar putea fi o problemă”, a spus ea.

— Doar rutină, spuse Sam.

— Crezi că vei avea nevoie de micul tău pistol?

"Nu. Sunt doi și unul dintre mine. Nu-mi plac șansele."

"Oh. Dreapta."

Sam frână până la oprire și coborî geamul lateral. „Bună seara, domnilor. Noapte frumoasă.”

Cel mai mare dintre cei doi paznici se aplecă să vorbească prin fereastra deschisă. „Nu am putut să nu remarc că tu și doamna nu ați profitat niciodată de facilitățile clubului nostru minunat. Se pare că ai avut o întâlnire în parcare.

— Am făcut-o, spuse Sam. „O tranzacție comercială scurtă. Am cumpărat câteva informații, nu bunuri.” Și-a scos portofelul de sub jachetă, a scos câteva bancnote și le-a întins pe fereastră. „Apreciez că voi doi urmăriți situația. Nu știi niciodată când o întâlnire de afaceri poate merge prost.”

„Din păcate, este foarte adevărat. Ne bucurăm să auzim că am putut să vă oferim o oarecare liniște sufletească.” Paznicul a strecurat banii în buzunarul din față al jachetei. — Spui că ai venit aici să cumperi informații?

— Așa este, spuse Sam.

Paznicul miji. "Polițist?"

"Nu mai. Privat acum."

"Înțeleg." Paznicul îi aruncă o privire spre Maggie, înclină capul într-un semn politicos din cap, atinse un deget de marginea fedorului și se dădu înapoi. „Voi doi conduceți cu grijă. Cliff Road este dificil noaptea. O mulțime de curbe ascuțite.”

— Mulțumesc pentru sfat, spuse Sam.

A pus Packard-ul în viteză și a pornit pe drumul lung.

„Polițiștii și tipii duri se recunosc mereu unul pe altul?” întrebă Maggie.

"De obicei. Probabil o chestie psihică. Știi, ca visele lucide până în planul astral."

„Nu mă voi coborî să răspund la acea proastă încercare de glumă.”

— Îmi pare rău, spuse Sam. „Nu am putut rezista.”

„Să revenim la cazul meu. Se pare că am obținut o mulțime de fapte interesante, dar niciun răspuns. E ca și cum cu cât învățăm mai mult, cu atât totul devine mai tulbure.”

„Aș spune că ai câștigat banii tăi de la Valerie în seara asta.” Sam încetini pentru a vira pe Cliff Road. „Totuși, avem nevoie de mai multe informații. Va trebui să dau niște telefoane mâine. Asta va fi complicat.”

"De ce?"

— Nu vreau să dau apeluri de la telefonul camerei de hotel, spuse Sam.

„Nu vă faceți griji că le puneți pe factură.”

„Nu asta e problema.”

Ea îi aruncă o privire. — Ți-e teamă că operatorul hotelului ar putea asculta, nu-i așa?

„Operatorii hotelieri sunt într-o poziție ideală pentru a asculta conversațiile, iar Hotelul Sea Dream este deținut de Institut. Asta înseamnă că operatorul lucrează pentru Guilfoyle.”

„Dacă te-a auzit punând întrebări despre ei, ar putea decide să ofere aceste informații angajatorilor ei. Cel puțin probabil că le-ar spune altor oameni ce se întâmplă. Înțeleg la ce te referi. Dar dacă dispăriți mâine de la conferință pentru o perioadă lungă de timp, vom avea nevoie de un motiv. Cineva este obligat să întrebe de ce asistentul meu de cercetare nu este cu mine.”

„Ne vom gândi la ceva.”

"Da." Ea a privit lumina lunii stropind argintiu pe suprafața Pacificului. „M-am gândit la ce ai spus despre Lillian.”

— Începi să te întrebi dacă decizia bruscă a lui Dewhurst de a face acea călătorie în cealaltă parte a lumii s-ar putea să nu fi fost o coincidență până la urmă?

"Da. Poate că știa că cineva îi amenință pe foștii membri ai Societății Călătorilor Astrali și a decis să plece cât mai departe posibil.”

„Cât de multe știi despre Lillian Dewhurst?”

— Nu atât de mult pe cât credeam, a recunoscut Maggie. „Dar, atunci, cât de bine cunoaștem vreodată pe altcineva? Este o persoană foarte privată. Nu își menționează niciodată familia. Cred că Lillian este ultima din linia ei. Ea a moștenit mulți bani.”

— A locuit în Adelina Beach toată ea... Sam se întrerupse și începu să frâneze.

Surprinsă, Maggie îi aruncă o privire. "Ce s-a întâmplat?"

"Nu știu încă."

Și-a dat seama că era concentrat pe scena prin parbriz. Ea se întoarse și văzu ceea ce îi captivase atenția.

Strălucirea infernală a unui foc aprig a luminat noaptea. Flăcările au măturat de pe fundul stâncilor.

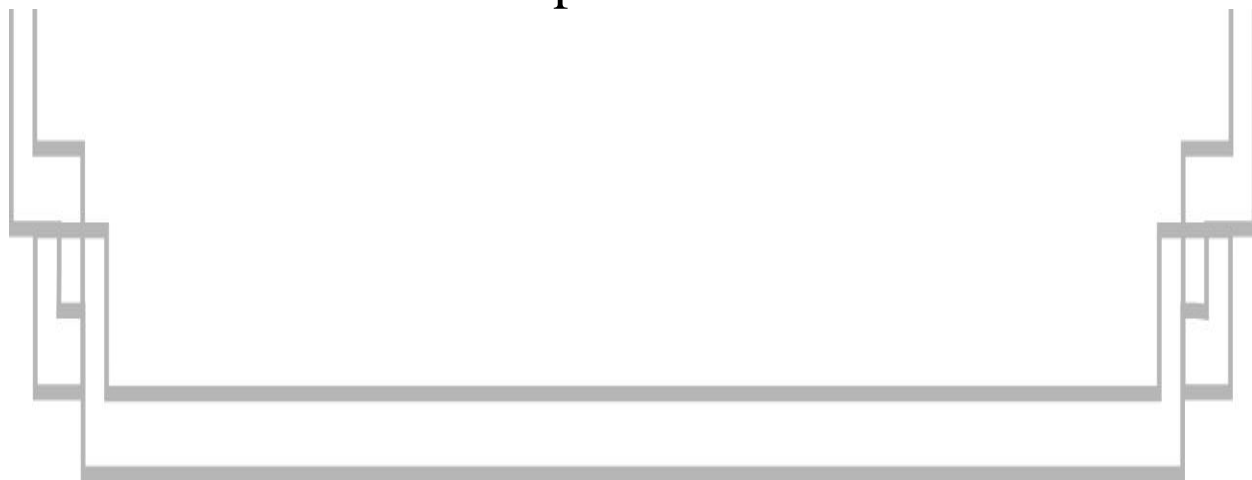
Sam a oprit Packard-ul într-o prezență la vot. Avea ușa deschisă înainte ca Maggie să înțeleagă ce se întâmpla. Ea coborî de pe scaunul pasagerului și se grăbi să se alăture lui la marginea drumului. Amândoi s-au uitat la plajă. Pe stânci era un vehicul spart. A fost cuprins de flăcări.

Maggie a avut o senzație de strâmtorare, amețită. — Asta e mașina pe care o conducea Valerie când a părăsit Carusel, nu-i așa?

— Da, spuse Sam. "Este."

Capitolul 24

Wce naiba se întâmplă acolo, la Institut? spuse Brandon. Îi aruncă lui Maggie o privire de scuze. — Îmi pare rău pentru limbaj, domnișoară Lodge.

— Se potrivește circumstanțelor, spuse Maggie.

Nu și-a luat ochii de la epava mocnind de la poalele stâncilor.

— Răspunsul la întrebarea ta, îi spuse Sam lui Brandon, este că nu știm ce se întâmplă. Tot ce pot să vă spun este că Institutul este un smecher care vinde un program care pretinde că poate preda tehnici de visare psihică și că cineva de la conferință șantajează unul sau mai mulți dintre participanți. Dar se complică, pentru că este cu totul posibil ca șantajatorul să fi murit.”

Brandon miji ochii. — Beverly Nevins?

— Poate, spuse Sam. „Dacă da, extortionistul nu mai este o amenințare, dar ne mai rămân cu alte probleme. Cineva s-a chinuit să ucidă femeia din mașina aceea de la fundul stâncilor. Valerie Warren era alergare. Ea a spus că moartea lui Nevin a înspăimântat-o, dar s-ar putea să fi fost și alte motive.

— Crezi că ea a fost șantajatorul?

„Este și asta o posibilitate”, a spus Sam. „A lucrat destul de mult în cadrul operațiunii Guilfoyle. Ea știa câteva secrete. Pe lângă toate celelalte, putem confirma că există droguri implicate.”

„După Nevins, m-am gândit la fel de mult. Nu e bun.”

Pe lângă slujba pe care o fac Guilfoyle, există un doctor pe nume Emerson Oxlade în amestec. Are un drog halucinogen despre care crede că îmbunătățește experiența visului lucid. Poate că asta a fost ceea ce Nevins a injectat.”

Asta a atras atenția lui Maggie. "Eu nu cred acest lucru. Amplificatorul Oxlade se administrează pe cale orală. Este inodor și fără gust." Ea făcu o pauză, gândindu-se. „Presupun că ar fi venit cu o versiune injectabilă, dar de ce ar fi făcut-o?”

Brandon gemu. „Nu mai încerca să mă înveselești.”

„Poate că într-adevăr a fost doar un accident”, se aventură Maggie.

Sam se uită la ea. "Ce?"

„Valerie se grăbea să plece din oraș”, a spus Maggie. „Era foarte neliniștită. Era aici de mai puțin de două luni și probabil că nu avusese prea multă experiență la conducerea Cliff Road, cel puțin nu noaptea.”

Ambii bărbați o priveau în tăcere. Ea și-a încrucișat brațele și a suflat.

— În regulă, spuse ea. „Probabil că nu a fost un accident.”

Cei trei nu erau singuri în vârful vederii pitorești. În spațiul mic de la marginea drumului se înghesuiau câteva vehicule de poliție și o mașină de pompieri. Mai mulți oameni stăteau în jur, dar nimeni nu făcea mare lucru pentru că nu era nimic de făcut. Vehiculul era încă fierbinte, iar locația era prea periculoasă pentru a risca o echipă de salvare noaptea, când era evident că nimeni nu ar fi putut supraviețui accidentului.

— Nu văd un cadavru, spuse Maggie. „Poate că a ieșit.”

— Nu, spuse Brandon. A vorbit cu autoritatea obosită de lume a unui bărbat care văzuse destule accidente de mașină pentru a ști despre ce vorbea. „Parbrizul a fost spart. Dacă corpul nu se află în mașină, este pentru că a fost aruncat în ocean. Se va spăla pe țărm într-o zi sau două.”

Maggie dădu din cap și tăcu din nou. Incendiul se stinsese când ea și Sam se întorseseră de la sarcina de a găsi un telefon public pentru a raporta tragedia. Tot ce puteau face în acest moment era să contemple dezastrul și să încerce să-i dea sens.

— Mai dă-ne puțin timp, îi spuse Sam lui Brandon. „Am acel sentiment pe care îl ai când te apropii de răspunsuri. Totuși, mi-ar folosi ceva ajutor.”

Brandon îi înclină o privire speculativă. „Da?”

„Sunt câteva apeluri telefonice care trebuie făcute. Știi cum merge. Este nevoie de timp pentru a urmări oamenii și a-i determina să vorbească. Nu vreau să risc să dau apeluri de la hotel. Oamenii lui Guilfoyle conduc locul. Dar aş prefera să nu pierd câteva ore băgând monede într-un telefon public.”

„Dacă ai o listă de nume și câteva întrebări, iar clientul tău este dispus să plătească pentru apelurile la distanță, pot să-l scutesc pe unul dintre oamenii mei mâine”, a spus Brandon.

„Cred că ar fi mai bine să te descurci în liniște”, a spus Sam. „Știi cum sunt secțiile de poliție.”

Brandon pufni. „Morile de zvonuri”.

„Cunoașteți un detectiv privat local în care se poate avea încredere că se va ocupa de acest gen de lucruri?”

— Da, de fapt, spuse Brandon. „Investigațiile Kirk”.

„Poți aranja să mă întâlnesc cu Kirk în privat? Nu vreau să fiu văzut intrând în biroul unui detectiv privat aici în oraș. Nu ne putem întâlni nici la hotel.”

— Cred că pot aranja, spuse Brandon.

„Când?” întrebă Sam.

„Ce zici în seara asta?”

„Ar fi de mare ajutor”, a spus Sam. „Dar e aproape miezul nopții. Crezi că detectivul va fi dispus să se întâlnească atât de târziu?”

— Nu este o problemă, spuse Brandon. „Va trebui să te întorci la hotel și să iei acea jachetă de seară elegantă pe care ai purtat-o aseară.”

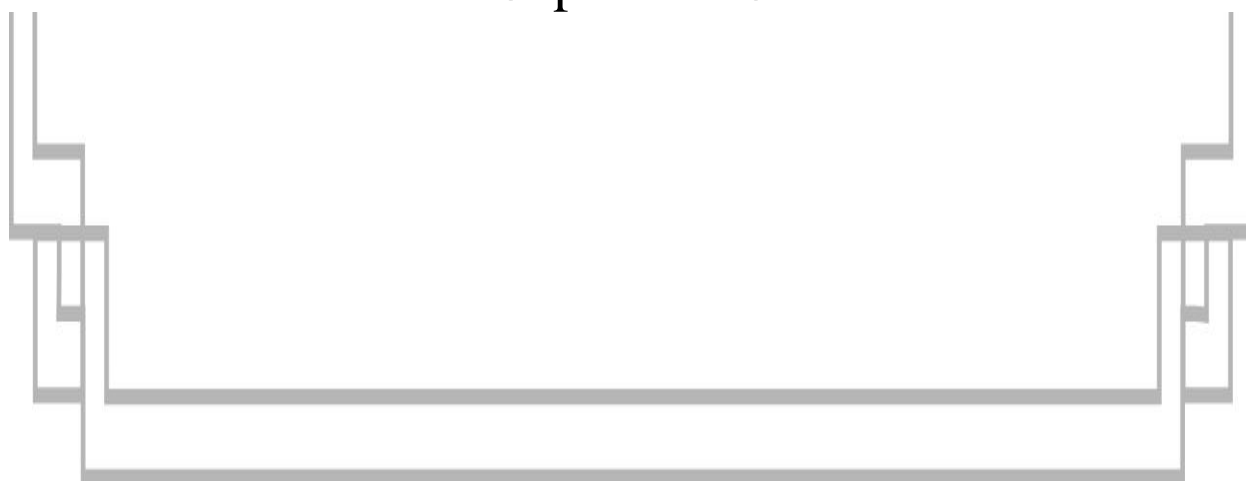
— O să am nevoie de o jachetă de seară ca să mă întâlnesc cu anchetatorul?

„Nu pot intra în Clubul Paradis fără unul”, a spus Brandon.

OceanofPDF.com

Capitolul 25

este un caz interesant”, a spus Raina Kirk. — Spuneți-mi ce știți, domnule înțelept.

eu „Se întoarce la moartea unei tinere pe nume Virginia Jennaway”, a spus Sam. I-a dat Rainei un rezumat concis al cazului. Maggie asculta oarecum absentă, nu doar pentru că auzise totul, ci pentru că era fascinată de proprietarul Kirk Investigations. Raina vorbea cu un accent de clasă superioară de pe Coasta de Est. Purta o rochie de seară la modă, din mătase de culoarea coniac, care îi cădea în pliuri mici până la glezne. Părul ei era prins într-un chignon sofisticat. Cercei delicati cu diamante dansau sub urechile ei.

Nu era deloc ceea ce se aștepta de la un detectiv privat, se gândi Maggie. Sam ar fi enervat dacă și-ar fi scos caietul și ar fi notat câteva detalii, așa că și-a spus că va aștepta până se va întoarce la hotel.

Ea și Sam ajunseseră în Paradis cu puțin timp în urmă. Fusese întâmpinați de un maître și escortați discret la un mic stand intim adânc în umbra din spatele clubului de noapte. Câteva minute mai târziu, patronul clubului, Luther Pell, ajunsesese la masă pentru a-i saluta.

Aparent mulțumit de tot ce vedea, îi invitase să urce o scară ascunsă până la biroul său din camerele sale private de deasupra clubului. Acolo erau adunați acum cei patru, bând cafea din cești delicate de porțelan servite pe o tavă de argint.

Ea și Raina erau așezate pe scaune mari din piele, căptușite. Sam stătea în picioare lângă ușile franceze care dădeau spre o grădină și spre oceanul luminat de lună de dincolo.

Luther se afla în spatele unui birou din lemn lustruit. Maggie ajunsesese la concluzia că, spre deosebire de Raina Kirk, el arăta exact ca el – un proprietar de club de noapte de succes, care probabil avea cunoștințe dubioase de afaceri. Dar peisajele feroce și întunecate

de pe pereții lambriși ai biroului aruncau umbre invizibile prin cameră, spunându-i că Pell avea mult mai mult decât ceea ce a permis lumii să vadă.

Era sigură că era profund legat de artă. Intuiția ei i-a spus că el era artistul.

„Apreciez ajutorul”, a spus Sam, când a terminat de descris cazul. „Prima prioritate este să aflați mai multe despre familia Guilfoyle și despre cum au achiziționat proprietatea Carson Flint.”

Raina își înclină capul. "Sunt de acord. Este întotdeauna inteligent să urmărești banii. Altceva?"

„Aceasta a început să arate ca un caz simplu de șantaj”, a spus Sam. „Dar încep să mă întreb dacă este ceva mai personal implicat.”

Luther l-a studiat. „Ce vrei să spui prin *personal*?”

„Șantajul este despre bani, pur și simplu. Dar avem trei morți — Jennaway, Nevins și acum Valerie Warren. Parcă se întâmplă altceva.”

Surprinsă, Maggie se întoarse spre el. "Ca?"

"Nu știu. Răzbunare, poate.”

— Pentru moartea Virginiei Jennaway? sugerează Luther.

— O posibilitate, spuse Sam.

Luther dădu din cap. „Un amant vechi, poate.”

„Asta ar explica unghiul răzbunării”, a spus Sam.

Maggie și-a dres glasul. „Un amant dornic să se răzbune este o noțiune interesantă. Dar este greu de crezut că cineva i-ar păsa încă suficient de profund de o relație anterioară după patru ani pentru a-și asuma riscul de a comite o crimă.”

— Nu, spuse Luther. Se uită la Raina. „Nu este deloc greu de crezut.”

Raina a zâmbit cu un zâmbet cețos. O strălucire de umezeală îi lumina ochii. Ea clipi din ochi, îndepărtând semnul de lacrimi.

Maggie nu avea nevoie de un vis lucid pentru a ști că legătura dintre Raina Kirk și Luther Pell era puternică. Nu erau doar iubiți; erau suflete pereche. Dacă i s-ar întâmpla ceva Rainei, Pell nu s-ar opri la nimic pentru a o răzbuna, indiferent de cât timp trecea.

Cum ar fi să împărtășești o conexiune atât de puternică cu un iubit? se întrebă ea. Ea a stins imediat întrebarea melancolică. Cu un an și jumătate în urmă, se păcălise crezând că găsisse un bărbat care o înțelegea și o accepta așa cum era. Se înșelase sfâșietor de inimă. Ea nu avea să mai facă acea greșală.

Raina se întoarse spre Sam. „Înțeleg că doriți să păstrați confidențialitatea asociației noastre.”

— Da, spuse Sam.

"E normal. Cum te voi contacta?"

— Sună la hotel și lasă un mesaj de la mătușa mea, spuse Sam. „Voi verifica mâine la recepție în pauza de prânz și din nou pe la cinci, când se vor termina seminariile pentru ziua respectivă. Dacă aud de la tine, te voi suna înapoi de la un telefon public.”

— În regulă, spuse Raina.

"Mai ai nevoie de ceva?" întrebă Luther.

— Nu, spuse Sam. "Nu în seara asta. Vă mulțumim că ne-ați văzut cu un preaviz atât de scurt."

„Brandon a menționat că lucrai la omucidere în LA”, Luther a spus. „Mi-a spus că te-ai ocupat de Crimele Bloody Scarf. A spus că tu ești detectivul care a arestat Chichester.

— Așa este, spuse Sam.

„Am urmărit acest caz”, a spus Luther. „Ai arestat omul potrivit. Nu întotdeauna o mișcare bună în carieră.”

„Familia Chichester a convins un judecător și șeful meu că Chichester al treilea era un bărbat nevinovat”, a spus Sam.

„Se vorbea că bărbatul nevinovat a încercat să ucidă pe altcineva în timp ce era pe cauțiune”, a spus Luther. „Am fost prins în flagrant. După ce a devenit clar că presa era la subiect, familia a trimis Chichester al treilea într-un azil privat. Întâmplător, Crimele Bloody Scarf au încetat.”

„Se spune că se întâmplă coincidențe”, a spus Sam. Se uită la Maggie. "Se face târziu. Ar trebui să mergem. Zi plină de mâine.”

— Da, spuse ea. Ea a stat.

Luther se ridică în picioare. — Încă un lucru, Sage. Am impresia că Brandon te folosește ca ochii și urechile lui acolo, la Institut.

„El are nevoie de cineva înăuntru, iar eu sunt disponibil”, a spus Sam. „Este bine să știi că este atent.”

„La fel și eu”, a spus Luther. Sună-mă dacă se pare că vei avea nevoie de niște rezervă. Oamenii care lucrează la securitate pentru mine știu cum să nu stea la vedere atunci când este necesar.”

— Mulțumesc, spuse Sam. „Apreciez oferta. S-ar putea să te iau la ea.”

— Carl așteaptă în afara ușii, spuse Luther. „Te va escorta jos și afară prin intrarea privată.”

Evident, nu era prima dată când Luther Pell ținea o întâlnire clandestină noaptea târziu, se gândi Maggie. Ea i-a zâmbit Rainei. — Vă mulțumim că ne-ați ajutat, domnișoară Kirk.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnișoară Lodge, spuse Raina. „Deoarece se pare că ai un interes de lungă durată în analiza viselor, te superi dacă îți pun o întrebare?”

— Deloc, spuse Maggie.

„Crezi că există ceva în Metoda Guilfoyle? Înțeleg că domnul Sage a ajuns la concluzia că este o escrocherie, dar aș dori părerea ta.”

Umbrele din ochii Rainei arătau clar că nu doar își satisfacea curiozitatea. Asta a fost personal.

— Ca să fiu sinceră, încă nu sunt sigură, spuse Maggie. „În acest moment, este dificil să fii sigur cât de mult actul lui Guilfoyle este doar asta – un act – și cât de mult ar putea fi o abordare utilă pentru a câștiga controlul asupra viselor cuiva.”

— Înțeleg, spuse Raina. Dezamăgirea ei s-a reflectat în ochii ei, dar a reușit să zâmbească amabil. "Am fost doar curios."

Maggie se întoarse să iasă din birou cu Sam. Ea a încercat să nu se uite la niciunul dintre tablourile de pe pereți, dar privirea ei s-a agățat de unul. Ea s-a liniștit. Atât întuneric. Atât de multă durere. Ea a fost brusc foarte sigură că energia venea din adâncul lui Luther Pell și că curgea din trecutul său.

Era destul de mare pentru a fi servit ca tânăr în Marele Război. Unchiul ei servise și el. Îi întâlnise pe câțiva dintre prietenii lui care înduraseră lucruri peste ocean, pe care refuzau să discute. Unchiul ei a spus că asta pentru că nimeni nu voia să audă adevărul despre război. Dar știa că efectele violenței le bântuiau visele.

Taci, se gândi ea. Pell nu i-a mulțumit pentru sfatul ei. Nici măcar nu ar recunoaște că a avut coșmaruri, cel puțin nu pentru ea. Dar poate că a vorbit cu Raina. Sau poate că Raina a simțit pur și simplu întunericul din cauza legăturii pe care o împărtășea cu bărbatul care o iubea.

Oricare ar fi cazul, Raina avea nevoie de un răspuns.

Maggie și-a schimbat cursul și a mers să stea în fața peisajului furtunos. Sam se opri. Nu a pus nicio întrebare. Pur și simplu a așteptat. Luther Pell nu sa mișcat. Nici Raina. Toți o priveau acum. Nimeni nu a vorbit.

„Există o serie de tehnici pentru a-și controla visele”, a spus ea, alegându-și cuvintele cu grijă. „Nu toate lucrează pentru toți visătorii. Majoritatea oamenilor renunță să mai încerce să-și controleze peisajele de vis pentru că necesită efort constant și pentru că nu are întotdeauna succes.”

— Foarte interesant, spuse Raina.

„Unii oameni experimentează visele lucide mai ușor decât alții”, a continuat Maggie. Nu și-a luat ochii de la furtuna de pe pânză. „Sunt cei care au un talent natural pentru asta. Nu aș fi surprins dacă acesta este cazul artistului care a realizat aceste picturi, de exemplu.”

„Crezi asta?” întrebă Raina.

— Da, spuse Maggie. „Faptul că pictorul este capabil să traducă coșmarurile pe pânză îmi spune că poate fi adevărat. Dar el nu știe cum să controleze visul.”

„Ce sfat i-ai da artistului?” spuse Raina.

„Ar trebui să picteze încă două tablouri.” Maggie a tras aer în piept și a lăsat intuiția ei să o ghideze. „Trebuie să ilustrăm o scenă calmă și senină. Subiectul nu contează, dar ar trebui să existe lumina soarelui și un sentiment de pace.”

„Ce zici de a doua poză?” întrebă Raina.

„Scena va fi un hol fără început și fără sfârșit. Vor fi două uși.”

„De ce două uși?” întrebă Raina.

— Pentru că poți deschide uși, spuse Maggie. „Mai important, le poți închide.”

Sam și Luther nu au vorbit, dar Maggie știa că ascultau.

„Ce l-ați sfătui pe artist să facă după ce va termina picturile?” întrebă Raina.

„În fiecare seară, înainte de a merge la culcare, ar trebui să mediteze la pictura ușilor și să-și imagineze o galerie de artă în spatele fiecăreia. Unul deține scene din coșmarurile sale. Poza senină atârână în cealaltă galerie. Când se va trezi prins într-un coșmar, își va aminti că există o ușă. Va trece prin el în hol și va închide ușa în spatele lui. El va înțelege că, deși

coșmarurile vor fi mereu acolo, el are puterea de a se îndepărta de ele. Poate să meargă pe hol și să deschidă cealaltă ușă.”

„Și intră în galeria care deține tabloul senin”, a conchis Raina.

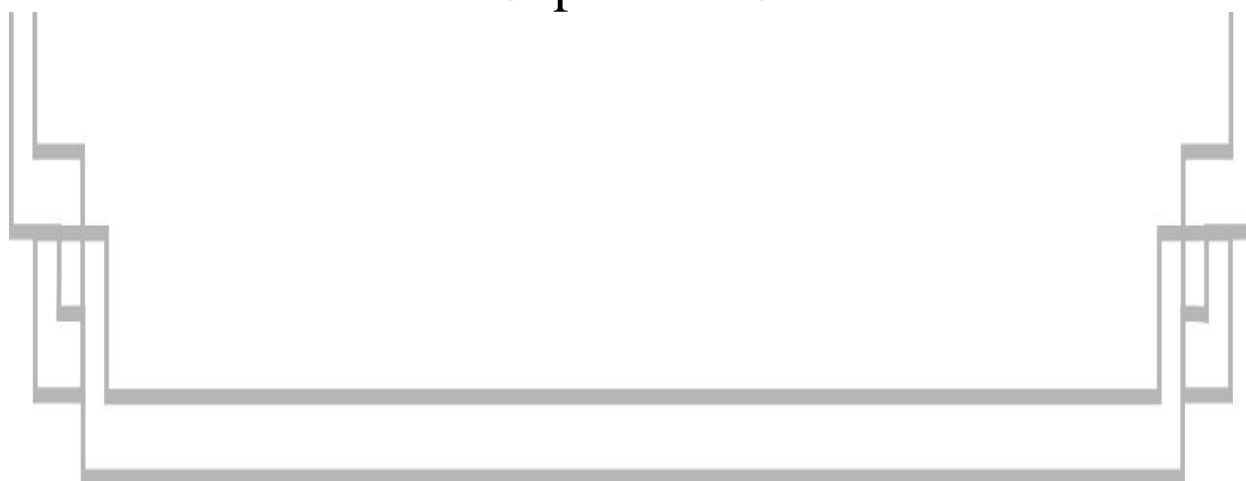
Maggie se întoarce și îi zâmbi. "Da. Tehnica va necesita practică și timp. Trebuie să vă avertizez că nu există un control perfect.”

„O anumită măsură de control este de preferat niciuna”, a spus Raina.

OceanofPDF.com

Capitolul 26

Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acolo în biroul lui Luther Pell? întrebă Sam.

D „Vorbiți despre sfatul meu pentru artistul care a pictat acele peisaje, nu-i așa?” spuse Maggie.

„Raina Kirk a fost foarte interesată de ceea ce ai avut de spus. Crezi că ea a pictat pozele?”

— Nu, cred că a cerut un prieten.

— Luther Pell?

„Asta ar fi presupunerea mea.”

Stăteau în pragul de legătură dintre camerele lor de hotel. Era de partea ei. Sam era pe al lui. Între ei era un zid invizibil. Sam își aruncase jacheta de seară. Cămașa îi era deschisă la guler, iar papionul era desfăcut și drapat în jurul gâtului.

Era în halat și papuci. Caietul ei era deschis pe masa de lângă fereastră. Ea notă câteva observații și complot idei când Sam bătuse la ușa de legătură cu o clipă în urmă.

Vorbiseră foarte puțin pe drumul înapoi la hotel. Amândoi se retrăseseră în propriile lor gânduri private. Când au deschis ușile camerelor lor, Sam le spusese o noapte bună, de parcă ar fi intenționat să meargă direct în pat. Ea îl invidiase. Era prea încordată ca să doarmă și asta a fost norocos pentru că știa că atunci când o va face, probabil că vor exista vise cu o femeie moartă într-un accident de foc și picturi care aruncau umbre.

Nu se simțea în stare să se ocupe de genul acesta de peisaj de vis în seara asta. Epuizarea și stresul au făcut ravagii cu capacitatea ei de a-și controla visele.

— Am observat că nu ai sfătuit-o pe domnișoara Kirk să arunce tablourile la gunoi, spuse Sam.

„Asta nu ar fi funcționat”, a spus Maggie. „Energia din ele a fost pusă de artist. A venit din propriile lui vise. Nu știu cum să explic. Tot ce pot să vă spun este că n-ar fi de nimic să

încercăm să despărțim pictorul de tablouri. Nu ar schimba nimic. Pur și simplu ar crea mai multă artă infuzată cu aceeași căldură proastă. Nu s-ar putea opri singur.”

„Crezi că Pell va urma sfatul tău să picteze un tablou senin și apoi să picteze un hol cu câteva uși?” întrebă Sam.

„Nu știu. Oamenii aproape niciodată...”

„—Ia un sfat bun. Având în vedere acel strop de înțelepciune, ai ales o carieră ciudată.”

„A ajuta Lillian la rubrica Mătușa Cornelia nu este o carieră; este o meserie. Ți-am spus, nu pot să-mi câștig existența din poveștile cu mărturisiri. Trebuie să mă întrețin în timp ce lucrez la romanul meu.”

„Am înțeles.”

„Există un alt motiv pentru care vreau să devin un autor de succes”, a spus ea.

„Ce-i asta?”

„Nu voi fi niciodată fericit să lucrez pentru altcineva. Nu primesc bine comenzile.”

Gura lui Sam s-a curbat în zâmbetul slab pe care ea îl afla însemna că era cu adevărat amuzat. „Sau un sfat bun.”

„Evident că ai un defect de caracter similar”, a spus ea. „Explică de ce ai făcut greșeala care a încheiat cariera de a aresta acel om oribil în LA”

„Chichester.”

„Motivul pentru care te-am angajat în locul unuia dintre acei doi detectivi privați din Adelina Beach a fost pentru că m-ai părut un om care nu putea fi cumpărat.”

— Nu toți polițiștii sunt pe cale, Maggie.

„Știu.” Ea a zâmbit. „Și nu toți cei care sunt interesați de vise sunt escroc sau victimele, din păcate, înșelate ale escrocilor.”

„Nu cred că ești o fraudă și nici nu cred că ești înșelat”, a spus Sam.

„Într-adevăr? Ce sunt, atunci? Pe lângă un client, vreau să spun.”

„Ești un mister.”

„Ești în afacerea de a rezolva mistere.”

„Le găsesc interesante.”

— Cred că ai nevoie de ele, șopti ea.

„Poate ai dreptate.” Făcu un pas înapoi, retrăgându-se în camera lui. „Doarme puțin, Maggie. Ne vedem la micul dejun.”

„Vrei să mă săruți?” ea a întrebat.

A mers pe loc. „Ce fel de întrebare e asta?”

„De tipul da sau nu”.

„Da.” El a înaintat, trecând pragul în camera ei. I-a periat o parte a feței cu degetele. „Vreau să te sărut foarte mult, dar probabil că ar fi o greșeală.”

„Sunt un mister și îți place să rezolvi misterele.”

„Asta ar fi scuza mea”, a spus el. „Care este al tău?”

„Asta e ușor.” Ea și-a aplatizat palma pe pieptul lui. „Cercetare.”

Ochii i se strânseseră de rău augur. „Pentru cartea ta.”

„În centrul poveștii este o poveste de dragoste, vezi,” a spus ea.

„Sunt sigur că ai făcut deja câteva cercetări pe acest subiect. Ai menționat că îți place să scrii poveștile păcătoase ale păcatului, suferinței și pocăinței pe care le vinzi revistelor de confesiune.”

„Da, dar până acum rezultatele cercetării mele au fost extrem de dezamăgitoare. Din fericire, de dragul afacerii mele de scriere a confesiunilor, am o imaginație foarte bună.”

„Nu-mi aminti.”

I-a acoperit gura cu a lui. Ea îi simți reținerea și știa că intenționează să rămână în control deplin asupra sărutului. A fost bine pentru ea. Și ea avea controlul. Aceasta a fost prima lor îmbrățișare, până la urmă, un experiment pentru amândoi.

Nu a văzut furtuna venind până nu a lovit. Avea o imaginație vie și știa să viseze, dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru valul amețitor de senzații care a cuprins-o. Când s-a trezit în cușcă, cu spatele la perete, cu mâinile lui Sam turtite de ambele părți ale capului, a știut că nu era singura care fusese surprinsă cu garda jos.

Ea l-a prins de umerii lui și s-a agățat pentru viața dragă în timp ce încerca să identifice și să eticheteze valul de senzații. Trebuia să-și amintească fiecare aspect al sărutului – avea nevoie de cuvinte – dar era imposibil să păstreze distanța emoțională necesară pentru a da înapoi și a *observa*. Sărutul a fost aprig, fierbinte, solicitant. Se luptau între ei pentru îmbrățișare. Când te-ai trezit într-o luptă intimă corp la corp, nu a fost de ales decât să fii pe deplin angajat.

Sam și-a smuls gura de pe a ei și i-a sărutat gâtul.

— Atât de moale, gemu el.

Își îndepărta mâinile de perete, o prinse de talie și o trase strâns de el. După o clipă, o ridică de pe picioare și din papuci.

Ea îi strânse umerii pentru a se stabili. Râsul s-a desprins din ea.

„Nu sunt frig”, a anunțat ea.

S-a liniștit. "Ce naiba zici?"

"Poveste lungă. Alta data."

"Dreapta. Alta data."

Gura lui coborî din nou pe a ei. O duse în cealaltă cameră – camera lui – o ridică în picioare lângă pat și îi desfăcu centura halatului. Îi desprinse haina de pe umerii ei de parcă ar fi dezvăluit o operă de artă neprețuită.

Se lupta cu partea din față a cămășii lui. Când în sfârșit a reușit să o desfacă, și-a aplatizat mâinile pe pieptul lui tare și și-a trecut degetele prin părul crocant pe care l-a găsit acolo. Mirosul lui era un amestec amețitor de săpun de ras, transpirație și esența brută a lui Sam Sage. A acționat ca un tonic asupra simțurilor ei.

El desfăcu nasturii mici care închideau partea din față a cămășii ei de noapte și împinse materialul mățos în jos peste șolduri. Se strângea pe podea în jurul picioarelor ei goale.

Făcu o pauză suficient de lungă pentru a trage cuverturile până la picioarele patului, apoi o ridică și o așază pe cearșaf.

„Nu pleca”, a spus el.

A stins lampa de noptieră și a dispărut în baie. L-a auzit deschizând o cutie de un fel – trusa lui de bărbierit, hotărî ea. Când s-a întors, era nud, cu excepția slipului. Ea l-a văzut ieșind din ele și învelindu-și erecția rigidă într-un mod profilactic.

În clipa următoare, el era pe pat lângă ea, strângând-o în brațe. El a strecurat un picior între al ei și și-a închis mâna ușor peste sânul ei.

„Miroși atât de bine”, a spus el, cu vocea joasă și răgușită. „Nu mă pot sătura de tine.”

„Mă bucur” – ea și-a mângâiat palma pe pieptul lui, explorându-l – „pentru că și eu vreau mai mult de la tine.”

"Bun. Perfect."

Marginea limbii lui a umezit vârful sânelui ei, iar mâna lui a coborât în jos pe corpul ei, peste curba șoldului ei și în căldura umedă dintre coapsele ei.

Ea trase aer ascutit, speriat, când el începu să o mângâie. Din nou s-a liniștit. El și-a ridicat capul și a privit în jos la ea. Ochii îi ardeau în umbră.

„Te-am rănit?” el a întrebat.

"Nu." Ea se mișcă lângă mâna lui. — Pur și simplu nu mă așteptam să mă atingi acolo.

„Unde vrei să te ating?”

"Acolo." Ea îl prinse de mână și o ținu pe loc. "Chiar acolo."

Râsul lui era răgușit și s-a transformat rapid într-un geamăt. Presiunea mâinii lui a devenit mai insistentă, mai solicitantă. Putea simți o tensiune incitantă adânc în interior. Anticiparea a făcut loc disperării.

— Mai mult, spuse ea.

„Vino mai întâi după mine.” Vocea lui era un zgomot moale care îi dădea foc toate simțurile. „Vreau să vii mai greu decât ai mai venit vreodată. Apoi o să aflu cum e să fii în tine.”

În cele din urmă, ea nu știa dacă presiunea palpitantă a mâinii lui sau cererea senzuală din vocea lui a fost cea care a făcut-o peste margine. Orgasmul a fost asupra ei înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, surprinzător și satisfăcător în același timp.

— Da, spuse el pe gâtul ei. "Pur și simplu."

Ea încă savura senzația necunoscută, dar încântătoare, când el se mișcă deasupra ei și se împinse puternic în corpul ei umed, foarte sensibilizat. Ea tresări, dar șocul intrării lui a fost și neașteptat de satisfăcător. Se simțea corect.

Când propriul lui punct culminant l-a năvălit la scurt timp mai târziu, ea l-a ținut aproape. Se prăbuși peste ea, cu fața în pernă. A rămas întinsă liniștită pentru o clipă, minunându-se de energia ciudată și uimitor de intimă care șopti în atmosferă. Era ca și cum actul de sex deschisese o nouă legătură între ei. Probabil că era imaginația ei; cu toate acestea, trebuia să-și lase senzația în jos cât timp era încă proaspătă.

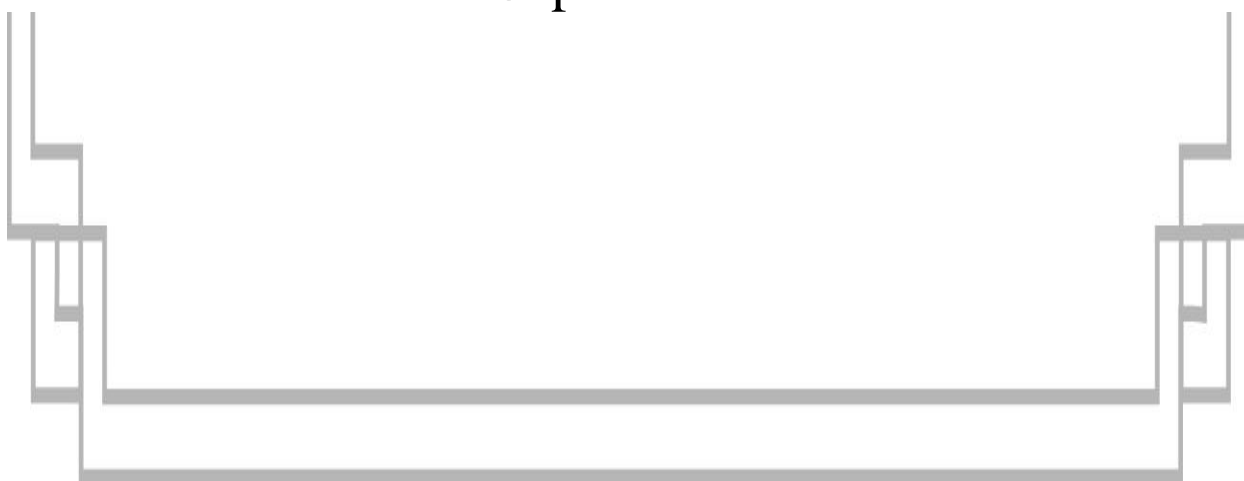
Cuvinte. Avea nevoie de cuvinte. Caietul ei era în cealaltă cameră.

Ea a început să iasă de sub greutatea lui Sam.

— Nici să nu te gândești la asta, spuse el.

Capitolul 27

S Am rostogolit fără tragere de inimă de corpul cald și umed al lui Maggie și m-am retras pentru scurt timp în baie. Când s-a întors, s-a prăbușit pe pat și a strâns-o lângă el. Se simțea bine. Moale, caldă, umedă cu transpirație și căldura sexului. Totul la ea se simțea corect. Dar misterele Maggie Lodge au rămas. Avea nevoie de răspunsuri.

„Ce naiba te-a făcut să crezi că ești frig?” el a întrebat.

Ea se ridică pe cot și se uită în jos la el. „A fost una dintre cele două teorii cu care au venit medicii și terapeuții pentru a explica reticența mea de a mă căsători. Am preferat frigiditatea celuilalt.”

„Care era?”

„Isterie feminină. Nu te bagă într-un azil pentru că ești frig. E doar o problemă sexuală. Dar isteria te poate duce la închisoare.”

„Înțeleg. Ei bine, având în vedere prin ceea ce ai trecut recent – două morți suspecte, o întâlnire cu medicul obsedat care a încercat odată să te otrăvească și o întâlnire la miezul nopții cu un proprietar de club de noapte care probabil că are legături cu mafiote — cred că este sigur să spun că nu suferi de isterie.

Ea a zâmbit. „Aceasta este, desigur, o mare ușurare, mai ales din partea unui profesionist ca tine.”

„Crede-mă, am văzut oameni de orice gen devenind isterici. Nu ești genul. De asemenea, nu sunt medic, dar aș fi putut să-ți spun înainte să facem ceea ce tocmai am făcut că nici tu nu ești frig.”

— Ai știut asta tot timpul?

„Din momentul în care ai intrat în biroul meu.”

Ea și-a încrucișat brațele peste pieptul lui și și-a sprijinit bărbia pe mâini. „Este foarte interesant. Ce te-a făcut atât de sigur?”

A zâmbit puțin. "Intuiție."

„Pentru a fi perfect sincer, nu eram atât de sigur că nu am nicio problemă în acel departament. Nu am avut niciodată dovezi concludente că nu am fost frig, vezi. Nu până în seara asta, adică.”

I-a luat o bătaie să-și dea seama ce spunea ea.

„Nu ai avut niciodată un punct culminant?” el a întrebat.

"Nu. Nu până acum câteva minute."

S-a gândit la asta. — Ai spus că ai fost periculos de aproape de a te căsători.

"Am făcut. Și când am anulat nunta, fostul meu logodnic i-a informat pe toată lumea că era pentru că eram atât frig, cât și înclinat spre isterie."

"La naiba. Nu e de mirare că nu ești interesat de căsătorie."

Maggie a zâmbit lent, seducător. „Din fericire, se dovedește că sunt bun la lucrul cu păcatul."

Voia să pună mai multe întrebări, dar ceva i-a spus că nu era momentul. Îi înfășură o palmă în jurul ceafului ei.

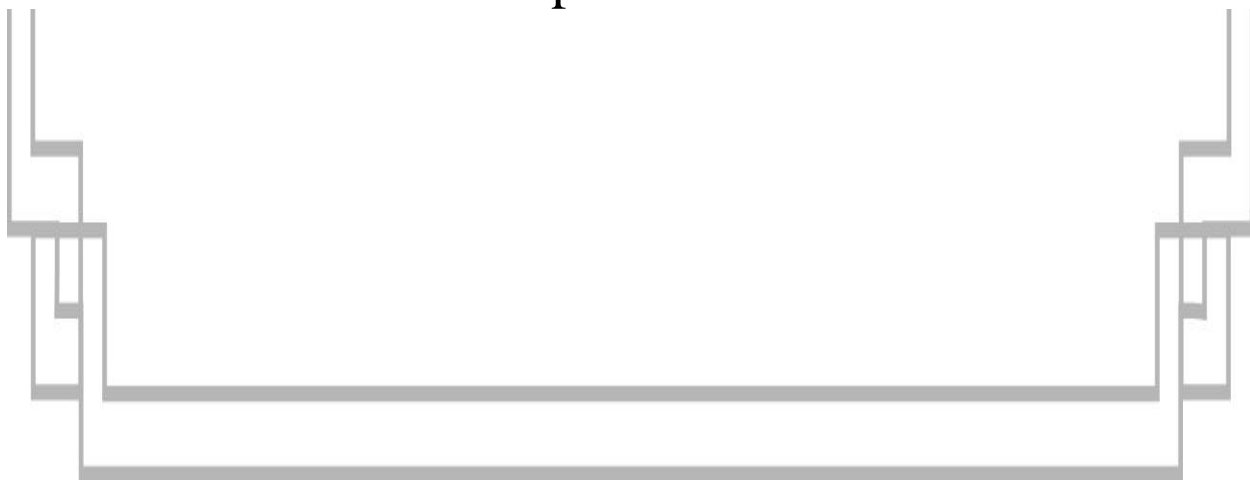
"Da, sunteți. Ești foarte, foarte bun la asta", a spus el. „Încep să cred că aș putea avea și eu un talent pentru asta."

„Mai mult decât un talent. Cred că ai un dar psihic pentru acest tip de păcătuire."

OceanofPDF.com

Capitolul 28

eu am găsit câteva informații de fundal interesante despre legenda Călătorului”, a spus Pru. „Ai hârtie și un creion?”

Se auzea trosnetul obișnuit pe linie și vocea lui Pru suna oarecum liniștit și departe, dar în rest, conexiunea la distanță era bună.

„Da, sunt gata.” Maggie împinse teancul de monede într-o parte a raftului mic de sub telefonul public și făcu loc pentru caietul ei. „Vorbește repede. Sun de la o benzinărie.”

Pru lăsase vestea la hotel spunând că are niște „știri de acasă”. Ea lăsase un număr și instrucțiuni să sune la douăsprezece și cincisprezece, când avea să fie în pauza de prânz și staționată la un telefon public.

Maggie îl putea vedea pe Sam prin ușa deschisă a cabinei telefonice. Stătea sprijinit de aripa din față al lui Packard, cu fedora înclinată peste ochi, cu brațele încrucișate pe piept.

De fiecare dată când se uita la el se gândea la ce se întâmplase în timpul nopții și simțea un pic de fior. S-a gândit la asta când nici ea nu se uita la el și avea aceeași conștientizare. Cu toate acestea, nu reușise să spună dacă Sam se gândea și la noaptea trecută. A fost frustrant. Enervant.

La micul dejun fusese optimistă că întâlnirea pasională însemnase ceva pentru el. Era aproape sigură că prinsese o sclipire de căldură senzuală în ochii lui. Dar acum nu mai putea fi sigură. Era din nou în modul de control. Întotdeauna detectivul privat profesionist. *Doar îmi fac treaba, doamnă*.

— Nu pot vorbi mult, spuse Pru. „Folosesc telefonul public de la cafeneaua de vizavi de facultate. Despre Călător. Au existat diverse versiuni ale legendei care circulă de secole. Singurul lucru pe care toate poveștile îl au în comun este noțiunea de asasin care posedă capacitatea de a călători pe planul astral. El ucide oameni în visele lor.”

„Știam atât de multe. Altceva?”

"Pot fi. Călătorul manipulează visele individului, încurajând acțiuni disperate sau periculoase care au ca rezultat decese care arată ca accidente sau cauze naturale."

„Sau o supradoză?”

— Corect, spuse Pru. „Călătorul a început ca un răzbunător uman care putea fi invocat de un visător cu scopul de a-și asigura dreptatea atunci când nu exista altă cale. Dar undeva, de-a lungul liniei, spiritul asasinului a fost dezamorsat de corpul său. A fost prins în planul astral de atunci. Cel mai mult se poate apropia de forma umană este atunci când este invocat de un puternic visător lucid.”

Operatorul a venit pe linie cerând mai mulți bani.

— Stai, spuse Maggie. A băgat monede în fantă. „Bine, Pru. Continua sa vorbești.”

„Am păstrat partea cea mai interesantă pentru final”, a spus Pru. „Am găsit o lucrare în *Journal of Psychic Dream Discoveries* care discută despre legendă. A fost publicat în numărul trimestrial care a apărut câteva luni după moartea Virginiei Jennaway. Autorul susține că a investigat zvonurile conform cărora un spirit pe nume Călător ar fi fost responsabil pentru uciderea unei tinere din Keeley Point care s-a înecat.”

Maggie și-a tăiat răsuflarea. „Jennaway.”

„Femeia nu a fost numită în articol, dar având în vedere data jurnalului și celelalte detalii, da, victima trebuie să fi fost Jennaway. Autorul a depus mult efort pentru a dezminți legenda și posibilitatea ca spiritul să fi cauzat moartea femeii.”

„Am senzația că ai un sfârșit surpriză pentru această poveste.”

"Cum e asta? Autoritatea care a negat categoric posibilitatea proiecției astrale și existența Călătorului a fost nimeni altul decât Dr. Emerson Oxlade.”

— Ei, bine, bine, spuse Maggie. "Lume mica."

„Este atunci când vine vorba de vise lucide și legende.”

„Mulțumesc, Pru, apreciez informațiile.”

„Oricând. Dar sunt îngrijorat pentru tine. Se pare că lucrurile devin complicate și periculoase acolo, în Burning Cove.”

„Cu siguranță devin ciudați.”

„Te simți confortabil cu detectivul tău privat?”

Maggie se uită la Sam, care era încă sprijinit de mașină. „Ți-am spus, el nu este detectivul meu privat și *confortabil* poate să nu fie cuvântul potrivit, dar este foarte... . . competente. Ascultă asta, Pru. Aseară l-am întâlnit pe proprietarul celui mai tare club de noapte din oraș și pe iubitul lui, care se întâmplă să fie ea însăși detectiv privat.

„Ce palpitant! Știam că pleci într-o aventură. Mi-aș dori doar să fii acolo cu tine.”

„Când se va termina asta, vom găsi amândoi o modalitate de a petrece ceva timp aici, în Burning Cove.”

"Absolut. Între timp, vă rog să aveți grijă.”

"Eu voi. Mulțumesc de informație.”

Operatorul a întrerupt pentru a cere mai mulți bani.

— La revedere, spuse Pru repede și închise.

Maggie puse receptorul la loc și scoase monedele rămase și blocnotesul. Ea a ieșit din cabină.

Sam și-a desfășurat brațele și s-a îndreptat departe de aripa. „Ceva nou de la prietenul tău?”

"Pot fi."

Maggie și-a ajustat cureaua genții și a ocolit capota lui Packard, îndreptându-se spre partea pasagerului. Sam a urmat-o și a deschis ușa. Ea hotărâse să renunțe să mai încerce să-l convingă să o lase să conducă. Ar avea destul timp să se plimbe prin Packard odată ce se întorceau pe Adelina Beach.

Tot timpul din lume. A fost un gând deprimant.

Nu voia să se gândească la posibilitatea foarte clară ca, odată terminată munca lui Sam, să nu-l mai vadă niciodată, cu excepția, poate, pe străzile de pe plaja Adelina. Sau într-un restaurant. La magazinul alimentar. Într-un teatru. Benzinăria.

Plaja Adelina era o comunitate mică. S-ar putea să fie nevoită să se miște.

Aparent nevăzută de starea ei de spirit, Sam și-a închis ușa, s-a urcat la volan și s-a întors spre hotel. Era un șofer foarte bun, a decis ea. Nu un șofer captivant, ci un șofer calm și atent. Era ceva de spus despre calm și grijă.

Noaptea trecută a asistat la o latură foarte diferită a lui Sam Sage. Nu era calm când făcea dragoste. Fusese însă foarte, foarte atent – atent să se asigure că ea era complet mulțumită.

"Bine?" a îndemnat el.

„Pru m-a explicat despre legenda Călătorului, pe care o știam deja pe cea mai mare parte, dar ea a dat peste ceea ce pare o referire la moartea Virginiei Jennaway într-un jurnal dedicat cercetării viselor. Articolul a fost scris de o autoritate distinsă care aparent era extrem de nerăbdătoare să înlăture zvonurile despre implicarea Călătorului în moartea lui Jennaway. Dr. Emerson Oxlade.”

"Interesant."

„Oxlade este foarte dornic să se asigure că reputația sa profesională rămâne nepătată. Nu vrea ca ceilalți experți în domeniu să ajungă la concluzia că este un șarlatan.”

„Cu toate acestea, acum este afiliat familiei Guilfoyle, care merg pe o linie foarte fină când vine vorba de respectabilitate.”

Maggie se gândi la asta pentru o clipă. „Dolores Guilfoyle este cu siguranță pricepută când vine vorba de a vinde vise. Ea are, evident, un talent pentru promovarea afacerii. Arthur este un actor bun.”

„Este sigur să spunem că amândoi sunt implicați pentru bani, dar Oxlade are o agendă diferită”, a spus Sam. „Cercetarea și reputația lui sunt mai importante pentru el decât obținerea de profit și deține toate cărțile pentru că controlează drogul.”

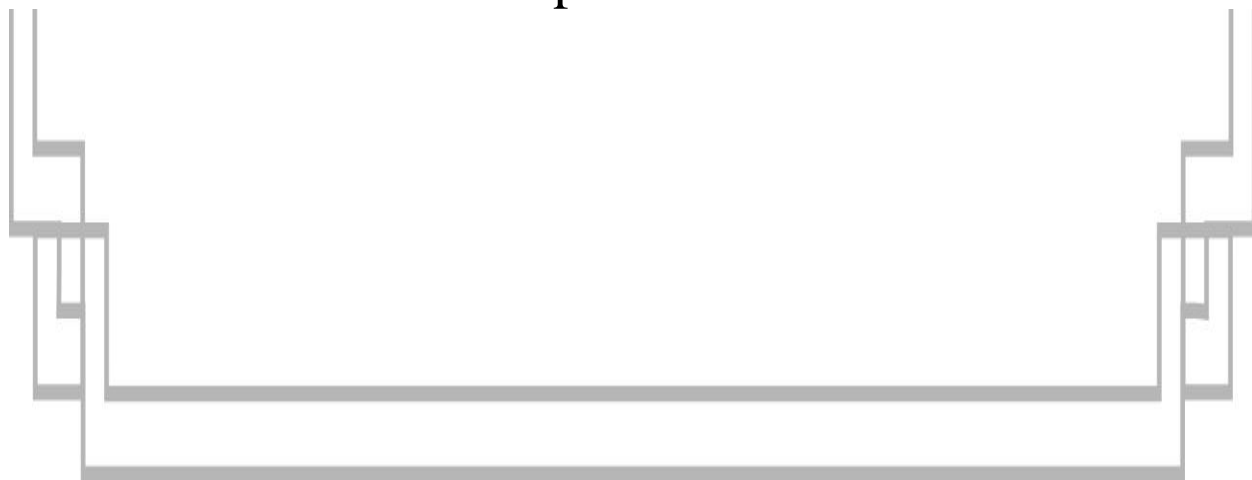
Când s-au întors la hotel, funcționarul de la recepție i-a înmănat lui Sam un mesaj de la Raina Kirk. Sam a citit-o repede și i-a dat-o lui Maggie.

Așteaptă-te să ai vești despre mătușa ta mâine.

OceanofPDF.com

Capitolul 29

Maggie s-a pregătit pentru umbra tulburătoare din interiorul teatrului și a permis chipeșului ghid de vis pe nume Larry să o escorteze în cameră. Pentru un moment foarte tulburător, ea a crezut că o va arăta pe scaunul de la capătul ultimului rând, cel în care fusese găsit cadavrul lui Beverly Nevins. Cu siguranță nu putea să stea acolo. Dar spre ușurarea ei, el o așează mai aproape de scenă.

"Domnul. Guilfoyle a fost foarte precis cu privire la locația scaunului tău", a mărturisit Larry. „A vrut să se asigure că ai o priveliște bună.”

Deci Guilfoyle îi ordonase lui Larry să o așeze pe partea cea mai îndepărtată a teatrului de ușă? Interesant. Nu erau locuri proaste în spațiul mic. Fiecare avea o vedere clară asupra scenei. Singurul lucru care fusese realizat prin poziționarea ei la capătul îndepărtat al unui culoar era să se asigure că va fi unul dintre ultimii oameni care ieșise pe ușă când demonstrația se va termina.

— Mulțumesc, spuse ea.

Larry a zâmbit. „Bucurați-vă de lectura viselor.”

A surprins o miros de fum de marijuana lipit de hainele lui și și-a amintit ce spusese Valerie despre ghidurile de vis. *Toți au fumat niște reefers ai lui Larry.*

Generatorul de vise fusese scos din stadiul ridicat. În locul ei se afla o canapea de catifea purpurie aurita și un singur scaun. În public erau doar douăsprezece persoane, așa cum promisese Dolores Guilfoyle.

Maggie se simțea prea puțin îmbrăcată. Ea alesese un costum elegant de afaceri pentru demonstrație, dar toți ceilalți păreau de parcă ar fi fost invitați la o recepție oficială. Bărbații erau în jachete de seară, iar femeile purtau rochiile de cocktail. Poate că plănuiau să iasă în oraș după eveniment.

Ceilalți unsprezece observatori – patru cupluri, un bărbat singur și două femei – au variat ca vârstă, dar toți aveau un lucru în comun: erau în mod clar bogați. Aceștia erau oamenii despre care se aștepta să-și cumpere drumul până la cele mai înalte și mai scumpe niveluri ale programului Guilfoyle. În afară de câteva murmure politicoase, participanții s-au ignorat reciproc. Au fost aici doar dintr-un singur motiv - pentru a asista la o expoziție de vis psihic lucid.

Nu era nici urmă de Guilfoyle sau Emerson Oxlade. Maggie a presupus că toți erau în culise.

Când luminile s-au redus, Maggie a aruncat o ultimă privire la ceas înainte ca camera să se întunece. Era puțin după opt. Sam avea să-și croiască drum prin grădini până la vila de oaspeți pe care o folosea Oxlade. Gândul i-a trimis o altă frișonare tulburătoare pe șira spinării.

Nu mai era timp să se gândească la riscurile pe care Sam plănuia să le asume, deoarece Dolores Guilfoyle, îmbrăcată într-o rochie bej lungă, cu mărgelile groase, a ieșit pe scenă. Machiajul ei dramatic și valurile adânci ale părului i-au sporit aura de farmec. Mănuși până la cot și cercei strălucitori au terminat aspectul.

„Bine ați venit la această demonstrație exclusivă a puterii Metodei Guilfoyle”, a spus ea. „Fiecare dintre voi a fost selectat pentru asta oportunitate pentru că domnul Guilfoyle a simțit că pozezi scânteia specială a talentului psihic latent care le permite anumitor indivizi să avanseze la cel mai înalt nivel al Metodei. Foarte puțini indivizi au capacitatea, darămite determinarea, de a ajunge în vârf.”

Cu alte cuvinte, nu toată lumea are banii necesari pentru a urca pe scara Metodei Guilfoyle, se gândi Maggie.

„Dr. Oxlade va asista la demonstrația din această seară”, a continuat Dolores. „El va acționa ca ghid și interpret al domnului Guilfoyle. Vă rugăm să înțelegeți că o lectura de vis necesită o cantitate enormă de concentrare și putere mentală. Când expoziția de diseară se va termina, domnul Guilfoyle va fi epuizat. Nu va putea răspunde la întrebări. Fiecare dintre voi va avea ocazia să se întâlnească în privat cu el mâine pentru a discuta despre cum puteți beneficia personal de pe urma Metodei Guilfoyle.”

Dolores a coborât cu grație de pe scenă și a dispărut în spatele cortinei grele. Urmă o tăcere tăcută. Emerson Oxlade a apărut din aripi. S-a jucat cu ochelarii, și-a dres glasul și s-a adresat publicului.

„Vă rugăm să înțelegeți că ceea ce sunteți pe cale să fiți martor este un exemplu de formă de vis lucid pe care foarte puțini indivizi o posedă. Toată lumea visează, dar marea majoritate a oamenilor nu au capacitatea de a-și folosi visele pentru a-și accesa simțurile psihice latente. Când domnul Guilfoyle se află în transă, va încerca să comunice, dar remarcile lui pot suna uneori criptice. Ține minte că îți va vorbi dintr-un vis.”

Oxlade făcu o pauză, încercând să vadă fețele oamenilor din public. Maggie știa că o căuta. Și-ar fi dorit să se poată scufunda mai adânc în umbră. Să fii închipuit de un om de știință obsesiv nu a fost palpitant.

Destul de sigur, când a văzut-o, o sclipire întunecată de emoție nesănătoasă i-a luminat ochii. Pentru un moment oribil, ea s-a gândit că ar putea avea curajul să o cheme pe scenă.

Dar s-a întors, s-a îndreptat spre scaun, s-a așezat și și-a deschis-o pe al lui caiet. Și-a mai ajustat ochelarii o dată și și-a dres glasul din nou.

— Suntem pregătiți pentru dumneavoastră, domnule Guilfoyle, spuse el.

Arthur Guilfoyle, îmbrăcat în haina lui neagră cu guler înalt, ieși din spatele perdelei. Părul lui uns cu ulei strălucea în lumină. Purta machiaj pentru ochi, la fel ca la prelegerea de deschidere.

Showtime, se gândi Maggie.

Arthur și-a înclinat capul într-un gest dramatic, recunoscându-și publicul cu demnitate. Nu a vorbit. S-a așezat pe canapeaua aurita și a sprijinit câte o mână pe fiecare genunchi. S-a uitat lung la audiență, de parcă s-ar întări pentru ceea ce avea în față.

A închis brusc ochii. Luminile teatrului au scăzut încă. Maggie se întrebă cine se ocupa de comutatoarele din aripi. Dolores sau unul dintre ghidurile de vis, poate.

Oxlade, așezat la marginea exterioară a strălucirii reflectoarelor, a vorbit publicului.

„Tăcere, te rog”, a spus el. „Domnul. Guilfoyle se va pregăti acum să intre în starea de vis lucidă. Acest lucru necesită concentrare intensă și disciplină mentală.”

Guilfoyle continuă să se uite la public, fără să clipească, o clipă lungă. Mulțimea aștepta nerăbdătoare.

Fără avertisment, a închis ochii.

— Sunteți în starea de vise lucide, domnule Guilfoyle? întrebă Oxlade.

— Da, a intonat Guilfoyle.

„Descrieți ceea ce vedeți, domnule.”

„Sunt în centrul unei sfere de cristal clare. Când ridic privirea, văd măreția cosmosului. Când mă uit la orizont, nu văd limite sau bariere. Privesc spre infinit.”

„Ce vezi când te uiți în jos?” întrebă Oxlade.

„Acest teatru. Mă văd pe mine și pe tine, Dr. Oxlade. Văd în public aspiranții care visează. Există putere latentă în fiecare dintre ele. ei toți au potențialul de a descoperi secretele visului extrem de lucid, potențialul de a deschide calea către simțurile lor psihice.”

Publicul a răspuns cu un murmur de entuziasm.

„Ți-ai accesat toate simțurile”, a continuat Oxlade. „Acum poți percepe ceea ce noi ceilalți nu putem. Ești pregătit să răspunzi la întrebările publicului?”

„Da.”

Oxlade se întoarse spre mulțime. „Cine dorește să-i pună o întrebare domnului Guilfoyle?”

Un bărbat din al doilea rând a ridicat mâna. Oxlade dădu din cap către el.

„Mă gândesc la o investiție mare într-o anumită companie minieră”, a spus bărbatul. „Mă sfătuieți să merg mai departe cu cumpărarea acțiunilor?”

Arthur tăcu o clipă, radiind o concentrare intensă.

„Compania se va descurca bine”, a spus el în cele din urmă. „Veți profita de pe urma investiției.”

„Următoarea întrebare”, a spus Oxlade publicului.

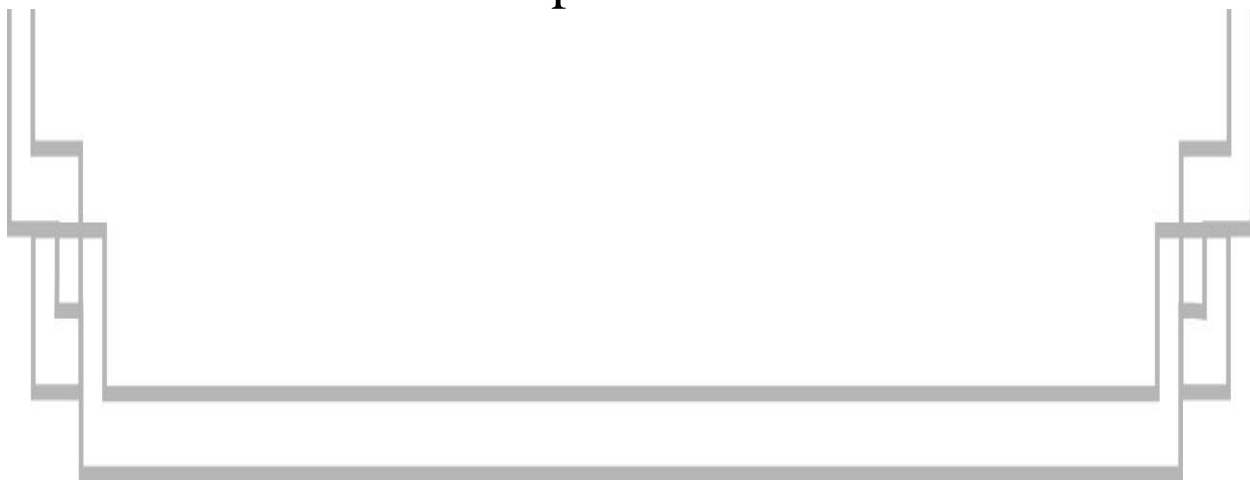
Mâinile se ridicau în jurul camerei.

Maggie își înăbuși un oftat. Avea să fie o noapte lungă.

OceanofPDF.com

Capitolul 30

S Am stat în bucătăria întunecată a vilei de oaspeți, oferindu-și ceva timp pentru a absorbi atmosfera. Era casa în care stătea Oxlade și trebuia să fie goală, deoarece doctorul se afla în clădirea principală a Institutului asistând la citirea lui Guilfoyle.

Vila se simțea goală. Perdelele și umbrele erau închise, dar lumina lunii pătrundea prin ferestrele de deasupra ușilor.

După o clipă, a aprins lanterna și s-a uitat în jur. Bucătăria era îngrijită și ordonată – probabil munca unei menajere zilnice asigurată de Institut. Pe de altă parte, Oxlade părea a fi un om mofturos din fire și era în afaceri cu droguri, așa că poate că și-a făcut propriul menaj.

Sam a traversat podeaua de linoleum, a intrat într-un hol și a început să exploreze vila. Nu știa ce căuta – spera doar că o va recunoaște când o va vedea.

Lăsase Packard-ul în parcare hotelului și se îndreptase pe jos pe terenul Institutului printr-o poartă de serviciu. Noaptea și grădinile elaborate și diferitele garaje, magazii de scule și clădiri cu scânduri asigurau o acoperire largă. Era în mod rezonabil mulțumit că nu-l văzuse nimeni, dar nu avea nicio modalitate de a fi sigur.

Holul ducea la două dormitoare, dintre care unul transformat într-un birou temporar. O servietă mare, bine uzată, era poziționată lângă o masă.

Încuietoarea simplă de pe servietă a fost ușor depășită cu o agrafă. Sam băgă mâna înăuntru și scoase un jurnal legat de piele.

Deschise jurnalul, scoase un creion și un carnet din buzunarul treniului și începu să-și noteze. Paginile erau pline de speculații încântate despre potențialul medicamentului de îmbunătățire a viselor, dar nimic care să arate ca o formulă sau o listă de ingrediente.

Prima înregistrare a fost datată cu aproximativ șapte luni mai devreme, ceea ce însemna că jurnalul acoperea timpul în care Maggie își făcuse întâlniri cu Oxlade. Destul de sigur, au existat o mulțime de detalii încântate despre o pacientă pe nume Smith.

Un visător lucid unic de puternic. . . Necesită îndrumare fermă. . . Refuză să accepte realitatea talentului ei. . . A suferit o criză de isterie. . . Încercarea de sedare a eșuat. .
. Imposibil de localizat . . . Mare pierdere pentru știință. . .

Dintr-o intrare datată cu o seară înainte:

. . . Smith este aici. Notă: Numele a fost schimbat în Lodge. Am găsit-o în sfârșit. Familia Guilfoyle mă asigură că va coopera. Primul pas este să o scoateți de sub influența asistentului ei de cercetare cât mai curând posibil. . .

Ultima intrare:

Ghizii de vis răspândesc zvonuri despre moartea femeii Nevins. S-a făcut referire la legenda Călătorului. Prostia asta trebuie oprită imediat. . .

Sam își verifică ceasul cu lanterna. Nu am avut timp să citesc jurnalul de la capăt la altul. Citirea viselor era programată să dureze o oră și jumătate, iar el își consumase primele douăzeci de minute străbătând grădina și pătrunzând în vilă. A trebuit să se întoarcă la hotel, să ia mașina și să conducă la Institut pentru a o lua pe Maggie când demonstrația sa încheiat.

Fără tragere de inimă, a aruncat jurnalul în servietă și a aruncat lanterna prin cameră. Nimic nu părea deplasat – dimpotrivă. În spațiu era un aer de precizie și ordine. A deschis ușa dulapului. Puținele haine agățate înăuntru erau poziționate exact la aceeași distanță unul de celălalt.

Nu era niciun semn de cutie sau seif. Unde ar ascunde un bărbat un drog într-o casă care nu-i aparține? Erau mai multe opțiuni decât într-o cameră de hotel, dar un bărbat ca Oxlade – un bărbat care nu se afla într-un mediu familiar – și-ar ține probabil lucrurile de valoare aproape.

După o clipă, Sam intră în baie. Un kit Dopp frumos de călătorie stătea pe teighea. Nu era nimic neobișnuit la obiectele dinăuntru – perie de bărbierit, săpun, perie de păr, pensetă, calzon și o sticlă de apă de colonie.

Sam deschise sticla de colonie. Nu era niciun miros.

A părăsit terenul Institutului și s-a întors spre hotel. Ieșind dintr-o rupere îngustă a șirului lung de oleandri cu frunze care mărginește parcare Sea Dream, traversă pavajul slab luminat, îndreptându-se spre Packard. Demonstrația avea să se încheie în curând. Era aproape timpul să conduc la Institut să o ia pe Maggie. Un lucru era ca o femeie să meargă pe distanța scurtă în timpul zilei când purta pantofii potriviți. Noaptea, tocuri înalte și o fustă strâmtă complicau lucrurile.

În noapte au auzit vuietul unui motor de mașină care accelera și țipetele anvelopelor. Vehiculul era în spatele lui și se apropia rapid.

Nu era timp să se întoarcă pentru a vedea ce se întâmplă, nu era nevoie să confirmăm ceea ce se întâmplă. S-a aruncat spre spațiul îngust dintre două mașini parcate și a coborât cu putere pe trotuar.

Sedanul trecu fulgerător pe lângă el și continuă să meargă, cu farurile stinse.

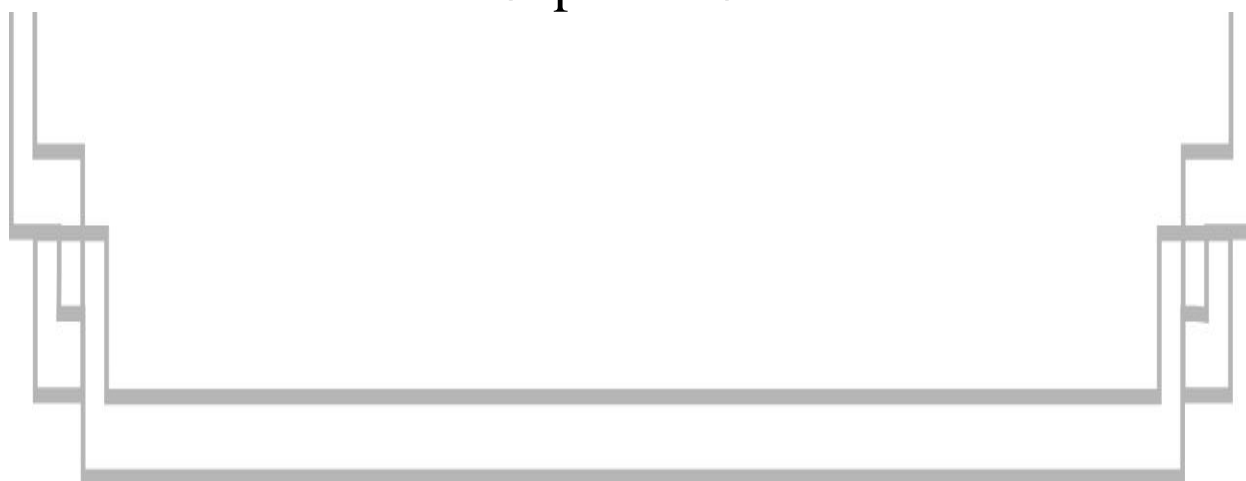
Sam se ridică în picioare, tresărind. Și-a găsit fedora pe pământ lângă anvelopa din spate a uneia dintre mașinile care îl protejaseră. În strălucirea slabă a luminilor de la intrarea în hotel putea distinge o urmă de pete. A încercat să o îndepărteze, dar nu a reușit decât să întindă pata. Erau și câteva dungi uleioase pe treniul lui.

Îi trecu prin minte că ar trebui să meargă în camera lui și să facă curățenie înainte de a merge cu mașina la Institut. Se uită la ceas. Nu este timp.

OceanofPDF.com

Capitolul 31

Maggie încercă din nou să distingă ora, dar luminile teatrului erau încă stinse. Mai devreme, se plictisise de citirea viselor, dar cu câteva minute în urmă un frison de anxietate i-a înghețat ceafa. Senzația venise și dispăruse repede, dar o lăsase pe nesimțite. Nu putea explica, dar intuitiv știa că micul șoc era cumva legat de Sam.

Și-ar fi dorit să poată scăpa pe ușă neobservată, dar având în vedere cadrul intim, nu era nicio modalitate de a face acest lucru. A rămas blocată până la sfârșitul spectacolului. Și a fost doar asta – un spectacol.

O femeie a vorbit din primul rând. „Sora mea a murit și mi-a lăsat o casă mare pe Coasta de Est. Ar trebui să mă mut acolo sau să-l vând?”

— Vinde-o, spuse Arthur, vorbind evident din adâncul transei. „Viitorul tău este aici, pe Coasta de Vest.”

Maggie își înăbuși un oftat. Răspunsurile lui Guilfoyle la întrebările din partea publicului nu au fost mai bune decât ne-am putea aștepta de la un ghicitor de carnaval. Singurul lucru care a făcut ca răspunsurile lui să iasă în evidență a fost talentul lui actoricesc. A fost într-adevăr un interpret extraordinar. Dar o escrocherie a fost o escrocherie, indiferent cât de performanță ar fi fost.

Cea mai interesantă informație pe care o obținuse în seara asta se referea la Emerson Oxlade și fusese o surpriză până când ea se gândise serios la asta. Ea știa de la început că, deși Oxlade era obsesiv, nu era un escrocher. El credea cu adevărat în visele lucide și în propriile sale teorii. Ceea ce venise ca o revelație a fost că era clar convins că Guilfoyle își folosea talentul de vis pentru a-și accesa simțurile paranormale.

Oxlade se îndrăgostise de escrocheria lui Guilfoyle, la fel ca majoritatea publicului.

O altă mână se ridică. Un bărbat s-a ridicat în picioare.

„Cu puțin timp înainte să moară fratele meu, mi-a spus că mi-a lăsat toți banii lui. L-am îngropat săptămâna trecută, dar nu găsim testamentul. Unde ar trebui să ne uităm?”

— Văd o casă întunecată de moartea recentă, spuse Arthur. „Există un drum. O gradina. Există apă în apropiere.”

„Un iaz?” întrebă bărbatul nerăbdător. „Fratele meu avea un iaz cu pești în spatele casei lui.”

— Da, un iaz, spuse Arthur. „Există un seif ascuns undeva în interiorul casei întunecate.”

„Huh.” Bărbatul se lăsa înapoi pe scaun, nemulțumit. „Am percheziționat blestemata de casă.”

— Trebuie să cauți din nou, spuse Arthur. „Nu mai pot face în seara asta. trebuie să mă odihnesc. Nu, nu încă. Ceva este greșit.” Un fior vizibil se arcui prin el. Se ridică în picioare, cu ochi strălucitori și hipnotici. „Văd o siluetă îmbrăcată în umbre.”

Oxlade se încruntă, aruncă o privire spre caietul de pe poală și ridică rapid privirea, aparent confuz.

— Calmează-te, domnule Guilfoyle, îl îndemnă el. „Amintiți-vă că sunteți în controlul transei viselor”.

„Trebuie să știu ce caută acest spirit. Simt că este răuvoitor. Periculos. Este vânătoare.”

Maggie a auzit publicul respirând colectiv.

Oxlade părea rupt acum. Maggie știa că o parte din el voia să creadă că Guilfoyle se confruntă cu o adevărată viziune psihică, dar o altă parte era sceptică și hotărât îngrijorată.

— Trebuie să vă controlați, domnule Guilfoyle, spuse el ferm. „Describe ce vezi.”

„Vânătorul se mișcă prin umbră”, a declarat Guilfoyle cu o voce rezonantă. „El urmărește o femeie. Trebuie să o avertizez.”

„Cine este această femeie?” întrebă Oxlade, vădit alarmat și uluit.

„Este aproape”, a spus Guilfoyle. „Foarte aproape. Poate aici, în această cameră.”

S-a auzit un alt găfâit șocat din partea publicului.

Oxlade a încercat să preia controlul. — Trezește-te, domnule Guilfoyle.

„Mă tem că vânătorul este spiritul cunoscut sub numele de Călător. Trebuie să-l opresc. Numai eu o pot proteja pe femeia pe care o urmărește. Nu pot părăsi planul astral până nu-l voi trimite departe. Nu-l voi lăsa să o facă rău.”

„Calatorul.” Oxlade se ridică brusc, rupând vraja pe care Arthur o aruncase asupra publicului. „Acest lucru este ridicol. Nu există o ființă precum Călătorul. Aveți halucinații, domnule Guilfoyle. Insist să scapi imediat din transă.”

„M-am saturat”, urlă un bărbat din primul rând. Se ridică de pe scaun. „Acesta este un act. Guilfoyle încearcă să ne sperie să ne înscriem la programul său. Eu și soția mea plecăm.”

— Dar, Henry, spuse femeia de pe scaunul de lângă el. „Nu putem pleca acum. Nu am avut ocazia să-mi pun întrebarea.”

— Vino, Martha. Henry a prins brațul soției sale și a împins-o să se ridice de pe scaun. „Am fost de acord să te las să urmărești această performanță idioată pentru că m-am gândit că te-ar face să realizezi că Guilfoyle este o fraudă.”

— Henry, te rog, faci o scenă, șuieră Martha.

Soțul ei a ignorat-o. O conduse pe Martha pe culoar și deschise ușa. Lumina de pe hol trecea înclinată peste teatru. Oamenii s-au ridicat în picioare, mormăind neliniștiți și s-au îndreptat spre ieșire.

Blocată în partea îndepărtată a încăperii, Maggie s-a ridicat și a așteptat ca teatrul să se golească.

Pe scenă, Guilfoyle și Oxlade erau amândoi în picioare. Oxlade își ținea caietul într-o mână.

— Înțeleg că ești actor, spuse el, cu vocea strânsă de furie. „Îmi dau seama că încerci să faci un spectacol. Dar nu vă voi permite să faceți o batjocură cu teoriile mele. Este clar? Dacă mai există un incident ca cel care tocmai a avut loc, voi rezilia aranjamentul nostru.”

A călcat în picioare în afara scenei, fără să aștepte un răspuns și a dispărut în aripi. Arthur îi zâmbi lui Maggie, un zâmbet lent și plin de cunoștințe despre care știa că era intenționat să fie intim și seducător. Gheața i-a atins ceafa și i-a prelungit șira spinării.

— O clipă, vă rog, domnișoară Lodge, spuse Arthur.

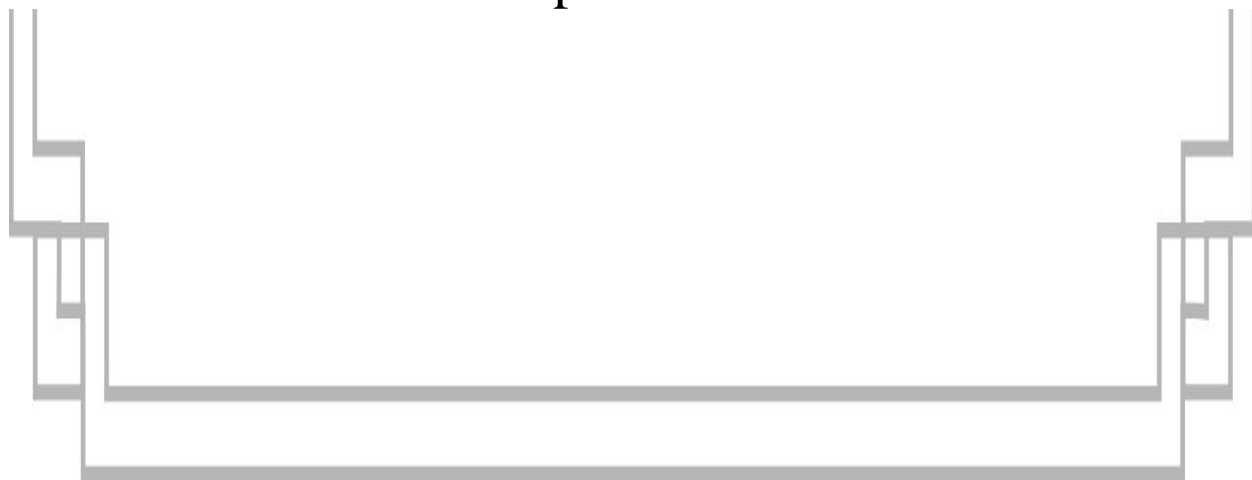
A coborât treptele de pe marginea scenei și a urcat pe culoar spre intrarea în teatru. Închise ușa și se întoarse să o înfrunte de la capătul opus al ultimului rând de scaune.

„Am ceva de mare importanță să vă spun. În ciuda a ceea ce tocmai a spus Oxlade, nu jucăm în seara asta. În timp ce eram în transă, am simțit o prezență de rău augur pe terenul Institutului. Orice ar fi – oricine ar fi – te vânează.”

OceanofPDF.com

Capitolul 32

Anicio licărire de electricitate glacial de rece trecu în simțurile lui Maggie. Era singură cu Guilfoyle în teatru, iar el se poziționa între ea și ușă.

„Nu cred nici măcar un minut că mă vânează cineva”, a spus ea. Ea strânse foarte strâns cureaua genții ei. „O să plec acum. Domnul Sage mă va aștepta la intrarea în hol.”

— Sage este șoferul tău, precum și asistentul tău de cercetare? întrebă Arthur.

„Este foarte util.”

„Evident.” Arthur chicoti. „De cat timp il stiai?”

— Nu mult timp, spuse ea, țintând spre un ton aeris, cui îi pasă.

„Cum se poate angaja un asistent de cercetare?” întrebă Arthur, aparent intrigat.

„Același mod în care găsești orice altceva: agenda telefonică.”

„Pretinde și el că este un visător lucid?”

— Nu, spuse Maggie. „Interesul lui este pur profesional.”

„Cu alte cuvinte, el nu te poate înțelege niciodată cu adevărat”, a spus Arthur, „nu așa cum o fac eu”.

„Nu am idee ce vrei să spui. Trebuie să mă scuzați.”

„Voi lua doar o clipă din timpul tău. Ești o femeie specială, domnișoară Lodge. Prima dată când te-am văzut mi-am dat seama că te căutam de foarte mult timp. Doar că nu mi-am dat seama. Există o legătură între noi. Îl simt.”

Maggie se gândi la opțiunile ei. Nu se simțea cu adevărat amenințată – nu încă. Guilfoyle nu făcea nicio încercare de a reduce distanța dintre ei. Încă mai auzea voci în hol. Dacă ea țipa, lumea ar auzi-o. Și apoi a fost Sam. Dacă ea nu apărea curând în hol, el ar veni să o caute.

Nu era nevoie să intri în panică. Aceasta a fost, de fapt, o oportunitate de aur de a obține informații. S-ar putea să profite de situație.

„Ați făcut o performanță foarte interesantă, domnule Guilfoyle”, a spus ea.

O privea de parcă ar fi cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

„Îmi cer scuze dacă te-am speriat”, a spus el.

„Deloc.”

„Mi-a fost teamă că referirea la Călător ar fi putut să te supere.”

„De ce? Nu cred în acea legendă, la fel cum nu cred că este posibil să călătorești în plan astral. Credit acolo unde se cuvine, domnule Guilfoyle; esti un actor excelent. Ai pus publicul nituit până când ți-ai exagerat mâna cu prostia aceea despre Călător. Dar amândoi știm că lecturile tale de vis din seara asta nu au fost mai bune decât cele ale unui ghicitor de la magazin.”

Arthur oftă. „Fac tot ce pot. Foarte bine, nu mi-ai cumpărat lecturile psihice, dar crezi că există visul lucid.”

„Da, desigur. De aceea scriu o carte pe această temă și am cumpărat un bilet pentru această conferință.”

„Oxlade mi-a spus că ai fost un pacient de-al lui la un moment dat.”

„Ești dezinformat. Nu am fost niciodată un pacient al lui Oxlade. Am rezervat câteva consultații profesionale cu el, dar nu am fost deloc impresionat de teoriile și tehnicile sale. Îmi dau seama că are o anumită reputație în domeniu, așa că înțeleg de ce vrei să-l folosești pentru a promova Metoda Guilfoyle.”

Pleoapele lui Arthur coborau foarte ușor. Ea știa că recalcula.

„Reputația lui Oxlade este impresionantă și utilă când vine vorba de promovare”, a spus el. „Dar recunosc că mi-am pierdut încrederea în el.”

„Într-adevăr? De ce?”

Arthur pufni. „Pentru că a fost atât de ușor absorbit de actul meu de vis psihic. Pretinde că este un analist de vis genial, dar este extraordinar de credul. La fel ca marea majoritate a oamenilor din lume, el poate fi ușor convins să creadă ceea ce vrea cu disperare să creadă.”

„Și, așa cum se întâmplă, vrea cu adevărat să creadă că visele lucide pot deschide ușa către talente psihice latente.”

Arthur a ridicat din umeri. „Toate cercetările serioase despre vis se confruntă cu problema verificării independente. În cele din urmă, cineva depinde în întregime de raportul visătorului. Nu există nicio modalitate de a confirma.”

„Ai mers prea departe în seara asta. Oxlade crede că există o legătură între visul lucid și simțurile psihice latente, dar nu crede în proiecția astrală sau în legende precum Călătorul.”

„L-am adus pe Oxlade ca lector dintr-un singur motiv – marketing. Dacă nu merge, poate fi înlocuit.”

— Cel puțin ești sincer în privința asta, spuse Maggie.

„De asemenea, sunt sinceră când vă spun că am fost un visător puternic lucid încă din adolescență. Am petrecut ani de zile învățând cum să obțin controlul asupra viselor mele și să le folosesc la bun sfârșit.”

„Folosire bună?”

„Oamenii ca tine și ca mine au primit un talent rar, domnișoară Lodge. Cred că eram meniți să descoperim un scop pentru visul nostru lucid abilitate. Recunosc că am fost dispus să încerc orice număr de experimente, analize și terapii în speranța de a afla cum îmi pot folosi darul pentru a-i ajuta pe alții. Îmi dau seama acum că am nevoie de tine pentru a-mi îndeplini viziunea. Împărtășim un destin, domnișoară Lodge. O putem îndeplini împreună aici, la Institut.”

„Acest lucru a mers destul de departe”, a spus Maggie. „Nu am niciun interes să vă ajut în promovarea Metodei Guilfoyle. Este evident o escrocherie. Ești în afacerea de vis pentru bani. Recunoaste.”

„Nu este adevărat-”

Pe scenă au răsunat pași. Oxlade apărură din aripi, cu clipboard într-un pumn. Fața lui era strânsă și răsucită de furie.

„Este adevărat”, a răcnit el. „Fiecare cuvânt. M-ai înșelat, ticălos mincinos. Am fost un prost să-mi pun reputația profesională în pericol de dragul unei fraude. Asociația noastră s-a încheiat.”

Oxlade a coborât în picioare treptele laterale, a urcat pe culoar și a ieșit năvalnic de la intrarea teatrului. A trântit ușa.

S-a lăsat o tăcere încordată.

Arthur gemu. „La naiba. Dolores nu va fi fericită de asta.”

— Trebuie să mă scuzi, spuse Maggie. Ea porni spre el. „Te rog, ieși din calea mea. Domnul Sage va aștepta.”

„Te voi duce la mașina ta.”

„Nu va fi necesar. Dacă nu ieși din calea mea, voi țipa.”

— Calmează-te, spuse Arthur liniștitor. „Îți permiți să devii isteric. Oxlade a menționat nervii tăi delicati.”

„Este cel mai prost lucru pe care mi l-ai fi putut spune.” Ea a arătat cel mai rece zâmbet al ei. „Urmează-mi sfatul și nu mai vorbi.”

Pentru prima dată părea nesigur. S-a pregătit să țipe. Probabil că și-a dat seama că avea să treacă cu amenințarea ei, pentru că în ultima secundă i-a părăsit calea.

Ea a deschis ușa și a ieșit în hol. Guilfoyle se grăbi după ea. Ea l-a ignorat.

— Domnișoară Lodge, vă rog să așteptați, spuse el. „A existat o neînțelegere teribilă.”

Ea se grăbi pe hol. Holul era aproape gol. Dolores Guilfoyle vorbea cu un cuplu care își aștepta ca mașina să fie adusă. Când i-a văzut pe Maggie și pe Arthur, fața i s-a strâns. Maggie și-a amintit cuvintele din visul ei: *Stai departe de soțul meu.*

Ghidul de vis pe nume Jake i-a deschis ușa din față pentru Maggie.

— Pot să vă iau mașina, doamnă? el a întrebat.

„Nu, mulțumesc”, a spus ea. „Cineva mă ia”.

Jake se uită la alee. „Packard?”

— Da, spuse ea.

„Frumoasă mașină.”

"Este." Ea a zâmbit. „Mi-aș dori doar să o conduc mai des. Asistentul meu de cercetare insistă să fie la volan.”

Jake chicoti. „Nu pot învinovăți un bărbat pentru că vrea să conducă acel viteză.”

„Nu pot învinovăți nici o femeie pentru că vrea să o conducă”, a spus Maggie.

A ieșit cu viteză afară, conștientă că Arthur era chiar în spatele ei.

— Domnișoară Lodge, spuse el. "Lasă-mă să explic."

Sam aștepta în umbră, cu fedora înclinată puțin mai jos decât de obicei peste o parte a feței. Rezultatul a fost că părea puțin mai periculos decât de obicei. Ușurarea o împrășcă. Era bine. Senzația tulburătoare pe care o trăise cu puțin timp în urmă la teatru trebuie să fi fost un truc al imaginației ei, generat de umbrele de pe scaunul în care murise Nevins.

Sam a văzut-o și a pornit înainte, dar atenția i s-a mutat imediat asupra lui Arthur. O lumină tare și rece apăru în ochii lui.

"Gata de plecare?" el a întrebat. A luat-o de braț, dar nu și-a luat ochii de la Guilfoyle.

"Da." Îi aruncă lui Arthur un zâmbet rece. „A fost o seară plină de perspectivă.”

„Măine este ultima zi a conferinței”, a spus Arthur. „Sper că veți participa la seminarii.”

Își înclină capul într-un gest curtenitor și intră înapoi în hol.

Sam îl privi plecând. „O seară perspicace?”

— Îți explic mai târziu, spuse ea. "Și tu?"

„O seară profundă.”

O așeză pe scaunul din față și închise ușa. Ocolind capota, s-a urcat la volan, a întors cheia în contact și a pus mașina în viteză. O senzație înțepătoare o făcu să arunce o privire înapoi spre hol.

Distanța și întunericul făceau imposibil să distingem expresia Dolores Guilfoyle, dar nu era nevoie de o privire mai atentă. Postura ei rigidă și umerii rigizi spuneau povestea. Era furioasă.

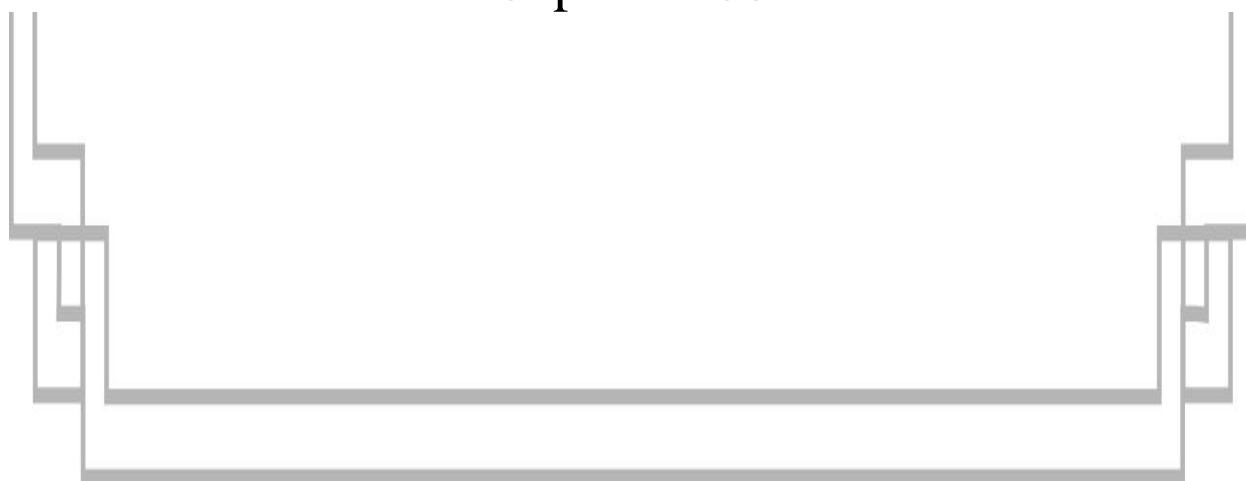
Sam ieși cu mașina prin porțile principale ale Institutului și se îndreptă către luminile Hotelului Sea Dream.

Maggie se așeză din nou pe scaun. A revenit amintirea fulgerului de anxietate de mai devreme. De data aceasta nu a respins-o. Se întoarse să studieze profilul aspru al lui Sam.

„Ai fost rănit?” ea a întrebat. „Te-a văzut cineva intrând în vila lui Oxlade? Știu că s-a întâmplat ceva rău. Spune-mi.”

Capitolul 33

HÎngrijorarea nu avea sens, se gândi Sam. Ea nu putea să știe că fusese aproape doborât în parcare hotelului, așa că de unde bănuise că fusese o problemă? Un alt mister Maggie.

„Sunt bine”, a spus el. „Nimeni nu m-a văzut căutând vila lui Oxlade. Cel puțin, nu cred că am fost văzut.”

„Asta nu mă liniștește. Știu că s-a întâmplat ceva rău. Spune-mi. Eu sunt clientul, îți amintești?”

„Crede-mă, nu voi uita asta.” A intrat în parcare hotelului și a oprit motorul. — În regulă, o să vă spun faptele, dar încercați să nu trageți la concluzii, bine?

„Prea târziu. Am făcut deja saltul și nu-mi place unde am aterizat.”

„Pot spune.”

A studiat celelalte vehicule din lot. Erau câteva sedanuri Ford, dar știa că era foarte puțin probabil ca cel care aproape la lovit să fie acolo – numai dacă aproape ratarea fusese într-adevăr un accident. Zona de parcare era slab iluminată. Poate că șoferul nu-l văzuse.

Dreapta. Acum el era cel cu imaginația hiperactivă.

„Sam?”

S-a sprijinit cu o mână de volan. „Căutarea mi-a luat mai mult decât plănuisem, așa că la întoarcerea din grădini nu am intrat în hotel. Am mers direct spre mașină. În timp ce treceam prin parcare, un vehicul a ieșit din senin. Ei bine, nu, nu este corect. A venit din partea îndepărtată a lotului. Șoferul a împușcat motorul în drum spre ieșire. Fără faruri. Aș fi fost lovit dacă nu aș fi reușit să ies din drum.”

— Cineva a încercat să te ucidă, spuse ea.

Părea șocată. Îngrozit.

— Ar fi putut fi un accident, spuse el, încercând automat să o liniștească. „Șoferul ar fi băut în barul hotelului. Am uitat să aprind farurile, așa că nu m-a văzut niciodată.”

„Și ai curajul să mă acuzi că am o imaginație vie. Cineva încearcă să te fugă într-o parcare în timp ce te afli în mijlocul a ceea ce este foarte probabil o anchetă de crimă și încerci să numești asta un *accident* ?”

Ar fi trebuit să știe mai bine decât să încerce să o mintă. A expirat și a deschis ușa. "Sa intram. Aș prefera să am această conversație în altă parte decât în această parcare blestemata.”

A ieșit de la volan. Maggie nu a așteptat ca el să ajungă de partea ei a Packard-ului. Ea se scoase de pe scaunul pasagerului și se grăbi să i se alăture.

„Cum arăta mașina?” întrebă ea, scanând parcare.

„Ca orice alt model Ford sedan de pe șosea.”

— L-ai văzut pe șofer?

"Nu. Mașina a venit din spate. În momentul în care m-am ridicat de pe pământ, Fordul ieșise din parcare. A dispărut în jurul curbei, îndreptându-se spre Cliff Road.

— Sau Institutul, spuse Maggie.

— Sau Institutul, încuviință el. „Am făcut o verificare rapidă a parcării de acolo în timp ce te așteptam.”

"Buna idee.”

„Cu siguranță așa am crezut. Erau două Ford-uri în lot. Ambele motoare erau reci.”

"Oh." Ea a ezitat, evident dezamăgită. Dar adevărată, spiritul ei s-a reînviat rapid. „Când te gândești la asta, există o serie de locuri în care poți ascunde un vehicul pe terenul Institutului. Vechiul garaj al îngrijitorului. În spatele magaziei de scule a grădinarului sau a uneia dintre clădirile care este încă scânduri. De altfel, ai putea să ascunzi și o mașină în afara terenului și să te întorci prin grădini.”

„Din păcate, nu am avut timp să verific toate posibilitățile”, a spus el.

— Și nu te-ai uitat la șofer.

"Nu. Doar o scurtă privire a siluetei din spate. Oricine a fost purta o pălărie de bărbat, dar asta e tot ce am putut vedea.”

— Deci era un bărbat la volan?

"Pot fi.”

Maggie îi aruncă o privire rapidă. "Pot fi?"

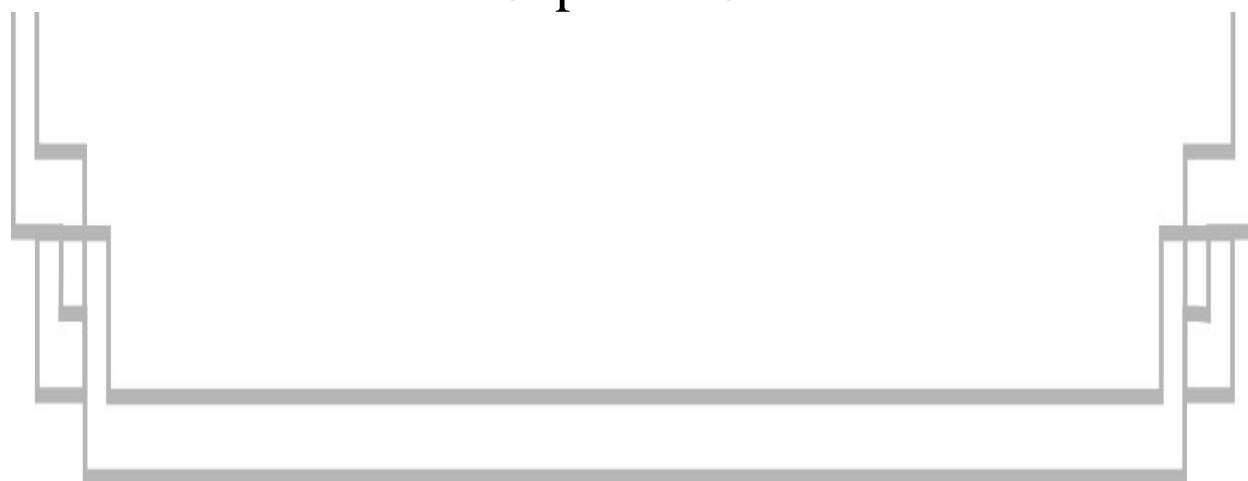
„Pălăria unui bărbat așezată în unghiul drept este o deghizare foarte bună pentru o femeie, mai ales dacă îi zărești silueta doar din spate.”

„Nu-mi place să-ți spun asta, dar faci un martor ocular prost, având în vedere că ai fost polițist.”

"Știu.”

Capitolul 34

Wce ai făcut, Arthur? Dolores Guilfoyle a folosit bricheta argintie de pe măsuta de cafea pentru a aprinde o țigară. Ea a inspirat adânc și a fost șocată să vadă că mâna îi tremura. „Ce i-ai spus femeii din Loja care l-a făcut pe Oxlade să creadă că a fost înșelat?”

Arthur se strâmbă și se duse la căruciorul cu băuturi. „Era supărat pentru că am folosit Călătorul în lectura viselor.”

„*Calatorul ?*” Dolores și-a rupt țigara din gură. „La ce te gândeai? Știi că Oxlade este paranoic în legătură cu acea legendă. Nu vrea să fie asociat cu asta.”

„Știu, dar eram în pericol să-mi pierd publicul.” Arthur și-a turnat un scotch și sifon. „Întrebările erau cele obișnuite: unde este testamentul lipsă? Ar trebui să investesc în această companie? Aveam nevoie de o atingere dramatică. Încerc să vând Metoda, nu bilete la un spectacol de lectură psihic ambulant de doi biți.”

„Dar de ce Călătorul? Știi ce simte Oxlade despre acest subiect.”

— Bine, am trecut peste bord, dar am făcut-o de dragul lui Oxlade.

„Ce vrei să spui?”

„Încercam să pun cârligul cu Lodge. Oxlade mi-a spus că are nervi fragili din cauza talentului ei. A spus că era predispusă la isterie. Am presupus că e genul care cumpără povestea Călătorului și devine anxioasă. Atunci aş putea interveni și să mă ofer galant să o salvez cu talentul meu.”

Dolores clătină din cap, dezgustată. „Ai acționat din impuls, iar planul ți-a dat înapoi.”

Arthur a înghițit puțin din scotch-ul și sifonul. „Am reușit să-l conving pe Lodge să rămână în urmă în teatru câteva minute după spectacol. Noi . . . vorbit. Din păcate, ea nu crede în proiecția astrală sau în ideea unui asasin psihic care ucide oameni în visele lor. Ea m-a acuzat că am făcut o escrocherie.”

„Deci ai dat înapoi, nu-i așa? Ai încercat să o convingi că nu crezi cu adevărat în proiecția astrală sau în Călător?”

„Am mers puțin dincolo de asta”, a recunoscut Arthur. „I-am explicat că l-am păcălit pe Oxlade să creadă că mi-am folosit simțurile psihice pentru că aveam nevoie de el și de reputația lui pentru ca Institutul să arate bine. Oxlade era în culise. M-a auzit.”

— La naiba, șopti Dolores. — O să-și întrerupă relația cu noi, nu-i așa?

„Era enervat, Dolores. Cred că îl vom pierde și, dacă o vom face, vom pierde drogul. Trebuie să faci ceva.”

„Ca?” S-a dus la fereastră și s-a uitat în noapte. „Am curățat multe din mizerii tale, dar nu știu dacă pot să mă descurc cu asta.”

„Nu spune asta. Uite, sunt de acord cu tine. Ne putem descurca fără Oxlade, dar avem nevoie de medicament. Acesta este ceea ce va distinge Metoda Guilfoyle de toate celelalte programe de vis lucid. Drogul îi face pe oameni să creadă.”

Ea se uită înapoi la el. — Vrei să spui că ai nevoie de drog, Arthur. Te-ai îndrăgostit de propria ta escrocherie. Chiar crezi că amplificatorul a deschis calea către simțurile tale psihice.”

„Este adevărul. Știu că nu mă crezi. Asta pentru că nu ești un visător lucid. Nu știi ce se întâmplă când cineva ca mine ia drogul.”

„Este corect?”

„Chiar dacă nu înțelegi cum mă afectează, trebuie să realizezi că avem nevoie de intensificatorul pentru a duce Institutul Guilfoyle la vârf.” Arthur începu să se plimbe prin cameră. „Mă gândeam.”

„De obicei, asta nu se termină bine.”

— Vorbesc serios, spuse Arthur. „Nu avem nevoie de formula reală pentru medicament. Pun pariu că o mostră ar fi suficientă.”

„Ce vrei să spui?”

„Am putea duce o parte din ea la un laborator și să o analizăm”, a spus Arthur. „Odată ce cunoaștem ingredientele, am putea plăti un chimist pentru a face potențatorul pentru noi.”

Ea a inhalat fum în timp ce se gândea la cuvintele lui. Pentru o dată a avut o licărire de idee.

— Poate, spuse ea. „Dar există problema obținerii unui eșantion de medicament.”

„Știm că Oxlade a adus câteva cu el, suficiente pentru a face mai multe experimente pe mine și pe câțiva dintre invitații la conferință.”

„Sunt de acord că ar fi util să avem amplificatorul”, a spus Dolores. „Ce zici de Lodge? Ai nevoie și tu de ea, Arthur?”

„Ea nu este importantă. Ți-am spus, singurul motiv pentru care am vorbit cu ea după spectacol a fost să o fac să rămână. Mi-a fost teamă că, dacă o pierdem, vom pierde Oxlade și drogul.”

Mințea, așa cum făcea întotdeauna când era vorba de femeile lui.

— Se pare că ai reușit să-l pierzi singur pe Oxlade, spuse ea.

Arthur îi aruncă o privire angoasă, rugătoare. „Dragă, trebuie să înțelegi. Tot ce am făcut a fost pentru noi.”

„Tot ce ai făcut, tot ce faci vreodată, este pentru tine.”

„Nu este adevărat. Știi că ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată.”

— Pleacă, Arthur. Nu vreau să mai vorbesc cu tine în seara asta. Trebuie să mă gândesc.”

„Sigur, corect, înțeleg.” Pe chipul lui Arthur fulgeră ușurarea. A înghițit restul băuturii și a pus paharul pe cărucior. „Vei veni cu o soluție. Mereu faci. Mă duc să fac o plimbare prin grădini. Știi cum e după o performanță. Trebuie să renunț la energie.”

— Fă asta, spuse Dolores.

Nenorocit prost și egocentric.

Deschise ușile franceze și ieși pe terasă. Trebuia să preia controlul asupra situației. Arthur pusese în pericol toate obiectivele ei cu natura lui impulsivă. Dacă ar pierde Institutul, ea și-ar pierde moștenirea.

Și-a dat seama că reușise să se căsătorească cu un bărbat care era la fel ca tatăl ei – un afemeiat egocentric, căruia îi păsa doar de el însuși. Cum să întâmplat asta?

Nu-și putea permite să piardă timpul stăruind pe trecut. Ea trebuia să salveze Institutul, iar asta însemna să-l salveze pe Arthur de propriile lui impulsuri cele mai rele. După cum s-au spus la Hollywood, el a fost tragerea de la box-office. Ea făcuse întotdeauna ceea ce trebuia să facă pentru a-l proteja pe el și viitorul lor comun. Probabil că asta a făcut-o versiunea Institutului de reparator de studio.

Ea știa cu siguranță cum era să fie forțată să-și elibereze steaua care face bani dintr-o situație care i-ar putea doborî pe amândoi, o situație creată de el.

Dar de data asta a fost diferit.

De ce era obsedat de Margaret Lodge? Ea nu se încadra în categoria celor bogate, pline de farmec și frumoase. Ea nu avea legătură cu Hollywood. Da, Arthur a fost impulsiv, dar chiar și pentru el aceasta a fost o distragere neobișnuită - faceți acea *unică* - distragere.

Prima lui prioritate era el însuși. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult, părea diferit de el să-și riște propriul vis având o aventură cu o femeie care nu-i oferea nimic din lucrurile pe care și le dorea.

Era o singură explicație posibilă. După toți acești ani, Arthur ajunsese la concluzia că nu mai avea nevoie de un partener cu o minte ascuțită pentru afaceri și marketing. Era convins că avea nevoie de unul care să fi fost un visător lucid puternic, o femeie care să-l ajute să transforme Metoda Guilfoyle dintr-o slujbă scriitoare într-o terapie autentică – o operație uluitoare care a dat rezultate reale și ar atrage atenția celebrităților de la Hollywood. Își dorea o femeie care să-l ajute să-și îndeplinească viziunea despre propriul său viitor. O femeie care l-ar putea face vedetă.

Se pare că Emerson Oxlade îl convinsese pe Arthur că Maggie Lodge era adevărata afacere – o visătoare lucidă care își putea folosi talentul pentru a deschide o cale către simțurile ei psihice.

Acesta a fost motivul pentru care Arthur era obsedat de Lodge. A explicat totul.

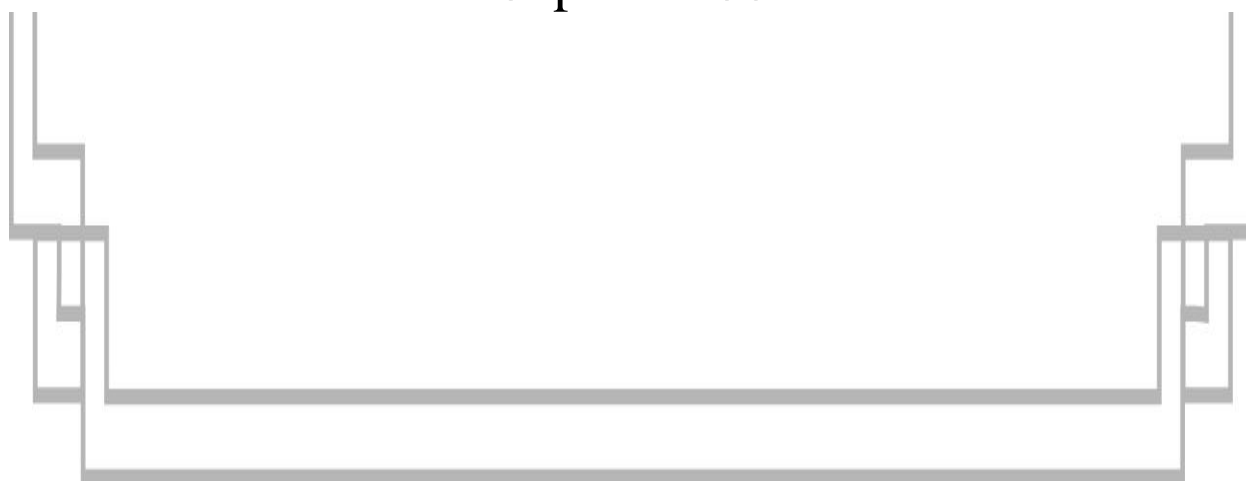
Dolores a scăpat țigara pe gresia terasei și a șlefuit-o cu vârful pantofului ei cu toc înalt.

Nu o să mă înlocuiești atât de ușor, nenorocitul.
Era timpul să curățăm ultima mizerie a lui Arthur.

OceanofPDF.com

Capitolul 35

T portarul și-a atins șapca și a deschis ușa holul hotelului. Sam dădu din cap spre el și apoi o conduse pe Maggie către recepție. Și-au luat cheile și s-au îndreptat spre scări.

În camera lui, Sam a verificat fedora pentru a nu exista deteriorări și s-a strâmbat când a văzut petele de ulei de pe margine. Era mai rău decât crezuse. Nu puteai scoate genul ăsta de pată. S-a întrebat dacă este legitim să pună pe factura finală costul unei pălării noi.

Ridică din umeri din trenci și îl examinează scurt. Erau niște dungi întunecate pe ea, dar s-au amestecat cu celelalte dovezi de utilizare grea. Când l-a atârnat de cârligul de alamă din perete, a primit o zguduire neplăcută în umărul drept. Ar fi câteva vânătăi dimineața. Nu devenea mai tânăr.

Și-a desprins geaca, și-a deschis gulerul și și-a slăbit cravata. A adunat sticla de whisky și două pahare și a bătut de două ori, încet, în ușa de legătură. S-ar putea obișnui să o aibă pe Maggie de cealaltă parte a ușii. S-ar putea obișnui să o aibă în patul lui.

Maggie deschise ușa atât de repede încât știa că probabil că se pregătea să bată. Desfăcuse jacheta confortabilă a costumului ei croit, dar atât ajunsese cu dezbracarea. Părul ei era încă tuns înapoi în spatele urechilor.

A lăsat deoparte amintirea din noaptea precedentă, când ea deschisese ușa îmbrăcată într-un halat și papuci, cu părul lasat în jurul umerilor. Sexul fusese uimitor. Și-a amintit că noaptea trecută întrerupsese o perioadă lungă de secetă. Judecata lui era probabil oarecum tulbure. Încă.

— Ce ai găsit în vila lui Oxlade? ea a întrebat.

Evident că nu se gândea la sexul arzător.

Puse sticla pe masă, turnă niște whisky și îi întinse unul dintre pahare. Și-a luat propriul pahar și a început să se plimbe prin cameră. Trebuia să pună puțină distanță între ei doi.

I-a dat un rezumat concis al căutării.

Maggie și-a lăsat deoparte whisky-ul neterminat.

„Guilfoyle sunt mincinoși profesioniști”, a spus ea. „Ar fi inutil să-i confruntăm, cel puțin nu fără dovezi. Dar Oxlade este diferit. Slăbiciunea lui este teama de a-și pierde reputația de expert stimat. Cred că ar putea vorbi dacă este abordat în mod corect.”

— Sunt de acord, spuse Sam.

— Acum, spuse Maggie. "Astă seară."

Sam se uită la ea. „De ce în seara asta?”

— Pentru că cred că va pleca la prima oră dimineată, spuse Maggie. „Nu am avut ocazia să vă povestesc despre conversația mea cu Arthur Guilfoyle după demonstrația de citire psihică. Guilfoyle și Oxlade s-au certat. Ei bine, mai exact, s-a certat Oxlade. Era furios pentru că l-a auzit pe Guilfoyle recunoscându-mi că l-a păcălit pe Oxlade. Oxlade ieși cu picioarele pe picioare din teatru. Sunt sigur că plănuiește să părăsească orașul cât mai curând posibil.”

Sam se gândi la asta. „Guilfoyle chiar l-a păcălit pe Oxlade?”

„Pentru a fi corect, cred că Guilfoyle este probabil un visător lucid. Nu există nicio modalitate de a ști sigur. Dar el este cu siguranță un actor priceput și un escroc experimentat.”

„Și Oxlade vrea cu disperare să creadă în propriile sale teorii și în droguri”, a spus Sam. „A fost un punct ușor pentru Guilfoyle.”

— Până diseară, spuse Maggie. „Guilfoyle a dus lucrurile cu un pas prea departe la lectura viselor. El le-a spus publicului că îl poate vedea pe Călător vânând o victimă – o femeie – care ar putea fi în cameră.

Sam a rămas nemișcat. "Tu?"

„Încerca să mă sperie, da.”

"Bastard."

„Nu i-a mers bine”, a spus Maggie. S-a dus la dulap și a scos o pereche de pantaloni. „Am văzut că Oxlade era supărat pe scenă. Mai târziu, când l-a auzit pe Guilfoyle recunoscând escrocheria, a fost furios. Îți voi spune totul pe drumul de întoarcere la Institut. Dar mai întâi trebuie să-mi schimb hainele. Acest costum nu este practic pentru a te strecura în grădini.”

„Sunt de acord, dar înainte de a fi prea entuziasmat de o confruntare cu Oxlade, cred că ar trebui să facem un plan.”

"Cu siguranță. Ce ai în minte?"

„Abilitățile tale de actorie sunt la fel de bune ca imaginația ta?”

„Sunt o actriță excelentă”, a spus ea. „Recunosc că am un repertoriu limitat, dar ceea ce fac, fac foarte, foarte bine. Sunt deosebit de bun să joc normal.”

„Ce te face atât de sigur de asta?”

„Faptul că nu locuiesc în prezent într-un azil.”

Sam a privit-o când își desfăcea fusta.

— Încă un mister Maggie Lodge, spuse el. „După cum se întâmplă, normal nu este ceea ce ne propunem în seara asta. Poți să joci invers?”

„Sigur, dar am nevoie de cuvântul tău de onoare că nu vei lăsa pe nimeni să mă lase deoparte din cauza unei slujbe foarte bune de actorie.”

Încerca să facă ușurință, dar prudența din ochii ei era la doar jumătate de pas de frică.

A mers să stea în fața ei și i-a prins bărbia de marginea mâinii.

„Îți promit că, dacă te încuie cineva vreodată, voi dărâma zidurile închisorii tale și te voi scoate din ea”, a jurat el.

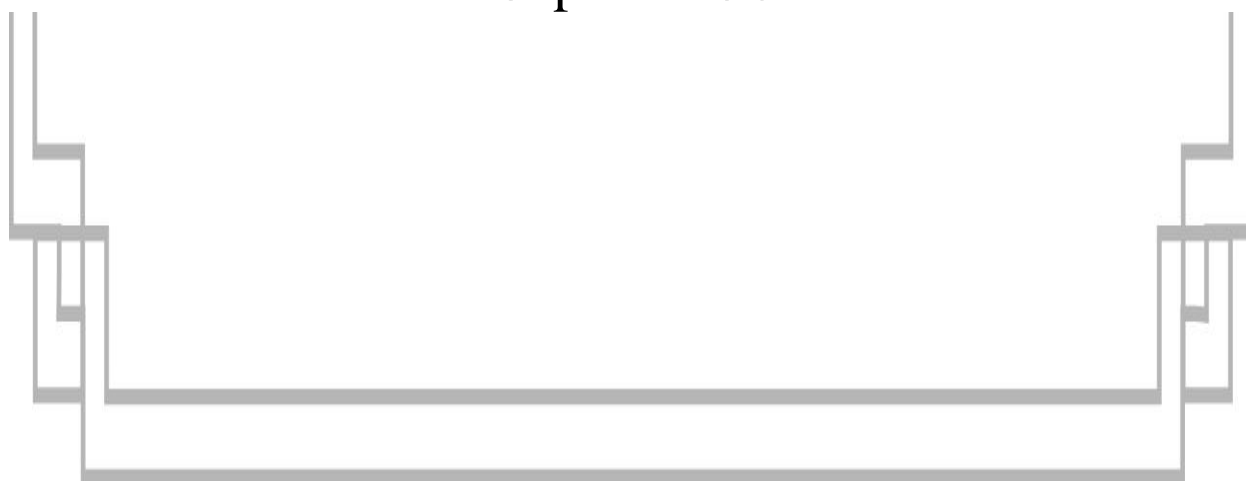
O strălucire de lacrimi strălucea în ochii ei. Ea le-a îndepărtat din ochi și a reușit să zâmbească tremurând.

— O afacere, spuse ea.

OceanofPDF.com

Capitolul 36

Ta început ploaia cu puțin înainte de miezul nopții. Emerson Oxlade aproape că sa răzgândit să plece. Nu-i plăcea gândul să conducă înapoi la LA pe o asemenea vreme, mai ales noaptea. Dar dorința de a scăpa de dezastrul care i-a amenințat reputația și cariera era prea puternică pentru a fi ignorată.

Trebuia să plece cât mai curând posibil de la Institut și la Burning Cove. Dacă ar fi rămas să-și țină prelegerea dimineța, ar fi fost plin de întrebări prostești despre declarațiile ridicele ale Călătorului și Guilfoyle pe scenă mai devreme seara. Presa ar prelua, fără îndoială, povestea. Nu putea face față cu nimic. Trebuia să plece.

Femeia care purta umbrela întunecată a ieșit din grădinile pline de ploaie tocmai când era pe cale să pună prima valiză în portbagajul mașinii sale. În lumina slabă a lămpii de deasupra ușii, ea era puțin mai mult decât o siluetă întunecată.

— Mergi undeva, doctore Oxlade? ea a spus. „Nu trebuie să pleci înainte să am ocazia să-ți mulțumesc pentru marele cadou pe care mi l-ai făcut.”

Era ceva ciudat în tonul ei, o calitate ciudată, de vis, care era nefirească, dar el îi recunoscuse vocea.

— Domnișoară Smith, vreau să spun, domnișoară Lodge. A fost atât de șocat încât aproape că a scăpat valiza și umbrela. "Ce faci aici?"

„Îți datorez o datorie de recunoștință. Am avut o viziune psihică în care te-am văzut plecând în seara asta. Pur și simplu a trebuit să-ți spun că mi-ai schimbat viața.”

A mers pe loc. — Ai avut o viziune pe care o plecam?

„Am văzut-o într-un vis. Simt tot felul de lucruri în aceste zile, datorită drogului tău. Ai avut dreptate. Amplificatorul mi-a deschis ușa talentelor psihice. Mai mult, ușa este încă deschisă. Nu am nevoie de intensificator de fiecare dată când visez.”

Ceva a fost foarte în neregulă. Oxlade se îndreptă înapoi spre treptele din fața vilei.

"Ce vrei sa spui?" el a spus.

— Îți spun că medicamentul tău funcționează, doctore Oxlade. Maggie chicoti, un râs ușor și amețitor. „Credeam că m-ai otrăvit când ai pus potențatorul în ceaiul meu. După câteva zile, am fost convins că înnebunesc. Saptamani de zile m-am luptat cu efectele pentru ca nu intelegeam ce se intampla. Dar în cele din urmă mi-am dat seama că drogul tău nu numai că mi-a dat acces la simțurile mele psihice, dar mi-a permis să călătoresc pe planul astral, la fel ca Călătorul.”

— Nu, asta nu se poate, țipă Oxlade.

„Este adevărat și este o experiență uluitoare.”

S-a mai retras câțiva pași către siguranța vilei. Pentru o clipă, îndrăznise să spere că intensificatorul era și mai puternic decât își dăduse seama. Dar acum era clar că Maggie Lodge era dezlănțuită.

Drogul o făcuse să-și piardă stăpânirea realității. A fost singura explicație. Știa că era predispusă la isterie, dar sperase că capacitatea ei de vis lucid îi va permite să controleze efectele intensificatorului. Acum a fost forțat să ia în considerare posibilitatea ca drogul o împinsese peste margine. Avea de-a face cu o femeie care era periculos de dezechilibrat. Era singur cu ea. În intuneric.

Simțea curentul de panică trăgându-l de el. Își aminti că ea fusese cândva pacientă. A știut să se ocupe de pacienți.

— Nu înțeleg, domnișoară Lodge, spuse el, încercând să pară în același timp liniștitor și autoritar, încercând să sune ca un medic. Expertul care știa cel mai bine. "Te rog explica."

— L-ai auzit pe Arthur Guilfoyle în seara asta, spuse ea. „El este un fraudator, dar eu nu sunt. Călătorul este în străinătate în plan astral și urmărește o victimă, la fel cum a urmărit Virginia Jennaway și Beverly Nevins.

O altă frișcă de panică l-a lovit pe Oxlade. „Asta e o prostie. Nu știi despre ce vorbești.”

„Am vise tot timpul acum, nu doar când dorm, ci și când sunt treaz.” Maggie chicoti. „Nu mă deranjează să-ți spun că poate fi puțin deconcertant să apară o viziune în timp ce iei micul dejun sau discuți cu un prieten.”

— Calmează-te, domnișoară Lodge, spuse el. „Îți permiți să devii isteric.”

— Chiar nu ar trebui să-mi spui asta, doctore Oxlade. Nu-mi place când oamenii spun asta.”

Ceva în vocea ei îi trecu o zguduire de panică crudă.

— Sunt de acord că Guilfoyle este o fraudă, spuse el repede. „Nu știi de unde a luat povestea aceea ridicolă despre Călător. Presupun că nu a putut rezista oportunității de a-și șoca publicul. Îi este imposibil să reziste reflectoarelor. Îi dorește.”

„Știu, dar lucrul fascinant este că avea dreptate în privința Călătorului. Spiritul asasinului psihic mă vâna cu adevărat.”

"Tu?"

„Da, dar datorită medicamentului tău sunt suficient de puternic pentru a-l controla. Călătorul îmi face cererea acum. Imaginează-ți cum te simți când ai o astfel de putere. Din

nou, nu este nevoie să-ți folosești imaginația, nu-i așa? Ai fost deja martor la munca Călătorului.”

Oxlade riscă să arunce o privire peste umăr. Încă câțiva pași. Dacă ar putea intra în vilă, ar putea să încuie ușa și să sune la poliție.

„Călătorul nu este altceva decât o legendă”, a spus el.

— Te înșeli, doctore Oxlade. Călătorul este al meu pentru a comanda.”

— Sunteți delirante, domnișoară Lodge.

„Nu prea crezi asta, nu? Gândește-te, ți-ai dedicat viața pentru a găsi o modalitate de a accesa puterea simțurilor psihice latente. Sunt dovada vie a succesului tău.”

„Îți imaginezi lucruri. Halucinant. Evident că drogul a fost prea mult pentru nervii tăi delicati.”

Ea chicoti din nou. „Dacă ai dreptate înseamnă că intensificatorul tău este profund defectuos. Îi înnebunește pe oameni. Nu vrei să crezi asta, nu?”

Furia se arcui prin el. „Nu drogul este de vină, femeie proastă. Ești prea slab pentru a gestiona efectele. Ar trebui să fii într-un azil.”

— Nu vreau să fiu închis, doctore Oxlade. De aceea l-am chemat pe Călător. El mă va proteja.”

"Esti suparat."

„Asta sa întâmplat cu Virginia Jennaway? Ai înnebunit-o cu drogul tău? De aceea a intrat în ocean și s-a înecat?”

Valea de groază se ridica atât de repede acum încât nu mai putea să-și tragă respirația. Inima îi bătea cu putere. Transpirația i se prelingea pe frunte în ochi. A încercat să clipească de umezeală, dar efortul a încețoșat scena, combinându-se cu ploaia pentru a transforma grădinile într-un peisaj de vis de rău augur.

Un gând înspăimântător l-a lovit. Dacă el ar fi fost cel care își imagina lucrurile? De-a lungul anilor, a fost forțat să efectueze câteva experimente cu drogul asupra lui însuși. Poate că mersese prea departe.

„Nu înțeleg nimic din toate astea”, șopti el. „Nu vezi că îmi împachetez mașina? Plec în seara asta.”

„Spune-mi adevărul despre moartea lui Jennaway și îl voi trimite pe Călător înapoi în planul astral. El nu va veni după tine.”

"Tu ma ameninti?"

„De ce ai ucis-o pe Virginia Jennaway?”

Era dincolo de panică acum. „Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce sa întâmplat cu Jennaway. A fost un accident.” Atât pentru vocea puternică, cu autoritate. Știa că suna strident și frenetic. „De ce mă acuzi?”

„Există zvonuri că a murit din cauza drogului tău.”

"Nu este adevarat."

"Convinge-ma. Ce sa întâmplat cu Virginia Jennaway, dr. Oxlade?"

„Era o socialistă rapidă, frivolă, care s-a întâmplat să aibă un mic talent de vis lucid. Iubea drogul. A tratat-o ca pe un cocktail. Ea a vrut mai mult. Am avertizat-o că era doar în

stadiul experimental. Încă mai reglam formula, vezi. Ea a implorat pentru asta. Când nu i-am dat-o, ea a furat și aparent a făcut o supradoză.”

— A furat o cantitate de drog?

„A doua zi după moartea ei, am descoperit că lipsea o fiolă de intensificator. A furat-o și a supradozat cu el. S-a înecat pentru că era prea slabă pentru a face față unui drog atât de puternic. Evident, ești și prea slab pentru a-l controla. Am început să cred că numai un bărbat îl poate folosi în scopul de a accesa simțurile paranormale.”

Era aproape la ușă acum. Încă câțiva pași și va fi înăuntru. Ar fi în siguranță.

— Dar zvonurile despre Călător?

— Povești ridicole, ți-pă Oxlade. „Acest lucru a mers destul de departe. Singurul motiv pentru care am fost de acord să particip la conferința de aici la Institut a fost pentru că am fost asigurat că va fi nevoie de o abordare serioasă, științifică, a cercetării viselor. L-am crezut pe Guilfoyle când a intrat în actul său de vis psihic. Dar mi-am dat seama în seara asta că el este o fraudă. Am de gând să plec înainte ca reputația mea să fie pătată. Stai departe de mine.”

A fugit pe trepte și a intrat în vilă. Înăuntru a scăpat valiza și umbrela, s-au învărtit, au trântit ușa și au pus încuietoarea.

S-a prăbușit de perete și a încercat să se gândească. Femeia Lojii era delirantă și periculoasă. Efectele secundare ale medicamentului îi copleșiseră nervii fragili. Ar trebui să fie într-o instituție.

Dar dacă amplificatorul ar fi deschis într-adevăr ușa simțurilor ei paranormale? Da, Lodge era evident prea slab pentru a controla intensificatorul, dar într-un mod care doar a demonstrat că a funcționat.

A fost un gând palpitant. A fost și un alt motiv pentru a părăsi Institutul în seara asta, indiferent de ploaie. Dacă vizibilitatea era prea proastă, el cotea pe un drum de fermă și petrecea noaptea în mașina lui. Important era să plecăm de la Institut.

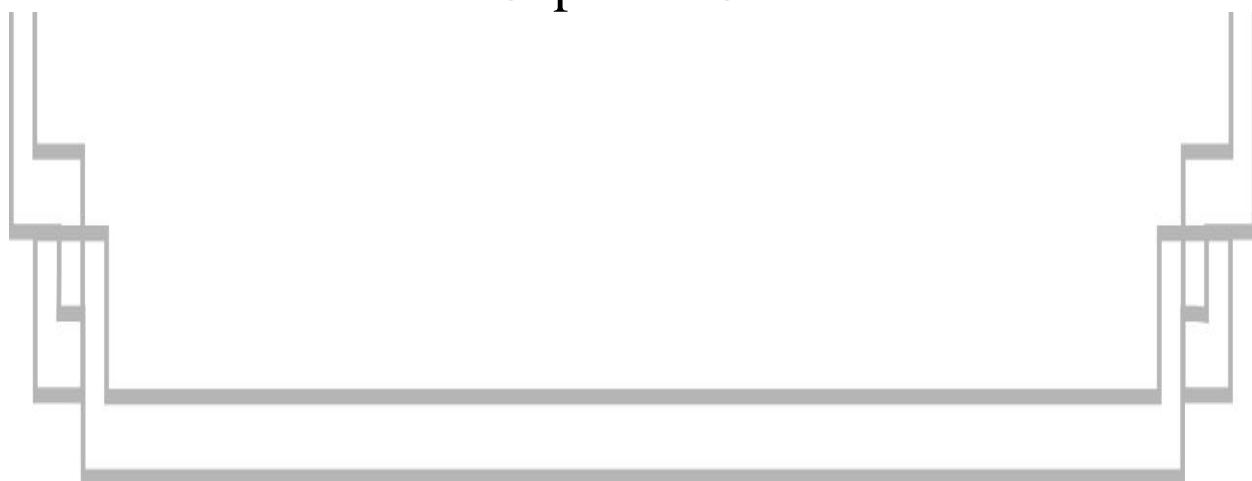
A pus urechea la ușă și a ascultat cu atenție. Când nu a auzit pe nimeni urcând treptele, s-a dus la fereastră și a aruncat o privire prin perdele.

Femeia Lojii dispăruse. Ea dispăruse în grădinile învăluite de ploaie. El se cutremură. Acum că avea ceva timp să se gândească, un lucru era foarte clar: Margaret Lodge știa prea multe despre toate, inclusiv despre trecut. A chema poliția nu numai că ar fi inutil, ci ar fi un risc teribil. Arestarea ei ar putea duce la întrebări la care nu voia să răspundă.

S-a strâns și a mers pe hol pentru a termina de împachetat cea de-a doua valiză. A păstrat jurnalul și trusa Dopp pentru final.

Capitolul 37

Tpălăria nu a mers bine”, a spus Maggie. „Atât de mult pentru talentul meu actoricesc. Eram sigur că voi reuși să-l păcălesc pe Oxlade să facă o mărturisire.”

Ploaia încă cădea. Poteca prin grădinile Institutului era plină de noroi și greu de distins. Sam aprinsese lanterna de îndată ce se îndepărtară în siguranță de vilă. A ținut-o îndreptată jos și a protejat strălucirea.

„Ai făcut o treabă grozavă de a te comporta nu normal”, a spus Sam.

„Mulțumiri. Cred că.”

„Nu sunt de acord cu tine în ceea ce privește rezultatul performanței tale.” Sam se opri să deschidă poarta de serviciu. „Am cules câteva informații valoroase.”

Era chiar mai greu de citit decât de obicei, dar ea îi simțea siguranța. Trecu pe lângă el pe aleea care trecea în spatele moșiei și îi țină umbrela în timp ce el încuia din nou poarta. Când a terminat, au pornit înapoi spre hotel.

„De ce zici că avem niște informații?” ea a întrebat. „Oxlade a negat că a avut vreo legătură cu moartea lui Jennaway.”

„Nu chiar. El ți-a spus o altă poveste.”

— Crezi versiunea lui despre evenimente?

„A spus că Jennaway l-a rugat să-i dea drogul, dar el a refuzat. Următorul lucru pe care l-a știut, a dispărut o fiolă. El a presupus că ea a furat-o, a supradozat și s-a înecat. Asta pare o concluzie rezonabilă. Vestea bună este că, dacă Oxlade spunea adevărul, îl putem elimina ca suspect în moartea lui Jennaway.”

„Nu am avut niciodată ocazia să-l întreb despre Beverly Nevins.”

— Numai pentru că a reușit să evadeze în vilă, spuse Sam.

— L-am speriat, nu?

„Da. Ești o actriță înnăscută.”

„Nu, a trebuit să *învăț* cum să comport.”

„În orice caz, a funcționat.”

Nu avea de gând să o împingă pe acest subiect. S-a relaxat puțin și și-a băgat mâinile mai adânc în buzunarele hainei.

— Bine, deci poate că Oxlade nu a ucis-o pe Jennaway, spuse ea. „Crezi că l-a ucis pe Nevins pentru că ea îl șantaja pentru legătura lui cu moartea lui Jennaway?”

„Dacă ea îi amenința reputația profesională, el avea cu siguranță un motiv – și probabil mijloace. La urma urmei e medic. Știe multe despre droguri și știe cum să le obțină.”

„Dacă nu a ucis-o pe Jennaway, ne întoarcem la punctul unu”, a spus Maggie, frustrată.

„Nu. Oala a fost agitată și Oxlade este pe cale să se pîrîie în ea.

— Plecând în miezul nopții?

„Va fi interesant să vedem cum reacționează Guilfoyle mâine când vor descoperi că a plecat.”

„Nu vor fi fericiți”, a spus Maggie. „Dar tu și cu mine vom avea o altă problemă. Mâine este ultima zi a conferinței. Seara este un cocktail de rămas bun și acesta este sfârșitul. Nu vom avea nicio scuză pentru a rămâne mai departe să investigăm.”

— Nu cred că vom avea nevoie de o scuză, spuse Sam.

Ea îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare. Ea încă nu putea să-i deslușească expresia, dar încă o dată nu se putea înșela convingerea din cuvintele lui.

„Ce te face atât de sigur?” ea a întrebat.

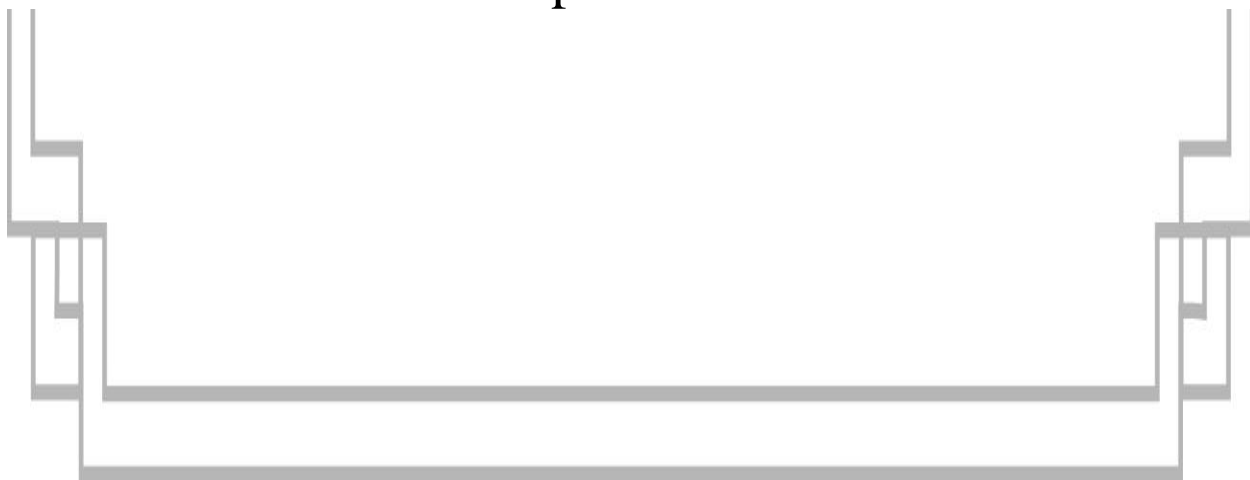
„Soții Guilfoyle încearcă să construiască o afacere impresionantă, dar există crăpături majore în fundație. Minciuni. Crimă. Șantaj. Droguri. Mai devreme sau mai târziu totul se va prăbuși. Pariez pe mai devreme.”

„Asta vorbește intuiția ta?”

„Este.”

Capitolul 38

Oxlade verifică capacul sticlei de colonie, asigurându-se că era bine strâns înainte de a-l poziționa bine în trusa de piele Dopp.

În câteva minute avea să fie în mașină și să se îndrepte spre LA Safe. Asta era tot ce conta acum, plecarea de la Institut. Panica pe care o declanșase Margaret Lodge se înrăutățea. Inima îi bătea cu putere și mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuși să închidă trusa Dopp.

De la început fusese îngrijorat de aranjamentul cu cei doi escroc care se numeau Guilfoyles în aceste zile, dar fusese disperat să-și continue experimentele. Îi oferiseră ceea ce avea nevoie pentru a-și finaliza cercetarea: un grup nelimitat de subiecți de testare. Când a descoperit-o pe Margaret Lodge în seara de deschidere a recepției și și-a dat seama că ar putea să-și reia experimentele pe ea, a fost sigur că riscurile meritau. Totul păruse prea frumos pentru a fi adevărat – și, desigur, așa era.

Ca un prost credul căzuse îndrăgostit de momelile Guilfoyle. El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe mai bine decât să se implice din nou cu ei.

A simțit o prezență în ușa băii în spatele lui și a încetat să mai respire. Și-a ridicat privirea din trusa de bărbierit. Privirea lui șocată s-a blocat cu cea a figurii reflectate în oglinda de deasupra chiuvetei.

"Ce faci aici?" a scârțâit el.

Ciocanul i-a izbit spatele craniului. Durerea a explodat prin el și apoi nu a mai fost nimic. Nu a simțit niciodată următoarele trei lovituri complet inutile.

Ucigașul se uită la cadavrul de pe podea, fascinat. Atât de mult sânge. Era peste tot – gresia, chiuveta, oglinda. Mizeria a fost. . . neașteptat.

Ucigașul a încetat să se concentreze pe scena sângeroasă și a început să caute drogul. Oxlade aproape terminase cu ambalajul. S-ar fi asigurat că intensificatorul era securizat, cel mai probabil într-una dintre valize.

Câteva minute mai târziu s-a instalat panica. Ambele valize fuseseră târâte afară din mașină și erau acum deschise pe podeaua sufrageriei. Nu era nici un semn de amplificator.

Ucigașul s-a întors la baie și a încercat să gândească logic. Oxlade fusese pe cale să împacheteze trusa Dopp. O păstrase pentru final. Dar valizele fuseseră deja închise și încuiate. Asta indica că Oxlade nu plănuise să pună trusa de bărbierit într-una dintre ele. De ce să-l împachetați separat?

Ucigașul a pășit peste cadavru, a deschis trusa de bărbierit și a examinat conținutul pentru o clipă.

Sticla de colonie.

Ucigașul a deșurubat capacul, a adulmecat cu prudență și a zâmbit. Fără parfum.

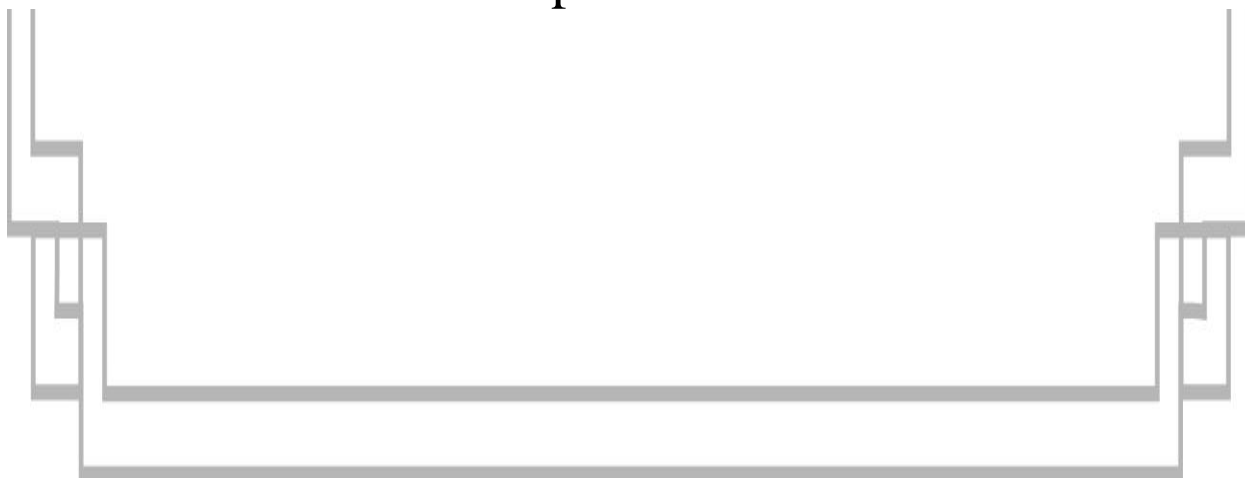
Sticla de colonie pusă în siguranță în buzunarul hainei, se întoarse criminalul pleacă — și s-a oprit. Amprenta parțială a unui pantof era în mod clar gravată într-o pată purpurie pe podea.

Un prosop s-a ocupat de problemă. Ultima ploaie ar înnebuni orice amprente rămase pe pământ în afara vilei.

Ucigașul a stins toate luminile la ieșire. Oxlade nu va fi găsit decât la mijlocul dimineții, când cineva de la Institut a observat în sfârșit că nu venise să țină prelegerea de rămas bun.

Capitolul 39

M-am gândit la ceea ce aproape ți sa întâmplat în seara asta, a spus Maggie.

eu Erau în camera ei. Sam stătea pe un scaun, cu picioarele întinse, și îi urmărea pasul. Ei discutaseră cum ar fi putut face față Guilfoyle publicității proaste care avea să lovească Institutul când ei și toți ceilalți au descoperit că Oxlade dispăruse.

Fără avertisment, Maggie revenise brusc la subiectul aproape ratat din parcare. Sam și-a amintit că avea tendința de a face viraje imprevizibile cu o viteză mare.

„Uită-te la partea bună”, a spus el. „Dacă nu a fost un accident – dacă cineva chiar a încercat să mă scoată din imagine – putem elimina câțiva suspecti.”

Maggie se opri și se întoarse spre el. — Te referi la doctorii Oxlade și Guilfoyle?

„Da. Tu ești alibiul lor. I-ai văzut pe scenă în timpul spectacolului și din nou imediat după. Nici unul dintre ei nu ar fi făcut-o am avut timp să sară într-o mașină și să alerg spre parcare hotelului pentru a aștepta o oportunitate să mă doboare.”

Chipul expresiv al lui Maggie se încordă. — Dar Dolores Guilfoyle?

— Nu a fost la demonstrație?

„Ea a prezentat lectura de vis, dar nu am mai văzut-o până când Guilfoyle și cu mine am intrat în hol. După ce a salutat publicul, ar fi putut să meargă la parcare hotelului și să aștepte să ieși să iei mașina.”

S-a gândit la asta. „Ea a fost în holul Institutului după demonstrație.”

— Da, dar când a apărut ea acolo?

„Nu știu”, a recunoscut el. „Am pierdut câteva minute în parcare Institutului încercând să găsesc un Ford cu motorul fierbinte.”

„Și am rămas blocat în teatru cu Arthur Guilfoyle.”

„Momentul ar fi fost strâns, dar ar fi putut funcționa pentru ea”, a fost de acord Sam. „Ar ști unde să ascundă mașina pe terenul Institutului și ar cunoaște toate ușile din spate și intrările laterale ale clădirii principale.”

„Ce zici de cei trei ghizi de vis?” întrebă Maggie. „Unul dintre ei ar putea fi amestecat în asta.”

„I-ați văzut în timpul demonstrației?”

„I-am văzut pe toți trei la început când ne-au așezat. Nu i-am mai văzut pe niciunul până când Guilfoyle și cu mine ne-am întors în hol.”

„Larry și Jake acționau ca valeți pentru oaspeți când am venit să te iau, dar ei veneau și plecau foarte repede”, a spus Sam. „Unul dintre ei s-ar fi putut întoarce din parcare hotelului și ar fi putut să pară că aduce o mașină pentru un oaspete. Dar din nou, momentul ar fi fost strâns – o chestiune de planificare și puțin noroc.”

Maggie și-a îndreptat umerii și a obținut ceea ce el recunoștea acum expresia ei aprig hotărâtă. *Încăpățânat* era un alt cuvânt pentru asta. Era pe cale să ia o altă întorsătură bruscă.

— Trebuie să vorbim, spuse ea.

„Vorbim. Mă tot întorc la faptul că doi dintre cei implicați în chestia asta au dispărut chiar la început – chiar înainte de început într-un caz – și nu au mai fost văzuți de atunci.”

Asta a reușit să o distragă pe Maggie pentru un moment. — Vrei să spui Lillian Dewhurst și acea actriță care juca rolul mătușii Cornelia?

— Phyllis Gaines, corect.

„Știu că ai întrebări despre Lillian, dar am văzut-o pe domnișoara Gaines plecând din oraș în prima seară a conferinței.”

„De unde știm că a plecat din oraș? Este o actriță care a purtat o perucă și niște haine pline de farmec pentru interpretarea ei. Arăta ca o persoană foarte diferită când am văzut-o împachetând Fordul.”

Maggie făcu ochii mari. — Era un sedan Ford, nu-i așa?

„Mulți dintre cei din jur”, a spus el. „Ideea mea este că nimeni nu ar recunoaște-o dacă ar traversa orașul cu mașina și s-ar caza într-un hotel sau într-o pensiune.”

„Hmm. Inteleg la ce te referi. Despre Ford...”

„Este una dintre cele mai comune mașini de pe șosea.”

„Acest lucru poate fi chiar mai rău decât credeam”, a spus Maggie. Își îndreptă din nou umerii. „La început am crezut că este un simplu caz de șantaj.”

„Un caz *simplu*?”

„Următorul lucru pe care îl știu că avem de-a face cu un impostor. Apoi o femeie este găsită moartă. Sunt implicate droguri. Un detectiv de omucideri îți cere să devii agent sub acoperire.”

„Un polițist i-a cerut altui fost polițist o favoare, asta-i tot.”

Ea îl ignoră și își întinse mâinile. „Situația continuă să se deterioreze. Acum știm că Guilfoyle sunt câțiva escroc care vor să pună mâna pe potențiatorul îngrozitor al lui Oxlade.”

— La naiba, Maggie, ne îndepărtăm aici.

„Vorbim despre un criminal care te-a vizat. Nu am intenționat niciodată să te pun în calea unui criminal.”

Un fior de alarmă îl străbătu. „Maggie, mă pot descurca fără dramă din seara asta.”

Ea și-a ridicat bărbia. „Puteți considera această anchetă încheiată. Vei lua trenul înapoi la plaja Adelina dimineța. Vă rugăm să trimiteți factura la adresa Sunset Lane cât mai curând posibil.”

Timp de câteva secunde a crezut că nu a auzit-o corect. Apoi, impactul total al cuvintelor l-a lovit.

— Încerci să mă concediezi? el a spus.

„Nu *încerc*, domnule înțelept. te *concediez*. Dacă rămâi pe caz, cineva te poate ataca din nou. Dacă se întâmplă asta, mă voi simți personal responsabil. Nu vreau moartea ta sau rănirea gravă asupra conștiinței mele.”

— Pentru că ți-ar da coșmaruri?

„Da, la naiba. Nu vrei dramă? Nu vreau o încărcătură de vinovăție.”

— Deci mă concediezi pentru că ți-aș putea provoca câteva vise urâte?

Ea îi aruncă o privire acuzatoare. „Îmi întorci cuvintele.”

„Nu.” Se ridică în picioare și porni spre ea. „Le clarific. Vreau să mă asigur că înțeleg exact ce ai vrut să spui.”

Ea a privit cu prudență când el închidea spațiul dintre ei, dar nu sa retras. — Înțelegeți, domnule înțelept?

— Perfect, domnișoară Lodge. Pentru informarea ta, nu mă poți concedia.”

„De ce nu?”

„Pentru că am renunțat.”

Se gândi la asta o clipă și apoi dădu din cap, satisfăcută. „Presupun că înseamnă același lucru. Desigur, voi acoperi costul biletului de tren înapoi la Adelina Beach.”

„Nu voi fi în tren mâine. Voi fi aici, în Burning Cove, să lucrez la acest caz prost.

Ea dădu din cap cu o înțelegere obosită. „Ești îngrijorat pentru mine. Este foarte dulce din partea ta.”

„Dulce?”

„Apreciez îngrijorarea ta, dar nu e nevoie să te simți responsabil pentru mine. Sunt perfect capabil să am grijă de mine. Fac asta de ceva vreme.”

„Ce s-a întâmplat cu relația noastră de lucru? Ai un partener acum, îți place sau nu, iar partenerii au grijă unul de celălalt.”

Ea se încruntă. „Nu a existat nicio amenințare împotriva mea.”

„Nici o amenințare? Oxlade a vrut să facă experimente pe tine.

„A plecat acum.”

„Ar trebui să găsesc asta liniștitor?”

„Încerc să fiu logic și rațional.”

„Nu reușești.”

Ea miji ochii. „Crezi că mă comport illogic și irațional?”

„Nu am spus asta. Acum tu ești cel care răsuțește cuvintele.”

„Crezi că sunt în pericol să devin isteric?”

— Nu, domnișoară Lodge. Eu sunt cel care este în pragul isteriei și este vina ta.”

„Vina mea?”

„Hai să lămurim câteva lucruri”, a spus el. „Nu mă întorc pe Adelina Beach, pentru că nu te voi lăsa singur aici, în Burning Cove. Ești peste cap și cred că știi asta. Ai nevoie de mine. Recunoaște.”

Ea se uită la el, cu ochii ei strălucitori deodată de minunea descoperirii.

— Da, spuse ea. „Da, chiar am nevoie de tine.”

Fusese pregătit pentru mai multe argumente. Predarea, dacă asta a fost, s-a petrecut atât de brusc încât a fost orbit. O altă curbă luată cu viteză mare.

„Bine, asta rezolvă”, a spus el, încercând să-și recapete echilibrul.

„Oferiți un sfat bun. Am decis să o iau.”

— Bine, spuse el.

„Ar trebui să discutăm altceva.”

„Ar fi o idee bună dacă te-ai opri din vorbit acum, pentru că începi din nou să mă enervezi.”

Ea a zâmbit. „Ai prefera să te sărut în schimb?”

„Ca să-ți poți dovedi că nu ești frig?”

„Nu. Pentru că recent am descoperit că îmi place să fiu sărutat de un bărbat căruia nu se teme că aş putea suferi o criză de isterie în orice moment.”

Căldura din ochii ei era reală. Asta era tot ce avea nevoie. Ea îl dorea, iar el o dorea pe ea – atât de tare că o durea.

„Vorbește despre coincidențele tale uimitoare”, a spus el. „Îmi place să sărut o doamnă care are o imaginație vie.”

El o prinse de umerii și o trase aproape, acoperindu-i gura cu a lui.

A intrat în sărut gândindu-se că de data aceasta era pregătit pentru sentimentul de dreptate până la oase. El a greșit. Senzația îl străbătu din nou, mai puternică decât prima dată. Căsnicia lui începuse la roșu. Ar trebui să știe cum să gestioneze atracția fizică brută. Știa cum să se descurce. Mai mult, acum era mai în vârstă – poate nu mai înțelept, dar cu siguranță mai în vârstă. Mai experimentat. Îi plăcea să creadă că învățase câteva lucruri pe parcurs.

Dar să o sărut pe Maggie a fost diferit. Cumva știa că va fi întotdeauna diferit, pentru că Maggie nu semăna cu nicio altă femeie.

Noaptea trecută fusese zdruncinat de dorul care năvălise în el când o ținea în brațe. A fost sentimentul pe care îl avea un bărbat când știa că ceva pe care și-l dorea cu disperare nu era la îndemână. În seara asta, dorul a fost împușcat de ceva infinit mai periculos – plăcerea euforică care a venit odată cu faptul că știa că Maggie îl dorea.

Când gura ei s-a înmuiat sub a lui și a început să bâjbâie cu nasturii cămășii lui, el a uitat de toate motivele excelente pentru care a merge la culcare cu Maggie a fost probabil o greșeală.

Îi desprinsese bluza de pe umeri și scoase acele din ea păr. Când o ridică și o duse prin pragul ușii spre patul lui, era îmbăt de nerăbdare.

A tras cuverturile în jos și apoi a început încet procesul de dezbracare a lui Maggie. Ea a întors favoarea. Nu a trecut mult până când majoritatea hainelor lor au fost împrăștiate pe covor și drapate peste scaun și masă.

Când ea purta doar o pereche de chiloți mățâsos, cu picioare largi, iar el era în slip, ea se ridică în picioare și își înfige ușor dinții în urechea lui.

— Sam, șopti ea.

Au căzut împreună în pat. Simțirea corpului ei moale și cald sub al lui îl umplea de plăcere. I-a gustat din nou gura și apoi pielea parfumată a umărului, a sânelui și mai jos.

Când ea a alunecat un picior gol pe piciorul lui, el a tras aer în piept și s-a rostogolit de pe ea și s-a pus în picioare.

— Înapoi într-un minut, spuse el.

A stins luminile în timp ce traversa camera. În baie, a luat un profesionist din cutia din trusa lui Dopp, s-a învelit și s-a întors în dormitor. S-a oprit când a văzut-o pe Maggie întinsă în lumină, pătrunzând prin ușa de legătură. Părul i s-a vărsat peste pernă. Ochii ei erau bazine misterioase de invitație senzuală și dorință.

„Ești atât de frumoasă”, a spus el.

Ea a zâmbit. „Mă faci să mă simt frumoasă.”

El a continuat să traverseze camera către pat și s-a lăsat lângă ea. Când a început să o sărute, ea l-a oprit cu un deget pe gură.

"Ce s-a întâmplat?" el a întrebat. „Ai pe gânduri secunde?”

„Mă întrebam dacă majoritatea bărbaților călătoresc cu o cutie de prezervative.”

El gemu. „Nu am absolut nicio idee și nu am niciun interes pentru răspuns. L-am cumpărat pe al meu de la farmacistul de pe Tyler Avenue din Adelina Beach cu o zi înainte să plecăm spre Burning Cove.

"Într-adevăr?"

„Îi ține în spatele tejghelei. Garantează că sunt de cea mai bună calitate.”

A început să o tragă mai aproape. Ea și-a mutat mâna pe umărul lui, oprindu-l din nou.

— Ai plănuit să mă seduci? ea a întrebat.

Părea curioasă. Intrigat. Nu supărat.

„Nu am atât de multă încredere în puterile mele de seducție și, deși nu sunt de foarte mult timp în afacerea cu detectivii privați, sunt destul de sigur că este o idee proastă să mă culc cu clientul. Deci nu, nu a existat niciun plan.” El s-a oprit. „Dar în adâncul sufletului aveam speranță.”

Ea s-a luminat. "Asa am facut si eu."

S-a simțit brusc în vârful lumii. "Ai făcut?"

„După ce te-am cunoscut, am înțeles în sfârșit ce era în neregulă cu eroul din romanul meu. În acea noapte l-am rescris, iar acum funcționează perfect. M-ai inspirat.”

Se uită la ea. "Tu glumești."

„Nu, vorbesc foarte serios. Prima mea versiune a fost plictisitoare, dar după ce ne-am întâlnit mi-am dat seama că mă duceam lucrurile în mod greșit.”

„Nu cred că vreau să mai aud despre asta.”

— Înțeleg, spuse ea, serioasă acum. „Ți-e teamă că te judec după un standard imposibil – arhetipul eroului romantic ideal. Dar asta nu este adevărat.”

"Nu este?"

„Un erou adevărat nu este niciodată perfect. Dacă ar fi, n-ar fi un erou, vezi tu.”

„Cred că pierd firul acestei conversații.”

„Nu este nimic eroic la perfecțiune. De asemenea, este plictisitor și ultimul lucru pe care cineva îl dorește într-un roman este un erou plictisitor.”

„Dacă nu mai vorbiți, voi încerca din greu să nu vă plictisesc.”

"Bine."

El a folosit degetul mare pentru a-i trage ușor buza inferioară în jos. Când gura ei a fost deschisă, el i-a luat ceafa, a îndemnat-o mai aproape și a sărutat-o lung și adânc. A uitat de discuția alarmantă a eroilor și s-a lăsat să cadă în apele adânci ale sărutului.

El o lăsa pe spate și-i plimbă curbele elegante cu mâna, explorându-i secretele. Când a găsit căldura dintre coapsele ei, a început să experimenteze. Ea a răspuns imediat.

„Așa ar trebui să fie”, șopti ea.

— Încă nu, spuse el.

El a mângâiat mugurul mic și încordat din vârful sexului ei. Ea s-a împins de mâna lui, căutând mai multă presiune.

— Spune-mi ce vrei, îi spuse el pe gâtul ei. „Spune-mi cum vrei.”

Cu un găfâit mic, ascuțit, se întinse în jos, îi găsi mâna și îi poziționa degetele.

— Acolo, spuse ea. "Chiar acolo."

Ea i-a ghidat mâna până când a găsit cadența și presiunea pe care ea și-a dorit. El a luptat cu cerințele propriului său corp, dorind să savureze fiorul de a o vedea cum obține satisfacție și cunoașterea îmbătătoare că ea găsise acea satisfacție cu el.

Tensiunea din interiorul ei era inconfundabilă. Întregul ei corp s-a strâns. Se gheare de cearșaf cu mâna liberă.

A reușit să se țină în frâu până când a simțit primele undulații subtile ale climaxului ei tremurând prin ea. Ea și-a luat mâna călăuzitoare de pe a lui și și-a înfipt unghiile în spatele lui.

El îi ridică genunchii și intră încet, constant în miezul ei fierbinte și confortabil. Gura i s-a deschis la un strigăt fără sunet. Se mișcă înăuntrul ei, scufundându-se până la mâner din nou și din nou.

„Este atât de real”, șopti Maggie. „Atât de real.”

Eliberarea lui l-a străbătut în valuri nesfârșite care l-au lăsat epuizat și în pace. Trecutul nu l-a putut atinge în acest moment. Nici viitorul nu ar putea. Era cu Maggie și totul era în regulă cu lumea.

După un timp a reușit să se trezească suficient de mult pentru a pune singura întrebare care conta.

„Te gândești la romanul tău?” spuse el în pernă.

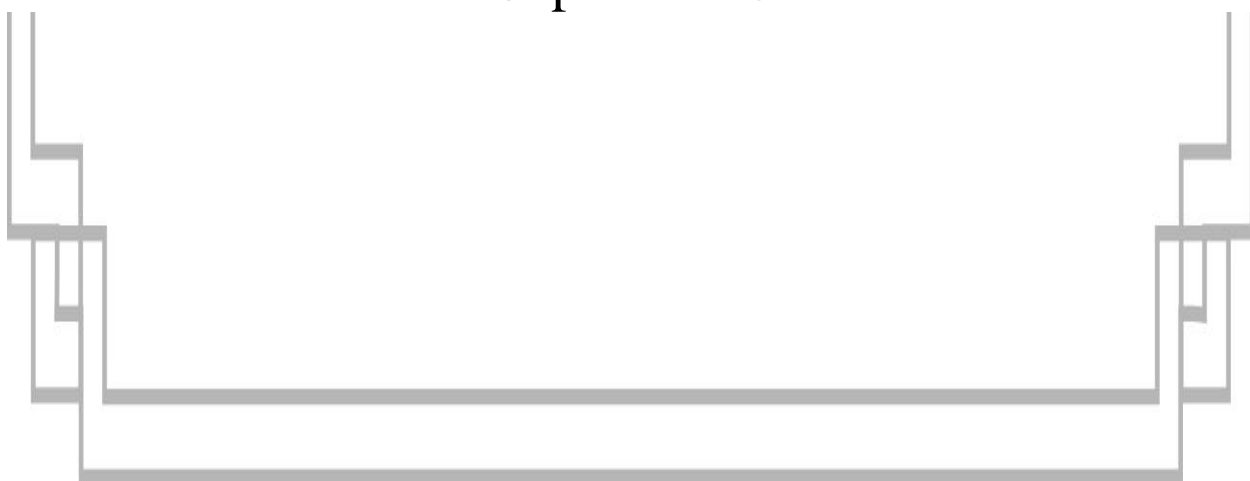
"Nu."

„Aleluia.”

OceanofPDF.com

Capitolul 40

S Am ieșit din baie, m-am așezat înapoi în patul cald și ciufulit și m-am lăsat pe spate. Își încrucișă un braț sub cap. Poziția îi dădea o vedere bună asupra tavanului.

Maggie se rostogoli pe o parte pentru a-l înfrunța și se ridică într-un cot. Ea se aplecă și îi sărută pieptul. Când și-a ridicat capul, ea zâmbea cu un zâmbet senzual, iar el era destul de sigur că ochii ei străluceau de fapt.

Era caldă, moale, umedă și primitoare. Mirosul intim al sexului satisfăcător a plutit în atmosferă. Asta a fost la fel de bun. Un om deștept nu ar spulbera starea de spirit cu conversații inutile. Din experiența lui, discuțiile de după act au fost o idee proastă. Ultima dată când avusese unul care părea să meargă bine, se trezise conducând la Reno cu o femeie frumoasă pentru a începe o căsnicie condamnată.

Ține-ți gura, Sage.

Dar oamenii rar iau sfaturi bune, chiar și atunci când își dau singuri, se gândi el atunci. De ce să fie excepția de la regulă?

„Ce ai vrut să spui când ai spus că *asta e atât de real*?” el a întrebat. „Nici nu ai terminat încă.”

„Nu a trebuit să termin ca să știu că este real.” Ea și-a trecut vârfurile degetelor prin părul din pieptul lui și l-a tras ușor. „S-a simțit real. Asta era tot ce a contat.”

S-a gândit o clipă la asta și apoi a abandonat efortul de a descifra ce naiba spunea ea. Își scoase brațul de sub pernă și se întoarse pe o parte pentru a se îndrepta spre ea.

„Ce înseamnă *real*?” el a spus.

„S-a simțit ca o adevărată pasiune. Pasiune împărtășită.”

„Spre deosebire de?”

„A fi agresat de un vampir.”

S-a ridicat repede. „Poate că nu sunt cel mai palpitant bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată, dar sper naibii că a te culca cu mine a fost mai bine decât să fii atacat de un vampir.”

„Îmi pare rău.” Ea se întinse pe spate pe perne și ridică privirea spre el. „Probabil că am folosit o imagine vizuală greșită.”

„Asa cred?”

„Te enervezi, nu-i așa?”

„Nu.”

Nu supărat, se gândi el. Rănit . Probabil doar mândria lui. Bine, nebun.

— Da, spuse el.

Căldura senzuală a dispărut din ochii ei. Expresia serioasă, atentă, a revenit.

„Când mă refer la un vampir, mă refer la genul de bărbat care este atras de o femeie ca mine pentru că el crede că dacă face sex cu ea o poate controla cumva și că, dacă o controlează, o poate folosi. a ei.”

— O femeie ca tine?

„Un visător extrem de lucid”, a explicat ea.

— Vorbești despre bărbați ca Oxlade și Guilfoyle?

„Oxlade nu este interesat să facă sex cu mine. Vrea doar să facă experimente pe mine. Arthur Guilfoyle ar fi bucuros să mă seducă dacă s-ar gândi că asta i-ar obține ceea ce își dorește, dar ar fi ca de obicei. Nu vă înșelați, ambii bărbați sunt extrem de enervanți, dar nu i-aș clasifica drept vampiri.”

„Se pare că știi multe despre bărbați precum Oxlade și Guilfoyle.”

„Am petrecut ani de zile rezervând întâlniri cu terapeuți și medici și analiști care pretind că sunt experți în vise. Unii au încercat să fie de ajutor. Altele erau fraude și contra. Mai mulți au avut o abordare cu adevărat științifică sau medicală. Câțiva erau delirante. Dar există o altă categorie.”

— Vampirii?

Ea îi atinse maxilarul cu vârful degetului. „Ești un detectiv foarte inteligent.”

„Ți-am spus că țin pasul cu literatura profesiei.”

„Da, ai menționat asta.”

— O să-mi spui despre relația ta cu căsătoria, nu-i așa?

„Doar dacă vrei să auzi detaliile sângeroase”, a spus ea.

„Nu sunt sigur că vreau să-i aud, dar trebuie să știu ce s-a întâmplat cu tine, care te-a lăsat atât de timid când vine vorba de căsătorie.”

„Cu aproape doi ani în urmă, am intrat în biroul doctorului Brighton Forrester. A fost primul bărbat pe care l-am întâlnit vreodată care m-a înțeles cu adevărat când mi-am explicat visele și de ce am vrut să le controlez mai bine. El însuși a fost – este – un visător lucid.”

„El visează așa cum faci tu.”

Maggie a zâmbit, dar nu zâmbetul l-a făcut să-și tragă sufletul. Acest zâmbet l-a făcut să-și dorească să-l lovească în pământ pe doctorul Brighton Forrester.

— Da, spuse ea. „A fost o ușurare să pot vorbi cu cineva care nu credea că am delir sau că sufeream de nervi slabi sau era predispus la isterie.”

„Te-ai îndrăgostit de el?” el a întrebat.

Maggie își strânse nasul. „Mi-am spus că ceea ce am simțit este dragoste. Cu siguranță am fost atras de Brighton, iar el a fost atras de mine, cel puțin la început. Aveam atât de multe în comun.”

Spre deosebire de, să zicem, tu și mine, se gândi Sam. A decis că nu se va opri asupra acestui gând nedorit, nu acum.

— Continuă, spuse el.

„Nu a rănit că era frumos, bine educat și inteligent”, a spus Maggie. „Era un medic cu o reputație distinsă. Familia mea l-a iubit.”

„Ce a mers prost?”

Ea tresări. „V-am spus că bârfele care au circulat după dezastru nu erau exacte. *Nu* am lăsat Brightonul singur la altar în ziua nunții.”

„Remarcat.”

„Da, Brighton și cu mine eram logodiți, și da, toate aranjamentele fuseseră făcute și da, presupun că toată lumea cumpărase cadourile și da, aveam ultima armătură pentru rochie, dar am anulat nunta. șaptesprezece zile întregi înainte de ceremonie — nu în ultimul moment.

În ciuda lui, Sam nu și-a putut înăbuși un rânjel rapid. „Mi se pare o idee bună. Continua să vorbești.”

„În general, se presupunea că am suferit un atac sever de nervi nupțiali. Stresul pregătirii nunții indusese o criză de isterie. S-a vorbit despre trimiterea mea înapoi la Sweet Creek pentru o cură de odihnă. Am decis că era timpul să plec de acasă. Asa am făcut. În mijlocul nopții. Se pare că este mult mai greu să fie comisă pe cineva când adultul în cauză nu locuiește sub același acoperiș cu cei care cred că ar trebui să fie comisă, mai ales dacă acea persoană nu poate fi găsită.”

„Wow. Te-ai ascuns?”

— De câteva luni, spuse Maggie. „Așa am ajuns în Adelina Beach. Toată lumea a presupus că voi veni acasă când voi rămâne fără bani, dar am reușit să supraviețuiesc scriind pentru revistele de confesiuni. În cele din urmă, am obținut postul de asistent al lui Lillian. Undeva de-a lungul liniei, Brighton s-a logodit cu altcineva și familia mea a ajuns la concluzia că, dacă eram suficient de puternică ca să mă descurc în lume fără ajutorul lor sau banii lor, atunci poate că nervii mei erau în regulă până la urmă.

— Ai nervi de oțel, doamnă. Ce a mers prost în ultimul moment care te-a făcut să anulezi nunta?”

— Cu șaptesprezece zile înainte de ultimul minut, corectă Maggie.

„Dreapta. Cu șaptesprezece zile înainte de ziua cea mare.”

„Am decis să surprind Brightonul prezentându-mă la biroul lui la prânz. Când am intrat în camera de recepție, secretara lui era departe de biroul ei. Pe blotter era un dosar deschis

și o foaie de hârtie la mașina de scris. Se părea că era în proces de tastare a unor notițe ale lui Brighton. Maggie făcu o pauză. „Mi-am văzut numele.”

— Erai încă pacientul lui Forrester la acea vreme?

„Nu am fost niciodată pacientul lui.”

— Te-ai sfătuit cu el?

„Da. Am încheiat consultările înainte de prima noastră întâlnire. După aceea am devenit colegi. Cel puțin așa am văzut eu relația. Dar notele din dosar erau recente și indicau că Brighton credea că e ceva foarte în neregulă cu mine.

„Le-ai citit?”

— Erau despre mine, spuse Maggie. „Desigur că le-am citit.”

„Și?”

„Atunci am descoperit că se pare că sufeream de *disfuncție sexuală feminină*. Eram frig. Dar acesta nu a fost cel mai enervant lucru din dosar.”

„Povestea asta se înrăutățește?”

— O, da, spuse Maggie. „Brighton a speculat că incapacitatea mea de a atinge un orgasm cu el ar putea fi legată de eșecul meu de a exercita un control adecvat asupra viselor mele lucide. Recunosc că a avut loc un incident nefericit într-o după-amiază când am mers la plajă.”

„Cât de nefericit?”

„A fost o zi minunată. Am așipit în timp ce citeam o carte sub umbrelă. Visat. M-am trezit în mijlocul unui atac de anxietate teribil. Brighton a fost destul de alarmat, cel puțin. Între tine și mine, cred că el însuși a avut un atac de panică.”

„Despre ce ai visat?”

Maggie oftă. „Brighton. În visul meu a fost transformat într-un vampir. Mi-am dat seama mai târziu că intuiția mea mă avertizează că nu era un material bun pentru soț.”

„Aș spune că un astfel de vis merită un atac de anxietate.”

„Se pare că a fost prea mult pentru Brighton. Notele lui au arătat clar că era convins că combinația dintre disfuncția sexuală feminină și stresul visului meu extrem de lucid era prea mult pentru nervii mei delicati. Era evident că pregătea un istoric medical care să-i permită să mă angajeze după ce ne-am căsătorit.”

„A vrut să se căsătorească cu tine și apoi să te scoată din drum? De ce?”

— Cel mai vechi motiv din lume, spuse Maggie. „Bani. Familia mea are multe. Familia lui Brighton a pierdut aproape totul în anii imediat după accident. Se trăiește foarte bine ca medic, dar a crescut într-o familie care a avut cândva o mare avere. El a vrut să se mute înapoi în acea lume.”

„Așa că a plănuisit să se îmbogățească în mod demodat – urma să se căsătorească cu bani.”

„Da, dar nu acesta a fost motivul pentru care am făcut ceea ce am făcut când am încheiat logodna noastră.”

„Ajungem la partea vampirului psihic?” spuse Sam.

„Mi-am dat seama mai târziu că a fost foarte atras de mine la început. Nu fusesem complet păcălit. Dar nu am reușit să înțeleg că motivul pentru care mă dorea a fost pentru că sunt un visător lucid mai puternic decât el. El credea că mă poate folosi pentru a învăța cum să-și controleze propriul talent de vis lucid. Potrivit notelor, la început a fost convins că o relație intimă cu mine era o modalitate de a deschide ușa abilităților sale psihice latente.”

„Ei bine, la naiba. Primesc referința vampirului acum, spuse Sam. „Nu a fost doar un oportunist care a vrut să profite de tine; era delir”.

— Nu, deloc, spuse Maggie. „Puțin obsesiv, poate, dar nu delirant.”

„Ești sigur de asta?”

„Brighton este într-adevăr destul de sănătos și inteligent. Teoriile sale despre o legătură între sex, vise și paranormal ar putea fi valabile. Cine știe? Problema în ceea ce îl privea era eșecul meu de a atinge orgasmul. La urma urmei, dacă aș fi frig, abordarea lui de a atinge un nivel mai înalt de visare probabil nu ar funcționa. Nu cu mine, în orice caz.”

„Dar el nu a vrut să renunțe la oportunitatea de a se căsători în bani”, a spus Sam.

„Asta era planul, dar lucrurile nu i-au mers bine.”

Sam se uită în jos la ea pentru o clipă lungă. Maggie era într-o dispoziție sumbră, serioasă. Evident că a suferit o experiență traumatizantă. Ar trebui să respecte asta.

Dar nu s-a putut abține. Lăsa râsul să se răstoarne prin el.

Maggie îl privea, curioasă, dar evident deloc jignită. Ea a zâmbit. "Ce e așa amuzant?"

— L-ai speriat pe doctorul Brighton Forrester, nu-i așa? De aceea plănuia să te pună deoparte imediat după nuntă.”

Ea i-a oferit un moment de reflecție. „În cele din urmă, cu siguranță i-a fost frică de mine.”

„De aici intră focul?”

„Citeam dosarul când am auzit anumite zgomote sugestive care emanau din biroul interior.”

„Ai deschis ușa?”

— Normal, spuse Maggie.

„Forrester era înăuntru. La fel a fost și secretara dispărută.”

„Chiar ești bun la afacerea asta cu detectarea”, a spus Maggie. „Da, stătea pe biroul lui. El stătea între picioarele ei. Pantalonii îi erau jos în jurul gleznelor. A fost norocos.”

"De ce? Pentru că ți-a dat dovada de care aveai nevoie să știi că a înșelat?"

— Nu, pentru că Brighton s-a încurcat în pantaloni când s-a întors să vadă cine a intrat în cameră. S-a împiedicat și a căzut în mâini și în genunchi. Asta mi-a dat timp să arunc hârtiile din dosar în coșul de gunoi și să folosesc bricheta de pe birou pentru a aprinde focul.”

„Știi cum să mergi pentru atingerea dramatică. Probabil scriitorul din tine.”

Ea a zâmbit, iar de data aceasta a fost zâmbetul care i-a ridicat pulsul.

— Probabil, spuse ea.

Ea s-a întins în jos, și-a ondulat degetele în jurul lui, s-a aplecat și și-a trecut buzele peste ale lui.

Și tocmai așa era pe deplin, înverșunat de erect.

Îi trecu o mână în jurul ceafului ei. „Îmi vine prin minte că sunt multe de spus despre o imaginație vie.”

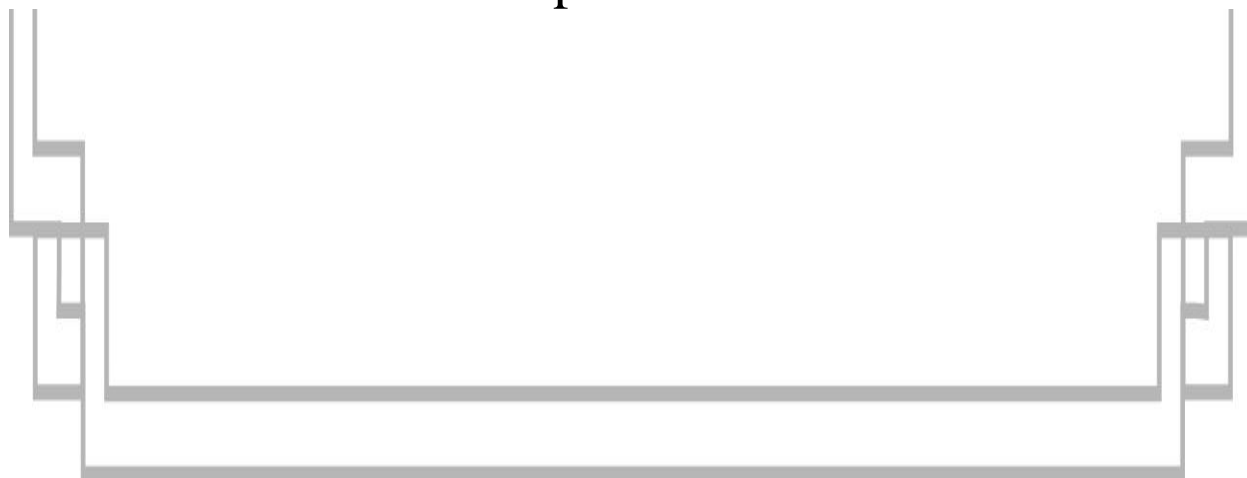
— Nu te sperii, nu? spuse Maggie.

„Doamnă, ești binevenită să intri în visele mele oricând.”

OceanofPDF.com

Capitolul 41

eu Am luat câteva apeluri la distanță lungă”, a spus Raina, „dar am reușit să găsim câteva informații despre Guilfoyle și situația lor financiară”.

„Te-a ajutat altcineva cu acele telefoane?” întrebă Sam.

Surprinsă de marginea ascuțită a întrebării, Maggie se întoarse să se uite la el. Era opt și jumătate dimineața. Raina sunase la hotel și lăsase un mesaj de la „mătușa” lui Sam cu puțin timp în urmă. A întors apelul de la un telefon public. Raina le sugerase ca cei trei să se întâlnească într-un loc retras pentru a discuta despre descoperirile ei. Se adunaseră într-un colț liniștit al unui mic parc.

„Am un alt anchetator în firma mea, Lyra Brazier”, a spus Raina. „Te rog nu-ți face griji. E foarte bună. Îmi dau seama că ești preocupat de păstrarea confidențialității acestei afaceri, dar te asigur că Lyra este de încredere și are anumite abilități care sunt utile atunci când vine vorba de obținerea de informații. Jur, este un talent psihic. Oamenii vorbesc cu ea înainte să-și dea seama ce se întâmplă.”

Sam dădu din cap, mulțumit.

„Nu vă faceți griji pentru costul apelurilor la distanță lungă”, a spus Maggie. „Doar adăugați-le la factura dvs.”.

Raina părea amuzată. "Voi face asta. Ai spus că angajatorul tău acoperă onorariile mele și ale domnului Sage?

— Așa este, spuse Maggie. „Dar eu sunt cel care va scrie cecurile.”

„Înțeleg.”

Raina scoase un caiet, îl deschise și răsfoi câteva pagini. Maggie zări o scriere ciudată de mână și fu pentru scurt timp îndepărtată.

„Stenciografa?” întrebă ea, curioasă.

„Odinioară am fost secretară”, a spus Raina. „Shorthand nu este eficient doar pentru a lua notițe în linia mea actuală de lucru, ci garantează un anumit nivel de confidențialitate.”

Sam ridică sprâncenele. „Este aproape un cod privat, nu-i așa?”

„Exact.” Raina a găsit pagina pe care o căuta și a făcut o pauză. „Începem. Înainte de a se căsători cu Arthur Guilfoyle, Dolores era Dolores Johnson. Era fiica nelegitimă a lui Carson Flint și a unei starlete eșuate pe nume Elizabeth Johnson.”

„Carson Flint, producătorul de la Hollywood?” întrebă Sam. — Omul care a construit moșia care acum este Institutul?

— Una și aceeași, spuse Raina. „Flint a murit acum optsprezece luni. El a ignorat-o pe Dolores toată viața ei. Întotdeauna a susținut că nu este tatăl ei. Mama Dolores nu a putut dovedi contrariul, desigur. A fost concediată de studio imediat ce s-a auzit că este însărcinată.”

„Ce s-a întâmplat cu ea?” întrebă Maggie.

„A lucrat la ghișeele de prânz până la moartea ei, acum câțiva ani. Dolores a căpătat aspectul mamei sale și a încercat să devină actriță. A aterizat câteva piese mici, dar până la urmă a eșuat. A găsit de lucru ca recepționar în cabinetul unui medic specializat în analiza viselor.”

„Așa l-a cunoscut pe Arthur Guilfoyle?” întrebă Sam.

„Da, dar la acea vreme era un actor care se lupta, pe nume Arthur Ellis. Se pare că avea probleme cu visele.”

„Cred că este într-adevăr un visător lucid”, a spus Maggie. „Asta explică de ce și-a rezervat o întâlnire cu acel doctor.”

— Adevărat, spuse Raina. „În orice caz, nu a trecut mult până când Dolores și Arthur aparent și-au dat seama că ar fi de făcut bani în afacerea de vis. Au decis să iasă singuri ca o echipă.”

„Cum au ajuns aici în Burning Cove?” întrebă Sam.

„Situția financiară a lui Dolores a suferit o transformare dramatică când Carson Flint a murit”, a spus Raina. Ea întoarse o pagină în caiet. „S-a răzgândit după ce fiul său a fost ucis într-un accident de motocicletă. Flint și-a refăcut testamentul și a lăsat totul în seama lui Dolores. În mare parte, asta însemna moșia Summer House aici, în Burning Cove. Au fost niște bani, dar nu mulți, pentru că Flint a fost lovit puternic de accident și a pierdut mai mulți când Depresiunea a început. Familia Guilfoyle trebuie să fi folosit până la ultimul bănuț pentru a renova și reamenaja Casa de vară pentru a o transforma în Institut.”

„Când au devenit Dolores Johnson și Arthur Ellis Guilfoyle?” întrebă Sam.

„Nu au devenit domnul și doamna Guilfoyle până când Dolores a descoperit că a moștenit moșia Flint”, a spus Raina.

— Ha, spuse Maggie. „Arthur s-a căsătorit cu ea pentru că a moștenit Summer House.”

„Momentul este oarecum discutabil”, a spus Raina.

„Dar de ce se schimbă numele?” întrebă Sam.

„Aceasta”, a spus Raina, „este o întrebare foarte bună. Bănuiesc că are ceva de-a face cu faptul că acum patru ani, Dolores Johnson și Arthur Ellis locuiau în Keeley Point.”

Sam zâmbi încet. „Ei bine, la naiba.”

„Conform bibliotecarului de la Biblioteca Keeley Point, difuzau anunțuri în ziarul local care promovau Programul Ellis Dream. Arthur Ellis s-a autoproclamat Maestrul Viselor. Amândoi au dispărut la scurt timp după ce Virginia Jennaway a fost găsită moartă pe plajă.”

Maggie se uită la Sam. „Semnătura Dream Master de pe brățară. Acesta este Arthur Guilfoyle.”

„Asta este.” Sam pocni din degete. S-a dus să stea la marginea micului iaz. „Șantajatorul a aflat că cuplul cunoscut acum sub numele de Guilfoyle ar putea fi legat de moartea lui Jennaway.”

„La această dată târzie nu va fi posibil să se dovedească că vreunul dintre Guilfoyle a drogat-o pe Jennaway în noaptea în care s-a înecat.”

„Asta e chestia cu șantajul, nu-i așa?” spuse Sam. „Extorsionarul nu trebuie să demonstreze că a fost comisă o infracțiune. Tot ceea ce este necesar este să amenințați ținta cu expunerea publică. Frica de scandal și de reputația pătată face restul.”

— Foarte adevărat, spuse Raina.

„Dar de ce să o șantajezi pe Lillian Dewhurst?” spuse Maggie.

Sam se întoarse de la iaz. „Am sentimentul că Dewhurst a fost o țintă a oportunităților. Șantajatorul trebuie să fi descoperit că a fost membră a Societății Călătorilor Australi pentru o vreme. Dewhurst are de protejat un mare secret: identitatea ei. Un scandal care implică droguri și o femeie moartă i-ar putea distruge cariera.”

„De unde știa șantajatorul că mătușa Cornelia va participa la conferință?” întrebă Raina.

— Nu a fost nicio modalitate de a ști, spuse Sam. „De aceea, instrucțiunile din notă i-au spus să cumpere un bilet și să participe la evenimentul de deschidere.”

Raina dădu din cap. „O țintă de oportunitate, dar nu una dintre țintele primare. Lucrurile s-au încurcat pentru că impostorul a apărut pretinzând că este Cornelia.”

„Sunt aproape sigur acum că Nevins a fost șantajatorul”, a spus Sam.

„Cine a fost ucis de una dintre victimele ei preconizate în prima noapte”, a spus Raina. „Asta se potrivește.”

„Unde ne lasă toate astea?” întrebă Maggie.

— Îl lasă pe detectivul Brandon cu o probabilă crimă pe mâini, spuse Sam. Dar mă îndoiesc că va putea continua ancheta Nevins. Nu există dovezi concrete și nimeni nu pare să facă presiuni.”

„Un lucru este clar”, a spus Raina. Ea închise caietul. „Guilfoyle trebuie să facă Institutul să plătească. Dacă nu începe să facă bani în curând, vor fi distruși financiar.”

— Vise și droguri, spuse Sam. „Chiar nu poți greși vânzând nici unul, nu?”

„Înfășurați-o pe ambele într-un singur pachet, legați-o cu o panglică frumoasă, vindeți-o la câteva stele și aveți fundația unui imperiu financiar”, a spus Raina. „Ai nevoie de altceva de la mine?”

„Nu acum.” Sam a scos o carte de vizită și i-a dat-o. „Apreciez ajutorul. Îți sunt dator și sunt bucuros să răsplătesc favoarea. Sunt pe plaja Adelina. Sună dacă pot face ceva pentru tine acolo. Mai am câteva legături bune și în LA.”

Raina zâmbi. "O să țin minte asta. Afacerea noastră funcționează pe conexiuni. Sunt mereu fericit să găsesc unul nou."

— Nu uita de factura, spuse Maggie.

"Nu voi." Raina se uită la ea. „Încă un lucru înainte să plec."

"Da?"

„Despre sfatul pe care l-ai sugerat să-l dau artistului care a pictat peisajele din biroul lui Luther."

Maggie s-a pregătit. "Îmi pare rău; Ar fi trebuit să-mi țin gura. Îmi dau seama că nu aveam nicio treabă să ofer acel sfat."

„Vreau să-ți mulțumesc", a spus Raina.

"Tu faci?"

„Azi dimineață, când am trecut la biroul lui Luther să-i spun că mă îndreptam să te întâlnesc, l-am găsit în studioul lui. Pictura."

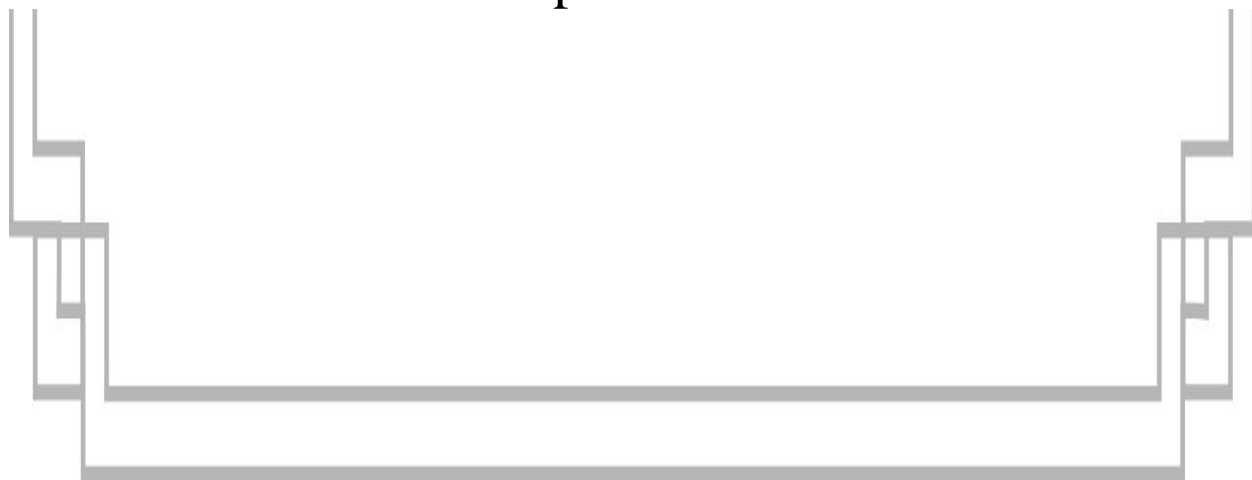
„Un alt peisaj furtunos?" întrebă Maggie, cu inima scufundată.

Raina zâmbi. "Nu. Arătau ca două uși într-un hol nesfârșit."

OceanofPDF.com

Capitolul 42

În mod evident, Oxlade a decis să nu plece până la urmă, spuse Sam.

E Se opri pe poteca din grădină și se uită la sedanul care stătea în fața vilei pentru oaspeți. Intuiția lui de polițist nu era doar șoaptă, ci țipa un avertisment.

Era zece și jumătate. După întâlnirea de dimineață cu Raina, el și Maggie s-au întors la hotel pentru un mic dejun târziu și apoi au ales să meargă la Institut pentru ceea ce trebuia să fi fost prelegerea lui Oxlade. Voia să vadă reacțiile tuturor celor implicați când a devenit evident că Oxlade nu avea de gând să apară. Poteca i-a purtat prin terenul luxuriant și aproape de vilă.

„Cu siguranță i-am trezit nervii noaptea trecută cu performanța mea uluitoare ca o femeie dezlănțuită”, a spus Maggie. „Trebuie să fi fost prea supărat ca să conducă înapoi în LA”

— A fost zguduit aseară, spuse Sam. „Dar cred că asta l-ar fi făcut și mai hotărât să scape de Burning Cove cât mai repede posibil. Hai să vorbim cu el.”

Maggie se uită la ceas. „Este aproape timpul pentru prelegerea lui. Poate că s-a hotărât că atâta timp cât este încă aici, ar putea la fel de bine să o prezinte. La urma urmei, este o oportunitate grozavă de a atrage noi pacienți.”

„Având în vedere starea de spirit a lui Oxlade aseară, nu-l văd dând mai mult din credibilitatea sa profesională Metodei Guilfoyle. Nu va ține o prelegere în această dimineață.”

— Ai dreptate, spuse Maggie. „Deci de ce este încă aici?”

Au mers spre vilă. Sam verifică portbagajul mașinii lui Oxlade. Era deblocat și gol. A urcat treptele și a bătut puternic în ușa de la intrare. Maggie stătea într-o parte.

Nu a existat niciun răspuns.

„Probabil că nu se simte foarte prietenos cu mine în acest moment”, a spus Maggie. „Dacă mă vede aici afară, nu va deschide ușa.”

Sam încercă butonul. „Deblocați.” Deschise ușa ușoară și privi de-a lungul holului din față plin de întuneric. „Perdelele sunt închise și luminile sunt stinse. Stai aici.”

„De ce?”

— Pentru că nu cred că voi găsi ceva bun înăuntru.

— Poate că încă doarme, spuse Maggie. Nu părea optimistă.

„Promite-mi doar că vei aștepta aici.”

„Îți promit.”

Întinse mâna sub marginea jachetei și scoase pistolul din tocul de umăr. Maggie aruncă armei o privire neliniștită, dar nu comentă.

A lăsat ușa deschisă și a intrat în întuneric.

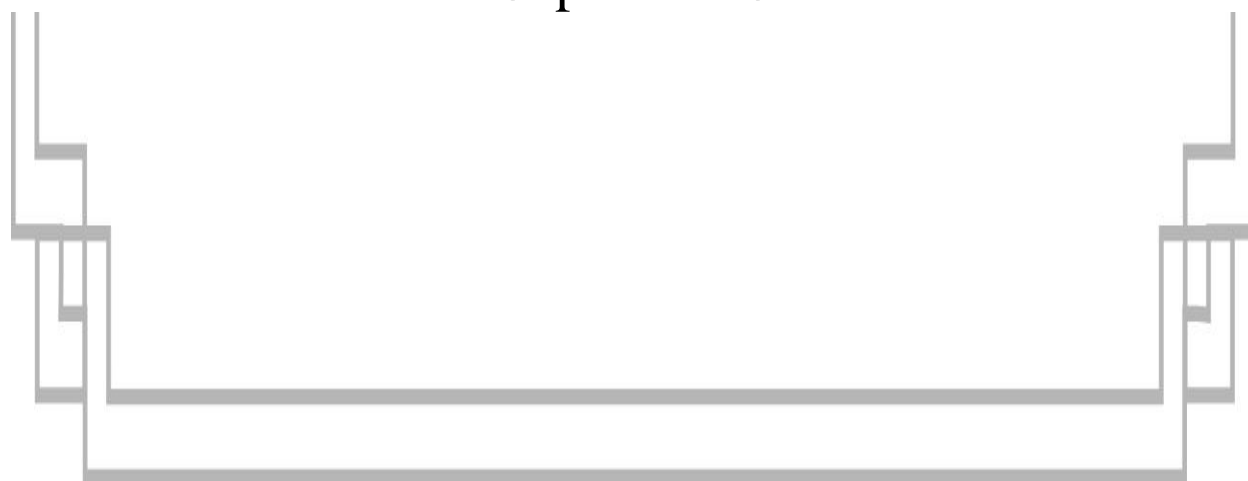
Nu a fost surprins când a găsit cadavrul și nici nu a fost surprins să descopere că sticla de colonie lipsea.

Baia împrăscată de sânge și ciocanul au fost un șoc. Au schimbat totul.

OceanofPDF.com

Capitolul 43

Why?" întrebă Maggie. „Ce diferență are faptul că Oxlade a fost ucis cu un ciocan?” — Indică că este implicat un al doilea ucigaș, spuse Sam. „Primul preferă să consume droguri. Ele fac o ucidere îngrijită și curată și lasă foarte puține dovezi. Celălalt ucigaș nu-i pasă să fie ordonat. Poate că a fost înfuriat sau poate s-a entuziasmat prea mult. Poate că e pur și simplu nebun. Greu de spus. Oricare ar fi cazul, era după amplificator. A luat sticla de colonie.”

"El?" întrebă Maggie tăios. — Ești sigur că ucigașul este un bărbat?

Stăteau în fața intrării în vila de oaspeți. Aleea era plină de mașini de poliție, o ambulanță și o mână de ofițeri în uniformă. A fost, de asemenea, o mulțime de privitori curioși, inclusiv cei trei ghizi de vis, diverși membri ai personalului Institutului și câțiva participanți la conferință.

Dolores și Arthur Guilfoyle se aflau pe treptele din fața vilei, discutând cu detectivul Brandon. Maggie nu putea auzi ce era spus, dar era evident că Arthur era agitat. Părea că îl imploră pe Brandon. Dolores stătea tăcută, cu poziția rigidă, cu fața sumbră. Nu părea șocată, ci revoltată.

O altă problemă de publicitate pentru Institut, se gândi Maggie.

Cu puțin timp în urmă, un reporter și un fotograf sosiseră într-un speedster decapotabil. Femeia de la volan sărise afară, cu caietul și creionul în mână și anunțase că este Irene Ward, reporterul de la *Burning Cove Herald*.

Se îndreptase direct spre ușa deschisă a vilei, cu fotografii în urmă. Brandon le ordonase amândurora să rămână în afara casei. Iritat, Ward îi îndrumase bărbatului cu camera să facă cât mai multe fotografii cu scena din afara vilei, iar apoi începuse să se miște prin mulțime, vorbind cu oricine și cu toată lumea.

— Nu pot fi absolut sigur că ucigașul este un bărbat, spuse Sam. „Dar faptul că oricine a folosit un ciocan și nu a avut probleme în a crea scena aceea în baie mă face să cred că este cea mai probabilă posibilitate. Femeile preferă de obicei să nu fie acoperite de sânge și . . . alte chestii dacă le pot evita.”

„Ce alte chestii?” întrebă Maggie.

— Nu vrei să știi, spuse Sam. „Ideea mea este că cine l-a ucis pe Oxlade ar fi părăsit vila cu mult sânge pe haine.”

Maggie și-a dat seama că studia mulțimea, nu pe Guilfoyle.

"La cine te uiti?" ea a întrebat

„Cei doi ghizi de vis masculin, Larry și Jake.”

Maggie îi urmă privirea și îi văzu pe tineri. Păreau să încerce să atragă atenția lui Irene Ward.

„Vor să-și afișeze numele în ziare”, a spus Maggie. Ea făcu o pauză, gândindu-se. — Înțeleg ce vrei să spui despre puțin probabilitatea ca o femeie să folosească un ciocan. Cu siguranță aș lua unul în autoapărare dacă asta ar fi tot ce era disponibil, dar dacă aș plănuî să ucid pe cineva, aș vrea să păstrez o oarecare distanță între mine și cealaltă persoană, mai ales dacă încercam să ucid un bărbat. Nu este doar ideea de a fi acoperit cu sânge. Este de bun simț. Nu aș vrea să mă apropiu prea mult și să-mi asum riscul să fiu copleșit.”

— Îți iei din nou notițe pentru cartea ta, nu-i așa?

„Făcând doar o observație.”

"Mincinos. Dar observația ta este interesantă.”

— Pentru că îți confirmă teoria? întrebă Maggie.

— Nu, pentru că mă face să cred că ucigașul nu a avut timp să facă multe planuri. Un pistol ar face prea mult zgomot, mai ales în miezul nopții. I-ar fi trezit pe cei trei ghizi de vis din cartierele lor. Ciocanul era probabil convenabil și garantat că va fi mult mai silențios decât un pistol.”

„Trebuie să fie o mulțime de instrumente depozitate aici, pe terenul Institutului”, a spus Maggie. „Un loc atât de mare și atât de vechi are nevoie de reparații minore constante.”

— În spatele hotelului este și o magazie de scule, spuse Sam. „Unelte sunt scumpe. Ambele magazine sunt probabil incuiate noaptea. Dacă ciocanul care a fost folosit pe Oxlade a venit de la oricare dintre ei...

„Ar indica că cel care l-a ucis pe Oxlade știe cum să-și facă drumul la Institut și la hotel”, a spus Maggie.

"Dreapta. Brandon își va da seama, așa cum am făcut și noi." Sam a încetat să vorbească pentru că detectivul venea spre ei. — Ascultă-mă, Maggie. Nu-ți vei oferi voluntar legătura personală cu Oxlade și, mai presus de toate, nu-i vei spune lui Brandon că crezi că doctorul a încercat odată să te otrăvească.”

"Dar-"

„Dacă vei respira cât de mult l-ai urât pe Oxlade și de ce, vei trece direct în fruntea listei de suspecți a lui Brandon.”

Surprinsă, Maggie se uită la el. „Dar m-am gândit că am convenit că va căuta un bărbat suspect.”

„Oxlade a fost o figură binecunoscută în lumea cercetării viselor. Moartea lui va fi o veste mare, mai ales având în vedere violența implicată și faptul că s-a întâmplat aici, la Institut. Asta înseamnă Brandon va fi supus multă presiune pentru a face o arestare. Nu vrem să-i dăm o scuză să te bage în închisoare.”

— Bine, am înțeles, spuse Maggie.

„De asemenea, nu ar arăta bine pentru Sage Investigations dacă primul client al firmei ar fi arestat pentru crimă. Aș fi norocos să obțin chiar și o muncă de divorț după acest tip de presă.”

Maggie adulmecă. „Îmi pare bine să știu că pui interesele clientului tău pe primul loc.”

— Nici nu mai vorbi de cazul Jennaway. Mă ocup de asta.”

Brandon se opri în fața lor. Dădu din cap spre Maggie și atinse marginea fedorului lui răvășit. „Domnișoară Lodge.”

— Detectiv, spuse ea. „Sam mi-a spus că scena din interiorul vilei este îngrozitoare. Îmi pare atât de rău că ați trebuit să vedeți amândoi cadavrul.”

Brandon rămase în gol pentru o clipă, evident fără să-și dea seama ce să facă cu simpatia ei.

El a mormăit. „O parte din muncă.”

— Înțeleg, spuse ea blând. „Dar trebuie să facă niște vise groaznice.”

„Uh.” Brandon s-a retras. „Toată lumea are vise urâte uneori.”

— Da, spuse Maggie. „Dar există modalități...”

Sam îi aruncă o privire severă. A primit mesajul și a încetat să mai vorbească. Se întoarse spre Brandon.

— Găsești ceva util în afară de ciocan? el a spus.

„Nimic încă.” Brandon și-a băgat pălăria pe cap. „Fără amprente decente în sânge. Ucigașul a folosit un prosop pentru a șterge podeaua.”

„Va fi mult sânge pe hainele celui care a folosit acel ciocan”, a spus Sam.

— Da, greu să scapi de multe haine pătate de sânge, a fost de acord Brandon. Se uită la Guilfoyle. „Teoretic, ar trebui să-i elimin pe cei doi ca suspecti. Dacă ai dreptate în legatura cu drogurile, asta se pare că tocmai au pierdut gâsca care trebuia să depună ouăle de aur pentru ei aici, la Institut.

— N-aș fi prea repede să le ștear de pe listă, spuse Sam. „Maggie a fost martoră la o ceartă între Oxlade și Guilfoyle aseară, imediat după ce Guilfoyle a dat o lectură de vis. Oxlade a anunțat că pune capăt aranjamentului lor de afaceri și a ieșit cu furtună.

— Interesant, spuse Brandon. Se uită la Maggie. — I-ai văzut pe cei doi certându-se?

— Da, spuse ea. „Domnul. Guilfoyle și cu mine am vorbit câteva minute după lectură. L-am acuzat mai mult sau mai puțin că este o fraudă, iar el a recunoscut-o. Oxlade era în culise atunci și a auzit conversația. Era furios.”

— Asta explică valizele din sufragerie, spuse Brandon. „Așa că Oxlade încerca să părăsească orașul și cineva s-a asigurat că nu o face. Trebuie să spun că este o ușurare.”

"De ce?" întrebă Maggie.

Brandon a scos un oftat profund, obosit. — Indică un motiv, ceea ce înseamnă că caut un suspect uman.

Sam ridică sprâncenele. „A existat vreodată vreo îndoială?”

„Nu, dar oamenii mei îmi spun că cineva răspândește zvonuri despre un asasin psihic care ucide oameni în visele lor.”

„Ar trebui să fie evident că Oxlade nu a fost ucis de forțe supranaturale”, a spus Sam.

— Sigur, spuse Brandon. „O fantomă sau un spirit nu ar avea nevoie de un ciocan. Dar amândoi știm că acest mic fapt nu va opri zvonurile sau titlurile.”

— Adevărat, spuse Maggie.

„Oamenii mei verifică dacă ciocanul a venit din magazia de scule de aici de la Institut sau din cea de la hotel”, a spus Brandon. „Dacă acesta este cazul, ar fi un indiciu util. Ofițerii caută și hainele însângerate.”

„S-au înregistrat progrese în cazul Nevins?” întrebă Maggie.

— Nu, spuse Brandon. „Dacă nu apare ceva nou, va fi considerat cauze naturale. Ruda apropiată a lui Nevins este o mătușă în vârstă din est. Ea a spus că nu își permite să iasă în vest pentru a revendica cadavrul.”

— Nimeni nu-l va îngropa pe Beverly Nevins? întrebă Maggie.

„Când m-am lovit cu mătușa, am reușit să-l dau de urmă pe colega de cameră a lui Nevins. Pamela Springs conduce astăzi din LA pentru a împacheta lucrurile domnișoarei Nevins. Ea a spus că nu își permite să plătească pentru o înmormântare. Se pare că județul va trebui să se ocupe de asta.”

„Cum a reacționat Pamela Springs când i-ai spus că Nevins a murit?” întrebă Sam.

„Părea trist, dar nu tocmai șocat să aud că Nevins ar fi supradozat. Se pare că a existat o istorie de consum intens de alcool și somnifere.” Brandon își verifică ceasul. „Trebuie să fiu pe drum. Dacă apare ceva, sună-mă.”

— Sigur, spuse Sam.

Brandon a început să plece, dar a făcut o pauză. — Un cuvânt de avertisment, Sage. Familia Guilfoyle mi-a sugerat să te pun în fruntea listei de suspecti.

— Cifre, spuse Sam.

„Ce?” Indignarea s-a izbit de Maggie. „Cum îndrăznesc ei să sugereze așa ceva? Ce posibil motiv ar putea avea Sam?”

Brandon pufni. „Întors la școala de detectivi, s-au gândit să ne spună că primul suspect este cel care a descoperit cadavrul.”

— E ridicol, spuse Maggie.

„Ai fi surprins cât de des se dovedește adevărat”, a spus Brandon.

Se întoarse și se îndreptă spre un grup de ofițeri adunați în fața vilei pentru oaspeți.

„Este de necrezut”, a înfuriat Maggie.

— Nu, era previzibil, spuse Sam. ”Ține-te bine. Soții Guilfoyle tocmai ne-au văzut. Se îndreaptă spre noi și par enervați. Probabil că acest tip de publicitate nu este ceea ce au avut în vedere când i-au cerut lui Oxlade să-și împrumute numele conferinței.”

Maggie a început să răspundă, dar s-a oprit pentru că Dolores și Arthur se aflau brusc în fața lor. Sam avea dreptate. Erau furiosi.

Dolores se uită cu privirea la Sam. — Aveți idee ce ați făcut, domnule înțelept?

„Ați găsit cadavrul?” s-a oferit el.

— Ne-ai distrus, spuse Arthur, cu vocea strânsă de furie. — Ai distrus Institutul. A întins o mână într-un gest menit să cuprindă întreaga proprietate. „Am trecut de moartea lui Nevins, dar nu se poate ține pe asta în afara titlurilor.”

— Chiar dacă ai prezis-o? întrebă Maggie încet.

Sam se uită la ea, încruntat, dar nu încercă să o tacă.

„Ce vrei să spui?” întrebă Dolores. Părea nesigură. Atentie.

— La sfârșitul lecturii de aseară, domnul Guilfoyle a anunțat că Călătorul se afla în străinătate pe terenul Institutului, spuse Maggie. „Vânătoare.”

Arthur se uită la ea, uluit.

— Da, spuse el. — Am spus așa ceva, nu-i așa?

— Cred că ai sugerat că ținta Călătorului era o femeie, dar acesta este doar un detaliu, nu-i așa? spuse Maggie.

Arthur se întoarse către Dolores, rugând în tăcere ajutor. Dar atenția ei era concentrată pe Maggie.

— Vino cu mine, Arthur, spuse Dolores. Ea și-a smuls privirea de la Maggie și l-a prins ferm de brațul lui Arthur. „Trebuie să vorbim cu reporterul de la *Herald*. Până la urmă, s-ar putea să avem șansa să trecem la capătul acestei povești.”

Sam a privit cuplul grăbindu-se prin mulțime. Apoi se uită la Maggie.

„Va fi destul de ironic dacă se va dovedi că tocmai ai salvat Institutul a doua oară”, a spus el.

— Da, va fi, spuse Maggie. „Am făcut-o pentru ca tu să poți judeca reacția lor la ideea de a salva Institutul.”

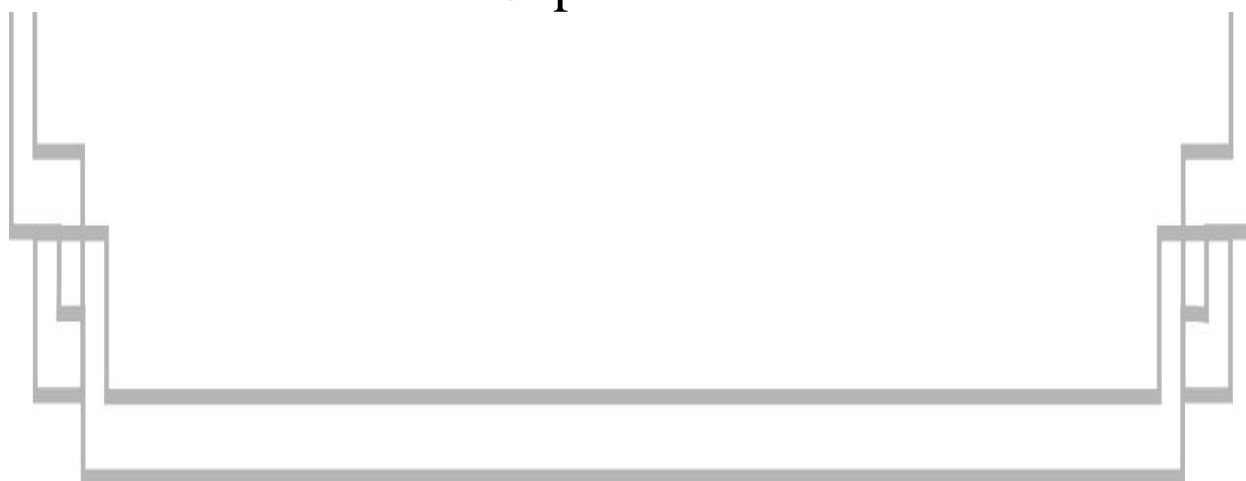
„Știu.”

„Bine? Ai învățat ceva?”

„Reacția lor a confirmat ceea ce știam deja. Vor face orice pentru a salva Institutul și afacerea.”

Capitolul 44

Beverly a fost o femeie disperată, nefericită”, a spus Pamela Springs. „Ea a crescut cu bani, vezi. Era obișnuită cu haine și bijuterii bune. Îi plăcea să petreacă cu prietenii ei bogați. Dar tatăl ei a pierdut totul în cele mai grele vremuri grele. Și-a luat viața cu băutură și pastile. La începutul acestui an, sora ei a făcut același lucru.”

„Detectivul Brandon nu a reușit să urmărească niciun membru apropiat al familiei”, a spus Sam. „Se pare că există doar o mătușă în vârstă în est.”

Pamela fusese reticentă să vorbească despre Beverly Nevins, dar Maggie o asigurase că va fi plătită pentru timpul ei. Pamela a spus că are nevoie de bani pentru benzină pentru drumul înapoi la LA și suficienți bani pentru a acoperi partea lui Nevins din chirie în acea lună. Maggie i-a spus că nu era o problemă.

Cei trei beau cafea la o cafenea de pe trotuar din inima cartierului comercial la modă din Burning Cove. Turiști bine îmbrăcați și localnici s-au plimbat pe trotuarele umbrite de palmieri și au studiat oferte scumpe în vitrinele buticurilor și galeriilor. Privită din această perspectivă, se gândi Maggie, nu ai ști niciodată că țara încă mai iese dintr-o depresie teribilă.

— Ți-am spus că Bev are o soră, spuse Pamela. „Eleanor. Ea și Bev s-au cazat împreună într-o pensiune. Eleanor era o femeie foarte tulburată. După ce și-a luat viața, Bev s-a mutat cu mine. Pentru o vreme părea să se descurce bine. Și-a găsit un loc de muncă lucrând la Bullocks pe Wilshire. Era o poziție bună și avea pregătirea și experiența necesară pentru a vinde bunuri de lux oamenilor bogați, dar ura asta.”

„Asta explică hainele la modă din camera ei de hotel”, a spus Sam. „Le-a furat ca să arate bine pentru conferință?”

Pamela se strâmbă. „Ea a spus că împrumuta hainele. Ea a plănuit să le returneze la depozit când s-a întors în LA. Acum se pare că eu voi fi cea care trebuie să le duc înapoi la magazin. Sper doar să nu fiu acuzat de furt.”

„Dacă există vreo problemă, sună-mă”, a spus Sam. „Voi contacta pe Brandon și voi clarifica lucrurile.”

Pamela s-a relaxat puțin. "Mulțumiri."

„A participat Beverly la conferința de la Institut pentru că era interesată de visul lucid?” întrebă Maggie.

„Nu era deloc interesată de vise”, a spus Pamela. — Nu până când nu a citit jurnalul surorii ei.

Sam nu s-a mișcat, dar Maggie și-a dat seama că deodată era și mai concentrat și mai intenționat decât fusese cu o clipă în urmă.

— Sora a lăsat un jurnal? spuse el foarte încet.

Pamela a dat din cap și a ales un mic sandviș de pe tavă. „Bev era curioasă, așa că a citit-o. Ea mi-a spus că în urmă cu patru ani Eleanor a alergat cu o mulțime rapidă de oameni din societate care erau entuziasmați de teoriile analizei viselor psihice. S-au alăturat unui grup format dintr-un bărbat care s-a autointitulat Maestrul Viselor. Chestii prostii, spuse Bev. Dar se pare că Maestrul Visului era foarte arătos. Eleanor s-a îndrăgostit de el. Bev a găsit o fotografie cu ei doi înfipți în jurnal.

— Beverly a dat peste alte secrete din jurnal care ar putea face material de șantaj? întrebă Sam.

„Se pare că unul dintre membrii grupului a murit în circumstanțe misterioase. Au existat zvonuri despre droguri. Singurul alt lucru interesant a fost că, potrivit jurnalului, femeia care mai târziu a devenit mătușa Cornelia a fost membră a grupului de vis pentru o scurtă perioadă. Cred că numele ei de familie era Dunstan sau Danvers sau așa ceva.

— Dewhurst, spuse Maggie încet.

— Poate, spuse Pamela. "Nu-mi amintesc. Știu că Bev a încercat să o găsească în agenda telefonică Keeley Point și a încercat, de asemenea, agenda telefonică LA, dar nu a găsit pe nimeni care să fie de sex feminin, de vârstă potrivită și de clasă socială potrivită, așa că a renunțat."

Lillian nu era în agenda telefonică și locuia în Adelina Beach, nu LA sau Keeley Point, se gândi Maggie. Ar fi fost foarte greu să o găsești dacă nu știai mai multe despre ea decât doar numele ei.

— Continuă, i-a spus Sam Pamelei.

„Așa a fost, cel puțin la momentul respectiv”, a spus ea. „Bev a scris jurnalul și părea că a uitat de el până acum o lună. Atunci a văzut fotografiile cu familia Guilfoyle în ziare.”

„L-a recunoscut pe Arthur Guilfoyle drept Maestrul Visului din poza pe care a găsit-o în jurnal”, a spus Sam.

"Da." Pamela bău niște cafea și coborî ceașca. „Ea a devenit foarte entuziasmată. Tot ceea ce putea să vorbească erau banii pe care i-ar plăti Guilfoyle pentru a ține din ziare

poveștile despre Master Master și despre moartea lui Jennaway. Ceva despre implicarea drogurilor. Ea a spus că zvonurile le-ar putea distruge.”

— Și-a propus să-i șantajeze pe Guilfoyles, spuse Sam. — Dar mătușa Cornelia?

Pamela se strâmbă. „A avut ideea să încerce să o determine pe mătușa Cornelia să plătească și pentru tăcere. Ea a spus că o poate conecta la Astral Travelers Society și, prin urmare, la moartea misterioasă a lui Jennaway. Nu a știut cum să ajungă la femeia care a scris rubrica, așa că ea a trimis o scrisoare prin editorul ziarului. Ea a spus că a fost o șansă lungă pentru că Cornelia s-ar putea să nu primească scrisoarea la timp. Ea nu era deosebit de îngrijorată.”

— Pentru că Guilfoyle erau ținta ei principale, spuse Sam.

Pamela dădu din cap. „S-a gândit că au cel mai mult de pierdut.”

— A pomenit ea de doctorul Oxlade? întrebă Sam.

„Nu, nu că îmi amintesc.” Pamela oftă. „Am avertizat-o că extorcarea este o afacere foarte periculoasă.”

— Ai avut dreptate, spuse Sam încet.

Pamela se uită la el. — Bev a fost ucisă, nu-i așa?

— Pare, spuse Sam. „Dar poliția probabil că nu va putea dovedi asta.”

— Săraca Beverly, șopti Pamela. „Era atât de nefericită.”

Maggie își coborî ceașca. — A găsit Beverly o fotografie a mătușii Cornelia în lucrurile surorii ei?

— Nu, spuse Pamela. „Singura poză pe care trebuia să treacă a fost cea cu mătușa Cornelia la clubul de noapte din Burning Cove. Dar acea femeie s-a dovedit a fi un impostor. Bev nu știa ce face. Soții Guilfoyle vând vise. Aceștia pot câștiga mulți bani. Oamenii în această poziție vor face tot ce cred că este necesar pentru a se proteja. Uciderea unui șantajist mic nu i-ar deranja deloc.”

— Ai dreptate, spuse Maggie blând. „Problema a fost că Beverly Nevins și-a vândut un vis. Ea a crezut că va câștiga mulți bani în grabă și va revendica viața pe care o cunoștea înainte ca tatăl ei să piardă averea familiei.”

— Da, spuse Pamela.

— Cunoscut tipul, spuse Maggie. „Fostul meu logodnic a urmărit același vis.”

„Este atât de trist”, a spus Pamela. „Dacă s-ar fi concentrat pe viitor. În schimb, ea a fost obsedată de trecut.”

— Este vreo șansă să ai jurnalul ăla cu tine astăzi? întrebă Sam.

— Nu, spuse Pamela. „Beverly a luat-o cu ea când și-a făcut bagajele pentru Burning Cove. Ea a spus că deține dovada de care avea nevoie pentru a-i convinge pe Guilfoyle și pe mătușa Cornelia că i-ar putea distruge dacă nu o plătesc.”

„Doar pentru a confirma”, a spus Sam, „din câte știți, Beverly Nevins intenționa să șantajeze trei persoane? Soții Guilfoyle și mătușa Cornelia?

„Aceștia sunt singurii oameni despre care a vorbit”, a spus Pamela. „Uite, trebuie să plec. Este o călătorie lungă înapoi la LA. Aș prefera să nu fiu singur pe acel drum după lăsarea întinericului.”

— Nu te învinovăţesc, spuse Maggie. „Aţi fost de mare ajutor.” Şi-a deschis geanta, a scos mai multe bancnote şi i le-a întins Pamelei. "Mulţumesc."

Pamela se uită la numerar, nesigură. „Este prea mult. Am nevoie doar de bani pentru benzină şi de chirie."

„Apreciem timpul acordat”, a spus Maggie. „Ai răspuns la câteva întrebări pentru noi."

— Ei bine, a spus Pamela. A pus banii în geantă şi s-a ridicat în picioare. "Mulţumesc."

— Încă o întrebare, spuse Sam. — Ai spus că Nevins a luat jurnalul şi fotografia cu ea când a plecat la Burning Cove.

— Aşa este, spuse Pamela.

„A mai luat ceva despre care credea că ar fi util pentru schema ei de şantaj?” întrebă Sam.

— O brăţară, spuse Pamela. „A aparţinut surorii ei. Era convinsă că ar putea să-l vândă familiei Guilfoyle, precum şi jurnalul şi fotografia.

Se întoarce şi se îndepărtă spre Hudson, parcat la bordură. Sam o privi plecând pe stradă. Maggie îl urmărea.

"La ce te gândeşti?" ea a întrebat.

„Cred că persoana care a căutat în camera de hotel a lui Beverly Nevins căuta jurnalul, fotografia şi brăţara. Oricine a fost a găsit jurnalul şi fotografia, dar nu brăţara."

„Presupun că asta înseamnă că îl putem elimina pe Oxlade ca suspect în moartea lui Beverly Nevins”, a spus Maggie. „Se pare că el nu era pe lista ei de ţinte de şantaj. Se pare că a fost chiar după Guilfoyle şi mătuşa Cornelia.

„Este posibil ca Eleanor Nevins să nu fi ştiut niciodată numele medicului care a furnizat medicamentul pentru ameliorarea familiei Guilfoyle în zilele lor din Keeley Point”, a spus Sam. „Fie asta, fie pur şi simplu nu i-a păsat suficient să-l menţioneze în jurnalul ei."

"Ce facem acum?" întrebă Maggie.

Sam o studie peste măsura mică. „Privind dintr-o perspectivă strict profesională, acest caz este închis. De fapt, a fost închis în prima noapte a conferinţei de vis."

„Şantajistul a fost ucis, iar mătuşa falsă Cornelia a fost demascată şi trimisă la pachet în noaptea aceea."

— Da, spuse Sam. A băut nişte cafea. "Caz închis."

Ea îl urmărea, conştientă de energia din atmosfera din jurul lui.

„Chestia este”, a spus ea, „au rămas atât de multe întrebări fără răspuns”.

„Nici unul dintre acestea nu are legătură cu cazul dumneavoastră."

Ea se încruntă. "Greseşti. O întrebare este în mare măsură treaba noastră. Cine a încercat să te ucidă în parcare hotelului?

„Ar fi putut fi un accident."

— Nu a fost un accident, spuse Maggie.

Sam îi făcu semn cu o mişcare uşoară a unei mâini. „Este un pericol al afacerii cu investigaţii. Am fost în calea cuiva. Dacă plecăm din oraş, nu voi mai fi în calea acelei persoane."

— Atâtea întrebări, spuse Maggie.

"Da."

„Avem nevoie de răspunsuri.”

Sam îi aruncă o privire înțelegătoare. „Vrei să spui că am nevoie de răspunsuri. Apreciez asta, dar...”

— Te înșeli, spuse Maggie. „Și am nevoie de ei. Curiozitatea este încă un alt defect de caracter care este comun la scriitori, la fel ca și la anchetatori.”

Se uită lung la ea, apoi se ridică în picioare, își scoase portofelul și puse niște bani pe masă. „Cred că vom primi cel puțin un răspuns în ediția de seară a ziarului local. Să ne întoarcem la hotel și să vedem care dintre cei doi ghizi de vis bărbați este arestat pentru uciderea doctorului Emerson Oxlade.

Maggie tremura. — Chiar crezi că unul dintre ei a fost responsabil?

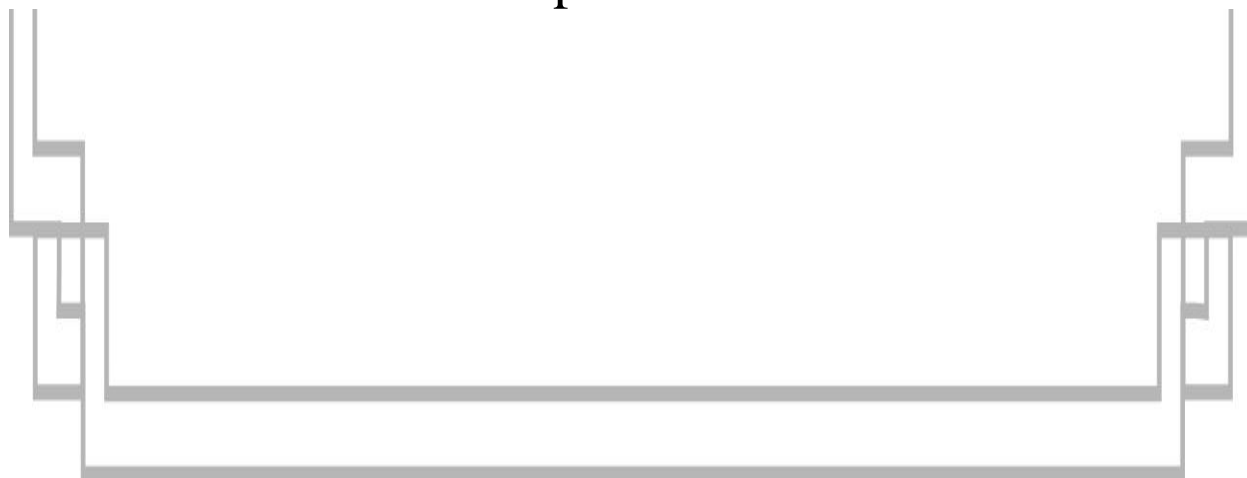
„Nu, dar unul dintre ei va face titluri în ediția târzie a *Burning Cove Herald*.”

„Sună foarte mult ca o predicție psihică.”

"Intuiție."

Capitolul 45

ARESTARE ÎN OCURSAREA ȘOCANTĂ A DOCTORULUI DREAM

CITITORUL DE VIS PSIHIC DE LA INSTITUTUL GUILFOYLE A PREZIS MOARTEA ȘI A OFERIT INDICII UCIGAȘULUI?

În această după-amiază, poliția locală l-a arestat pe Lawrence W. Porter pentru uciderea îngrozitoare a doctorului Emerson Oxlade, remarcat analist de vise. Domnul Porter este angajat ca ghid de vis la Institutul Guilfoyle recent deschis. Îmbrăcăminte și pantofi pătați de sânge au fost descoperite în portbagajul sedanului său Ford.

Detectivul Brandon de la Departamentul de Poliție Burning Cove a spus că domnul Porter și-a menținut nevinovăția, dar autoritățile spun că nu are nicio explicație pentru hainele însângerate găsite în posesia sa.

Detectivul Brandon a refuzat să comenteze zvonurile potrivit cărora Arthur Guilfoyle, șeful Institutului Guilfoyle, a prezis crima în timpul unei lecturi psihice private. noapte. Câțiva dintre cei care au participat la eveniment au confirmat că domnul Guilfoyle a făcut o predicție a morții prin mijloace supranaturale.

Azi mai devreme, domnul Guilfoyle a vorbit cu detectivul Brandon. Câțiva privitori au sugerat că acesta i-a oferit detectivului o citire psihică care a permis arestarea promptă.

— Ai avut dreptate, spuse Maggie. „Poliția l-a arestat pe unul dintre ghizii de vis. Larry. Nu-mi vine să cred.”

pe masă ediția de seară a *Herald* și s-a dus să stea la fereastra camerei ei de hotel. Era puțin după șase. În depărtare putea vedea luminile Institutului. Personalul se pregătea pentru cocktailul de rămas bun.

— Nu este o surpriză, spuse Sam. Se așează pe marginea patului și se aplecă în față pentru a-și lega șireturile pantofilor proaspăt lustruiți. „El a fost alegerea evidentă din cauza zvonurilor despre droguri. Partea interesantă este că nu numai că Guilfoyle primește credit pentru că a prezis crima, ci există un zvon că ar fi putut să fi făcut o lectură psihică pentru poliție. Vorbește despre mare publicitate.”

Maggie se întoarce. Vederea lui Sam așezată pe patul ei, mergând lejer la procesul de a se îmbrăca pentru seară, a fost atât deconcertantă, cât și satisfăcătoare. Parcă ar fi fost aici, în același dormitor cu ea.

Așa se simte dragostea, se gândi ea. Realizarea a zguduit-o, furându-i momentan respirația.

Ea s-a retras cu un efort aprig de voință.

— Crezi că Brandon crede că Larry este vinovat? ea a întrebat.

„Nu pentru un minut.” Sam termină de legat pantofii, se ridică și se duse la masa de toaletă să-și lucreze papionul. „El știe la fel de bine ca mine că copilul a fost înrădăcinat. Problema acum o dovedește.”

Îi întâlnește ochii în oglindă. — Ai alt plan, nu-i așa?

— Trebuie să intru în vila privată a familiei Guilfoyle. Va fi o mulțime mare la cocktail-ul de diseară. Nimeni nu va observa dacă scap.”

„Ultimele cuvinte celebre. Dacă cineva observă?”

Sam făcu cu ochiul. „Datoria ta este să-mi oferi o poveste de acoperire.”

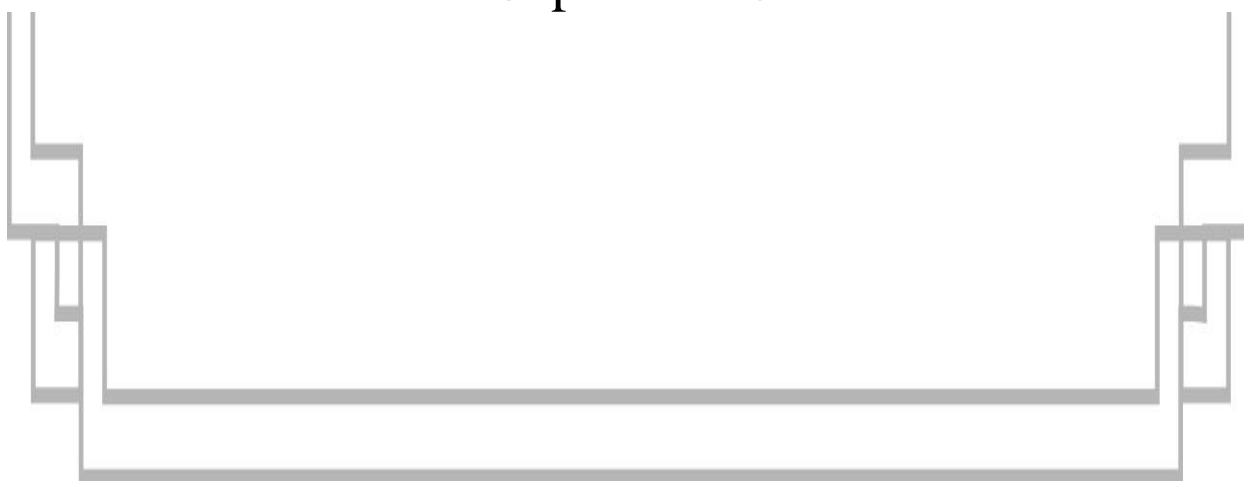
„Ca?”

„Tu ești cel creativ. Te vei gândi la ceva.”

OceanofPDF.com

Capitolul 46

S Am avut dreptate în privința unui lucru, se gândi Maggie. Gala de rămas bun de la Institut a fost un succes triumfător. Sub candelabrele masive din fier forjat, oaspeții îmbrăcați elegant au consumat oferta aparent nelimitată de cocktailuri servite de personalul de catering și de cei doi ghizi de vis rămași.

Nimic asemănător cu fiorul crimei însoțit de o sugestie de puteri psihice pentru a energiza o cameră. Toată lumea vorbea despre știri și specula că aceasta dovedește puterea Metodei Guilfoyle. Arthur Guilfoyle se bucura de strălucirea admirației și emoției. Dolores stătea lângă masa pentru bufet, cu clipboard în mână. Ea nota numele și adresele deținătorilor care hotărâseră că vor să învețe secretele Metodei până la urmă.

Maggie stătea alături de un grup mic de participanți la conferință. Era un pahar în mână tuturor, inclusiv a ei, dar nu avea chef să-și savureze băutura. Sam scăpase cu puțin timp în urmă. Nimeni nu părea să fi observat, ceea ce a fost o ușurare, dar nervii ei erau încordați. Ea nu avea să se poată relaxa până nu se va întoarce el.

„Se spune că locul crimei a fost îngrozitor”, a spus femeia care stătea lângă Maggie. „Ghidul de vis a folosit un ciocan. Iti poti imagina? Părea un tânăr atât de drăguț. Drogurile trebuie să-l fi înnebunit.”

„Am auzit că poliția a găsit cocaină, pastile și marijuana în camera lui”, a anunțat un bărbat corpulent de vârstă mijlocie. Și-a doborât jumătate din martini dintr-o singură înghițitură și a clătinat din cap. „Evident că nu era doar un dependent; el cumpăra și vindea drogurile. La ce vine generația tânără?”

— Îți spun un lucru, spuse prima femeie. „Dacă mai aveam nevoie de vreun motiv pentru a învăța Metoda Guilfoyle, mi-am oferit-o astăzi. Am vorbit cu unul dintre invitații care a fost invitat la lectura psihică privată aseară. Ea a spus că domnul Guilfoyle a prezis crima.

„Uimitor”, a declarat o altă femeie.

Maggie și-a spus că ar trebui să-și țină gura, dar, ca de obicei, nu a putut rezista unui comentariu.

„Am fost la acea lectură psihică privată”, a spus ea. „Domnul. Guilfoyle a prezis că o femeie este în pericol, nu un bărbat.”

„Când vine vorba de paranormal, nu te poți aștepta la detalii precise”, a spus bărbatul corpulent.

Au fost murmure de acord. Maggie a promis să nu mai facă nicio încercare de a corecta legenda în creștere rapidă a Metodei Guilfoyle. Nu avea rost. Oamenii aveau să creadă ceea ce voiau să creadă.

— Șampanie, domnișoară Lodge?

Maggie se întoarse să vadă ghidul de vis pe nume Gloria stând chiar în spatele ei. Pe tava pe care o întinsese era un singur pahar de șampanie și o mică bucată de hârtie pliată.

— Mulțumesc, spuse Maggie. „Dar nu am avut ocazia să termin primul meu pahar.”

Ea nu o atinsese, de fapt.

— Al tău va fi cald acum, spuse Gloria. Era o urgență tonul ei și o expresie rugătoare în ochi. Tava tremura puțin. „De ce nu iei paharul proaspăt, răcit. Vă rog.”

Mesajul a fost clar. Gloria era speriată și disperată.

„Este o idee excelentă”, a spus Maggie. A pus paharul neatins pe tavă și a luat șampania proaspătă cu o mână înmănușată. Ea a reușit să treacă în palmă biletul îndoit în același timp.

Gloria era vizibil ușurată.

„Mulțumesc”, șopti ea.

Ea s-a întors și s-a grăbit în mulțime.

Maggie s-a îndepărtat de bărbatul corpulent și de ceilalți și a găsit un alcov liniștit. Își puse paharul pe o măsuță și desfăcu biletul.

Larry este nevinovat. O pot dovedi. Vă rog să mă ajutați. Salonul doamnelor. Zece minute.

Alegerea inteligentă a locului de întâlnire, se gândi Maggie. Gloria trebuie să fi ghicit că va ezita să întâlnească o femeie pe care abia o cunoștea în grădinile învăluite de noapte sau într-una din sălile de seminar goale ale Institutului. Dar salonul doamnelor era în siguranță. Ar fi femei care intra și iesesc în momente imprevizibile. Având în vedere dimensiunea mulțimii în seara asta și cantitatea de băutură care curgea, toaleta trebuia să facă o afacere constantă.

Locația avea un alt avantaj singular – niciun bărbat, inclusiv Arthur Guilfoyle, nu ar visa să pășească înăuntru.

Se uită la ceasul înalt, de modă veche, care stătea lângă alcov și hotărî să înceapă să se îndrepte spre holul care ducea la camera femeilor. Avea să dureze câteva minute pentru a trece prin mulțime într-un ritm discret, care să nu atragă atenția.

Când ajunse la intrarea în coridor, se opri să verifice unde se aflau familia Guilfoyle. Amândoi vorbeau cu oaspeți entuziaști.

Mulțumită, se muta pe hol și se îndreptă cu viteză spre salonul pentru doamne. Când se afla la câțiva pași de ușă, a apărut o femeie de patruzeci de ani într-o rochie de seară mov. Se grăbea. Când a văzut-o pe Maggie, a făcut o pauză.

— Te-aș sfătui să nu intri acolo, spuse ea pe un ton confidențial. „O femeie se află într-una din tarabe. Ea este destul de bolnavă. Intoxicatii alimentare, se pare. Ea mi-a spus că există o unitate mai mică disponibilă în aripa de nord.

— Înțeleg, spuse Maggie.

Se pare că Gloria găsisse o modalitate de a asigura confidențialitatea conversației lor.

A așteptat până când femeia de ajutor în mov a dispărut din nou în hol și apoi a împins ușa camerei femeilor. Ea a intrat într-un salon amenajat luxos. Un șir de scaune de toaletă acoperite cu satin roz stătea în fața unei mese lungi lacuite și a unui banc de oglinzi. Dincolo era intrarea într-o cameră cu gresie și un șir de tarabe.

Salonul era gol. Acest lucru se datora, fără îndoială, sunetelor de vărsături violente care emanau din spatele ușii celui ocupat.

„Gloria?”

Gosita s-a oprit imediat. Taraba s-a deschis și Gloria s-a repezit afară. Fața ei era îmbujorată din cauza efortului de a se preface bolnavă. Avea un semn într-o mână — *Închis pentru curățare*.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit, domnișoară Lodge, spuse ea. "Doar un minut."

Trecu pe lângă Maggie, deschise ușa camerei femeilor suficient de mult încât să atârne semnul afară, apoi s-a lăsat înapoi în salon și a încuiat ușa.

S-a prăbușit de ușă pentru câteva secunde, trăgându-și respirația.

„Nu am fost niciodată atât de speriată în viața mea”, a șoptit ea. „Trebuie să mă ajuți să-l salvez pe Larry. Nu l-a ucis pe doctorul Oxlade, jur.”

„Ești sigur de asta?”

„Uite, Larry fumează din când în când din când în când pentru a se relaxa. Cine nu? Dar el nu este un nenorocit. Marijuana găsită de polițiști în camera lui este probabil a lui, dar nu cocaina și pastilele respective.

— Dar hainele din portbagajul mașinii lui?

„Nu este evident? Ucigașul i-a pus acolo pentru a-l încadra pe Larry.

— Ai spus că poți dovedi că Larry este nevinovat. Cum ai de gând să faci asta?”

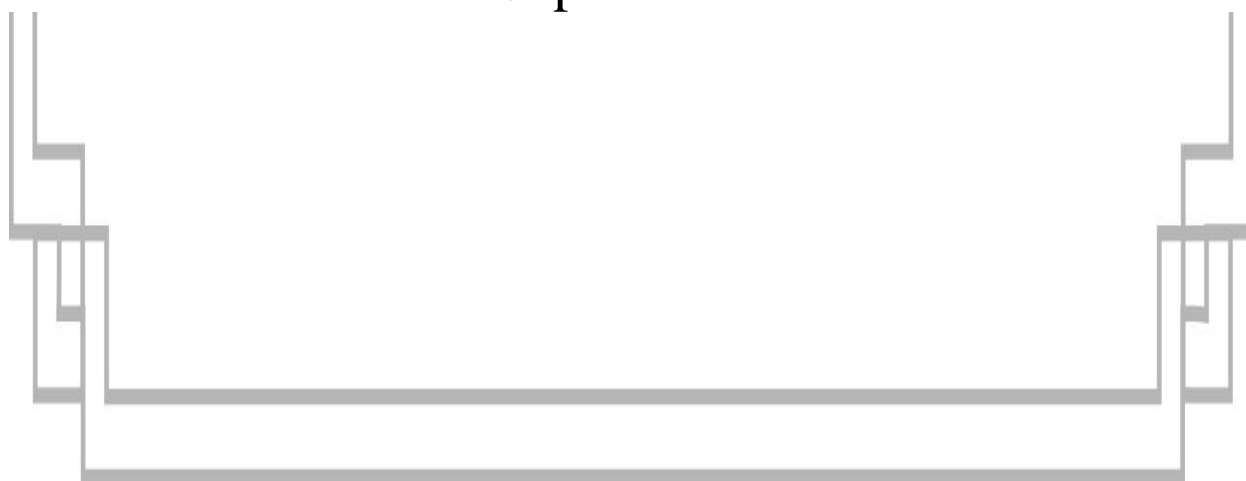
„A fost cu mine aseară – toată noaptea. Dar nimeni nu mă va crede din cauza drogurilor. Vor spune că am mințit pentru a-l proteja.”

Maggie auzi o ușă deschizându-se în spatele ei. Se întoarse la timp pentru a o privi pe Dolores Guilfoyle ieșind dintr-un dulap de provizii, o geantă de seară cu margele negre strânsă într-o mână înmănușată. În cealaltă mână era un pistol.

„Gloria nu poate dovedi nimic”, a spus Dolores. — Ați cauzat probleme mai mult decât suficiente, domnișoară Lodge. Asta se termină în seara asta.”

Capitolul 47

T Pistolul pe care îl prindea Dolores era unul mic, desigur, dar cuvintele lui Sam tremurară prin Maggie. *Un pistol mic poate fi la fel de înfricoșător ca unul mare la apropiere.*

— Îmi pare rău, domnișoară Lodge, șopti Gloria.

„Ce ți-a promis ea în schimbul ajutorului tău să mă faci singur în seara asta?” întreabă Maggie. Nu și-a luat ochii de la Dolores.

„A spus că va angaja cel mai bun avocat din oraș pentru a-l ajuta pe Larry”, a spus Gloria. Vocea ei subțire și tristă indica că acum știa că asta nu se va întâmpla.

„I-am promis că mă voi asigura că Larry va merge liber dacă face ceea ce i-am cerut”, a spus Dolores.

Pistolul nu se clătina în mâna ei. Părea să fie cool și controlată. Evident, nu era prima dată când făcea așa ceva. Dar era un aer de entuziasm fierbinte, frenetic în jurul ei, care indica că era aproape de o margine interioară.

— Nu-l vei scoate pe Larry din închisoare, nu? spuse Maggie. — Ai nevoie de el să accepte uciderea lui Oxlade.

— Mă tem că da, spuse Dolores.

se scânci Gloria.

— Taci, spuse Dolores. „Îmi ești de folos doar atâta timp cât faci ceea ce îți spun.”

Gura Gloriei se deschise și se închise. Se uită la Maggie cu aceeași privire disperată în ochi care fusese acolo mai devreme, când oferise biletul pe o tavă și rugase în tăcere ajutor.

„Despre ce este vorba?” îi spuse Maggie lui Dolores.

„Nu am timp să stau de vorbă”, a spus Dolores. Ea făcu semn cu pistolul. „În dulapul cu provizii, amândoi. E o ușă înăuntru. Acesta duce la un hol. Grabă. Trebuie să facem asta repede. Trebuie să mă întorc în hol înainte de a fi dor de mine. Mișcare.”

Maggie se duse fără tragere de inimă la ușa deschisă a dulapului cu provizii. Gloria, aparent amărâtă de panică, a mers după ea. Mai era o ușă în interiorul dulapului. Stătea deschisă, dezvăluind un coridor îngust iluminat de o aplică de perete. Un hol vechi de servitor, se gândi Maggie. Nu fusese remodelat.

Maggie se muta pe coridor. a urmat Gloria. Dolores era chiar în spatele lor. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a închide ușa exterioară a dulapului cu provizii.

„Continuă să mergi”, a ordonat ea.

Maggie a ascultat. Gloria o urmă pe pasajul întunecat. Dolores a rămas foarte aproape în spatele lor. În holul îngust nu avea cum să rateze dacă apăsa pe trăgaci.

„Domnul. Sage mă va căuta”, a avertizat Maggie.

Dolores chicoti. „L-am văzut scăpând mai devreme. Bănuiesc că percheziționează vila noastră, căutând ceva care să demonstreze că eu și Arthur suntem câțiva escroc. De aceea ai participat la conferință, nu-i așa? Doriți să expuneți Metoda Guilfoyle ca o fraudă. Îți pierzi timpul.”

— Tu ai fost cel care a încercat să-l ucidă pe Sam aseară, spuse Maggie.

„Asta era planul. Am luat Fordul lui Larry și am așteptat să vină Sage din holul hotelului să te ia după lectura de vis. Dar a venit dintr-o altă direcție. Nu mă așteptam la asta.”

— Evident, spuse Maggie. „Asta te lasă cu o problemă reală, nu-i așa?”

„Îmi voi face griji pentru Sage mai târziu. Tu ești adevărata problemă, domnișoară Lodge. Mi-am dat seama că atunci când am văzut efectul pe care l-ai avut mai întâi asupra lui Oxlade și apoi asupra lui Arthur. E destul de departe. Stop.”

Maggie se opri în fața unei uși.

— Deschide, spuse Dolores. „Este deblocat.”

Maggie întoarse mânerul și trecu prin deschidere într-o cameră fără ferestre, luminată de un corp slab de deasupra capului. În față era un zid parțial flancat de câte un coridor de fiecare parte.

„Acesta este partea din spate a teatrului”, a spus ea.

„Atmosfera este totul atunci când vine vorba de aranjarea scenei”, a spus Dolores. I-a dat Gloria un împingător. "Scena. Amandoi."

Încă o dată, Maggie a condus drumul. S-a oprit la intrarea scenei. Perdelele erau deschise. Rândurile de scaune zăceau în umbră densă, dar din aripi venea suficientă lumină pentru a dezvălui formele scaunului și canapelei aurite care fuseseră folosite în lectura psihică în noaptea precedentă.

Ea aruncă o privire peste umăr. „Dacă crezi că poți scăpa cu o repetare a aceleiași scene pe care ai folosit-o pentru uciderea lui Beverly Nevins, nu ești chiar atât de deșteaptă pe cât credeam că ești, Dolores.”

— Nu-ți face griji, spuse Dolores. „Presă o va cumpăra, iar asta înseamnă că o vor face și polițiștii”.

Gloria a început să se întoarcă. „Ai ucis-o pe acea femeie? Cel care a murit aici în prima noapte a conferinței?

— Ți-am spus să taci, spuse Dolores.

Vocea ei se ridică puțin. Controlul ei aluneca. Maggie auzi o bufnitură ușoară și se întoarse să vadă că Dolores scăpase geanta de seară. Un obiect strălucea în degetele ei. O seringă.

— Nu, icni Maggie.

Dolores înjunghie seringă în curba umărului Gloriei.

Gloria a reușit să țipe șocată, a clătinat câțiva pași și s-a întors să se uite la Dolores cu groază uluită. S-a apucat de marginea unei perdele din apropiere în încercarea de a se stabili, dar îi lipsea puterea să-și mențină strânsoarea. Ochii ei străluciră. Ea se mototoli pe podea.

Maggie se împletici cu un pas înapoi. Ea a sprijinit o mână pe bancul de întrerupătoare pentru a-și menține echilibrul și s-a uitat la Dolores.

"Ce-ai făcut?" ea a șoptit.

— Nu e moartă, spuse Dolores, cu vocea din nou calmă. „Am folosit un sedativ puternic. Înveți multe despre droguri și medicamente atunci când lucrezi pentru un medic. Gloria se va trezi lângă corpul tău. Pistolul va fi în mână. Va avea amprentele ei pe ea.”

— Își va aminti ce sa întâmplat, spuse Maggie. — O să spună poliției.

"Mă îndoiesc de asta. Sedativul creează o oarecare amnezie. Dar chiar dacă își amintește, nimeni nu va crede că am fost aici. Arthur va depune mărturie că am fost în hol cu el tot timpul. Având în vedere dimensiunea mulțimii din această seară, nimeni nu-l va putea contesta.”

— Pierzi controlul, nu-i așa, Dolores? Obişnuiai să faci ca uciderile tale să pară cauze naturale sau chiar cauze supranaturale. Pun pariu că tu ești cel care a declanșat zvonurile despre Călător după ce ai ucis-o pe Virginia Jennaway. Ai reînviat povestea după ce ai ucis-o pe Beverly Nevins.”

„A trebuit să-i omor”, a spus Dolores. „Nu mi-au dat de ales.”

— Ai ucis-o pe Jennaway pentru că s-a culcat cu soțul tău?

„Dacă aş scăpa de fiecare femeie pe care Arthur o dracului, nu aş avea timp să conduc afacerea. A trebuit să am grijă de Jennaway pentru că a devenit o problemă.”

"Cum?"

„Femeia proastă era convinsă că Arthur o iubea și voia să se căsătorească cu ea. Când a încercat să plece, ea a avut curajul să amenințe să meargă la presă și să susțină că a rămas însărcinată. Ea plănuia să spună lumii că Maestrul Visului își dădea dracu cu acoliții. Scandalul ne-ar fi distrus”.

„Tu ai fost cel care a furat flaconul cu medicamentul amplificator de la Oxlade în urmă cu patru ani. L-ai folosit pe Virginia Jennaway.”

„Jennaway și Arthur au mers la un club de noapte în acea noapte”, a spus Dolores. „Niciunul dintre ei nu m-a văzut. Știi cum e în cluburi. Asa de întuneric. Când au părăsit cabina pentru un dans, am aruncat o parte din drog în băutura lui Jennaway. A durat ceva timp pentru ca efectele să apară, dar când au făcut-o, Arthur a fost îngrozit. Ca de obicei, a intrat în panică. A dus-o pe Jennaway până în parcare. așteptam. I-am spus că mă voi ocupa de tot.”

„Asta e treaba ta, nu-i așa? Curățenie după Arthur.

Dolores a ridicat din umeri. „Eu sunt reparatorul. Fac tot ce este necesar pentru a proteja steaua. L-am trimis acasă într-un taxi în noaptea aceea și apoi am condus-o pe Jennaway înapoi la casa ei de pe plajă. Am scos-o din mașină. Era atât de dezorientată și atât de tulburată încât nu și-a dat seama că o duc în mare. S-a chinuit puțin la final, dar nu a fost greu să-și împingă capul sub apă și să-l țină acolo. Avea halucinații. Credeam că sunt Călătorul.”

— Te-ai transformat în versiunea umană a Călătorului, spuse Maggie. „Ai cauzat multe morți. Virginia Jennaway, Beverly Nevins, Valerie Warren. Am lăsat pe cineva afară?”

„Toate au fost distrageri și probleme”, a țipat Dolores. A tras aer în piept și și-a recăpătat vocea sub control. „În loc să plece în liniște, au încercat să facă probleme. Jennaway a vrut să se căsătorească. Nevins și Warren au încercat să ne șantajeze.”

„Să mă omori îți va cauza multe probleme, crede-mă.”

„La început nu credeam că vei fi o problemă”, a spus Dolores. „Ai fost doar un alt participant la conferință. Da, se presupune că scriai o carte despre visele lucide, dar nu eram îngrijorat. Apoi tu și Sage ați descoperit cadavrul lui Nevins. Mi-am spus că nici asta nu va fi o problemă. Situația era sub control. Apoi mi-am dat seama că Oxlade era obsedat de tine.

„A vrut să facă experimente pe mine”, a spus Maggie.

„Și asta ar fi fost gestionabil. Adevărata complicație a fost că Oxlade l-a convins pe Arthur că ești un visător cu adevărat unic, că ai un talent psihic autentic. Acum este obsedat de tine. El crede că ești femeia visurilor lui, la propriu. Prostul crede că are nevoie de tine pentru a-și îndeplini viziunea despre Metoda Guilfoyle. El crede că poți să-l faci o vedetă. A ajuns la concluzia că nu mai are nevoie de mine.”

Maggie căută bâjbâind întrerupătorul principal din spatele ei. „Dacă ceea ce spui este adevărat, el este dezorientat.”

„Destul de posibil. M-am întrebat despre asta. Oxlade a făcut mai multe ședințe cu el folosind drogul. Mă tem că Arthur crede de fapt că poate folosi intensificatorul pentru a deschide calea către simțurile sale psihice. Este un actor care a intrat prea adânc în rolul său.”

„El este înșelat.”

— Da, dar mă descurc cu asta, spuse Dolores. „Așa cum am spus, tu ești problema.”

„Nu ești îngrijorat de brățară?” întrebă Maggie.

Dolores încremeni. „Ce știi despre brățară?”

„Știu că Arthur i-a dat-o lui Eleanor Nevins. Ai găsit jurnalul lui Eleanor și fotografia când ai căutat în camera de hotel, dar nu ai găsit brățara, nu-i așa? În cazul în care sunteți interesat, a fost lipit sub capacul rezervorului de toaletă. Există o inscripție minunată pe ea. *La EN, femeia visurilor mele*. Este semnat *Dream Master*.”

„Unde este?” șuieră Dolores.

„În geanta mea de seară.”

„Aruncă-l aici. Fă-o.”

"Sigur."

Maggie a aruncat punga direct către Dolores, care a încercat să o prindă cu mâna stângă. A bâjbâit și a ratat poșeta mică și sclipitoare. A căzut pe podea la picioarele ei.

Maggie știa că era singura deschidere pe care era probabil să o obțină. A profitat de cele câteva secunde de distragere a atenției pentru a trânti întrerupătorul principal al luminii în jos. Corpurile slabe de deasupra capului care iluminau scena și aripile s-au stins. Întunericul total, dezorientator și claustrofob, a căzut cu o bruscă șocantă.

Ea a căzut la podea.

„Câta”, strigă Dolores.

Pistolul urlă.

Maggie a văzut un fulger de lumină. A dispărut imediat, dar ia spus că Dolores era încă de cealaltă parte a corpului inconștient al Gloriei.

— Aprinde luminile, creatură proastă, țipă Dolores.

O altă împușcătură a reverberat prin teatru. Maggie și-a dat seama că nu putea rămâne înghesuită sub întrerupătoarele de lumină. A început să se tragă pe scenă pe burtă.

Un alt foc a tunat în întuneric. Câte gloanțe erau într-o armă mică? Ar trebui să-și amintească să-l întrebe pe Sam. Presupunând că a supraviețuit.

În spatele ei a auzit mișcare, urmată de o bătaie și un țipăt de furie. Dolores se poticnise de Gloria, dar ea era încă pe picioare.

Maggie a continuat, simțindu-și drumul peste scânduri. Degetele ei se lipiră de piciorul scaunului. L-a răsturnat pe o parte și l-a împins pe scenă în direcția generală a împușcăturilor.

Pistolul a aprins din nou în întuneric, dar Dolores încă ținea sus. Evident, ea nu-și dăduse seama că ținta ei era pe podea.

Maggie a atins piciorul aurit al canapelei și s-a târât repede în spate. Cu noroc, avea să servească drept baricadă până când ea ar putea intra în aripi în partea îndepărtată a scenei.

Se auzi o bufnitură puternică în spatele ei. Dolores se găsisse pe scaun. Ea țipă, furia și panica amestecându-se în țipătul nepământesc. Se auzi un val de pași sălbatici în timp ce ea se străduia să-și recapete echilibrul.

Ea a eșuat. S-a auzit un țipăt rapid redus la tăcere, urmat de o bufnitură zguduitoare când ea s-a răsturnat de pe scenă și a aterizat pe podea în fața primului rând de scaune.

A urmat o tăcere de rău augur și apoi s-a auzit un sunet de suspine înfundate.

Maggie ezită, nesigură ce să facă în continuare. După o clipă, a început să simtă drumul înapoi peste scenă, sperând să ajungă la banca de întrerupătoare de lumină.

Ușa din culise s-a deschis.

— Maggie, strigă Sam. "Unde ești?"

— Aici, strigă ea. "Pe scena. E și ea aici, pe podea. Ea a cazut. Are o armă. Nu te împiedica de Gloria. E inconștientă."

Lumina de deasupra în culise s-a aprins, trimițând puțină lumină în aripi. Au auzit pași. Sam a apărut. Avea pistolul într-o mână, o lanternă în cealaltă. Jake era chiar în spatele lui.

Sam a văzut-o și a pornit spre ea.

"Ești în regula?" el a întrebat.

"Da așa cred."

Mulțumit, Sam a mers la marginea scenei și a privit în jos.

— Ia pistolul, Jake, ordonă el. „Este sub scaunul central, în rândul din față.”

"Da domnule."

Jake coborî treptele laterale.

Arthur apărură, frenetic și fără suflare. "Unde este ea? Unde este soția mea? E bine?"

— E în viață, spuse Sam. Se aplecă să ia pistolul pe care i-l întinse Jake.

— Dolores, șopti Arthur. A coborât treptele. „Dragă, ce ai făcut?"

— Arthur, spuse Dolores. "Ajutați-mă. Trebuie să mă ajutați."

Apoi a apărut un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de catering. — Doamna de pe podea aici este inconștientă, domnule înțelept, dar este în viață. Șeful meu cheamă poliția. Vor fi aici în curând."

„Găsește-ți șeful", a spus Sam. Spune-i că vom avea nevoie de o ambulanță.

"Dreapta."

Serviciul de catering se îndreptă pe culoar spre intrarea principală a teatrului.

Sam băgă pistolul în jacheta de seară și se duse la Maggie, care încerca să se ridice în picioare. Tremura atât de tare încât nu avea încredere în echilibrul ei. Sam o cuprinse cu un braț și o trase aproape.

— Maggie, spuse el, cu vocea răgușită. „Maggie."

„Sunt bine", a spus ea. „De unde ai știut unde să mă găsești?"

„Știam că ceva nu era în regulă când m-am întors în hol. Erai plecat și nu era niciun semn de Dolores Guilfoyle. Jake a spus că te-a văzut îndreptându-te spre camera doamnelor. A spus că nu te-ai întors."

Ea se uită în jos la podeaua de sub scenă. Arthur stătea în genunchi lângă Dolores, legănându-o în brațele lui.

„Dragă, cum ai putut să faci asta?" murmură Arthur.

— Am făcut-o ca să te salvez, se plânge Dolores. „Pentru a ne salva visul. Trebuie să mă ajutați."

— O voi face, a jurat Arthur. „Îți voi oferi ajutorul de care ai nevoie."

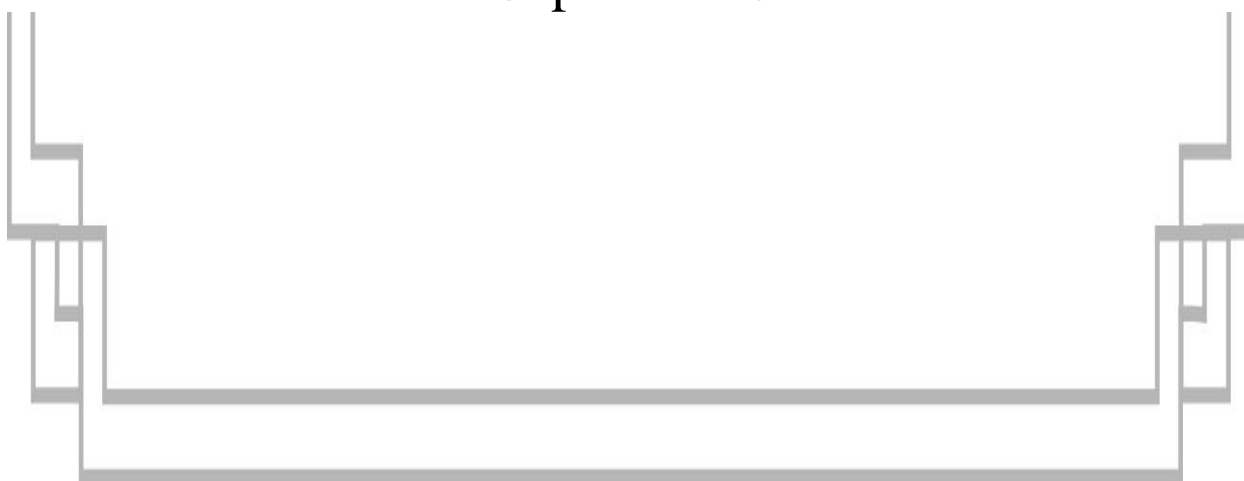
Sam o trase pe Maggie aproape și strâns de el.

„Nu mă înțelege greșit", a spus el în părul ei, „apreciez atingerea dramatică. Dar ești foarte dur cu nervii."

Ea își lipi fața de umărul lui. „Ai avut dreptate în privința unui lucru. Un pistol mic poate fi la fel de înfricoșător ca unul mare la distanță apropiată."

Capitolul 48

S pătuț și sifon?” întrebă Arthur.
— Sună bine, spuse Sam. A traversat sufrageria vilei și s-a oprit la ferestre.
"Frumoasa priveliste."

„Dolores iubește casa asta.” Arthur s-a dus la dulapul cu băuturi și s-a ocupat cu sticlele și sticlăria. „Din păcate, nu cred că o va mai vedea vreodată. Doctorul mi-a spus că a suferit o cădere totală. Ea este delirantă. Însoțitorii de azil au luat-o de la spitalul Burning Cove în această după-amiază. A trebuit să fie puternic sedată.”

Sam se uită înapoi peste umăr. — Ai pus-o pe ea?

„Asta a recomandat medicul. Sunt sigur că totul va fi tratat cu mare discreție. În acest fel, ea nu va trebui să fie judecată.”

Sam se întoarce de la priveliște. — Știi că devine instabilă?

„Am bănuț la fel de mult.” Arthur luă cele două pahare și le duse prin cameră. îi întinse lui Sam unul dintre pahare. „Nu am vrut să cred. Am ajuns atât de departe împreună. E greu de imaginat Institutul Guilfoyle fără ea. A fost un geniu când a venit vorba de marketing. Dar undeva de-a lungul liniei a devenit obsedată.”

Sam bău niște scotch și sifon și coborî paharul. „I-a spus lui Maggie că în urmă cu patru ani a ucis o femeie pe nume Virginia Jennaway și că a ucis-o și pe Beverly Nevins și pe unul dintre ghidurile de vis, Valerie Warren.”

„Da, știu. Detectivul Brandon a spus că a mărturisit toate cele trei crime. Ea le-a acuzat pe acele femei că au încercat să ne șantajeze.” Arthur înghiți o parte din băutură și clătină din cap. „A susținut că trebuie să o facă pentru că îi amenințau visul.”

„Am auzit ce a spus ea la teatru. Din câte îmi amintesc, ea a indicat că a fost un vis pe care l-ați împărtășit amândoi.”

„În cazul ei a devenit o obsesie. E paranoică, domnule înțelept. Instabil.”

„A intenționat să o omoare pe Maggie noaptea trecută și să o pună pe Gloria pentru crimă.”

„Știu.” Arthur închise ochii îndurerat. „Știu.”

„Dar ea nu a recunoscut că l-a ucis pe Emerson Oxlade.”

Ochii lui Arthur s-au deschis brusc. — E nebună, domnule înțelept. Nu se știe ce se întâmplă în mintea ei dezordonată. Mă tem că nu mai poate distinge diferența dintre vise și realitate.”

„Așa că ni s-a spus.”

„Dă dovadă de un mare interes pentru detaliile acestui caz. Sună mai mult ca un detectiv decât ca un asistent de cercetare.”

Sam mai luă o înghițitură din băutură. „Sunt îngrijorat de detalii pentru că domnișoara Lodge a fost aproape ucisă. Dacă ai fi în poziția mea, cred că ai fi la fel de interesat.”

— Înțeleg, spuse Arthur. — Atunci, relația ta cu domnișoara Lodge este atât personală, cât și profesională?

— Foarte personal, spuse Sam. — Presupun că asta răspunde la întrebarea ta?

„Întrebarea mea?”

„M-ai invitat aici pentru o băutură și o conversație privată astăzi, pentru că vrei să știi cum stau lucrurile între Maggie și mine.”

„Sunt curios, da.”

— Pentru că ești atras de ea?

„La multe planuri”, a recunoscut Arthur. „Maggie este o femeie foarte intrigantă. Ți-a spus că ea și cu mine împărtășim un talent pentru visarea lucidă?

— Crezi că-i poți folosi talentul aici la Institut, nu-i așa?

„Recunosc că mi-ar plăcea foarte mult să o am în personalul meu.”

— Uită, spuse Sam. „Am acceptat invitația ta pentru că am o întrebare a mea.”

Arthur se uită la el. — Ce este asta, domnule înțelept?

„Înțeleg motivul Dolores pentru uciderea acelor femei, dar de ce l-ar ucide pe Oxlade? Am avut impresia că voi doi aveți nevoie de el și de acreditările lui ca analist de vis respectat pentru a îmbunătăți imaginea Institutului și a Metodei Guilfoyle.”

— Îl ai înapoi, spuse Arthur. „Nu aveam nevoie de el atât de mult cât avea nevoie de noi. Oxlade a fost cel puțin dificil. Tot ce îi păsa era să demonstreze că teoriile sale despre visul lucid erau valabile. Sunt sigur că domnișoara Lodge ți-a spus că și-a pierdut cumpătul după demonstrația privată.

— Pentru că ai ieșit din scenariu și ai spus că Călătorul plănuia să ucidă o femeie aici, la Institut.

„Mi-am luat o mică licență dramatică și am făcut predicția despre Călător”, a spus Arthur. „Sunt un actor în suflet, domnule înțelept. Știu când nu mă conectez cu publicul meu. Am simțit că performanța mea avea nevoie de o șansă de emoție. Energie. Oxlade s-a jignit de ceea ce a considerat abordarea mea neștiințifică.”

„Am avut impresia că până în acea noapte el credea că ești cu adevărat capabil să visezi extrem de lucid, că poți să o duci într-un plan superior și să-ți accesezi latura psihică.”

Arthur chicoti. „Tocmai ți-am spus, sunt actor.”

„Înțeleg. A fost greu să-l păcăli pe Oxlade?”

„Deloc. În anumite privințe, el a fost cel mai ușor de înșelat. Pentru un actor bun, este cel mai simplu lucru din lume să păcăliți pe cineva ca Oxlade. Voia cu disperare să creadă că medicamentul său funcționează. I-am dat motive să creadă asta.”

„Dar tot ceea ce face amplificatorul este să provoace halucinarea unei persoane.”

„Da.” Arthur zâmbi. „Dar oferă o experiență foarte interesantă dacă este dat în condiții controlate. Eu însumi l-am folosit de câteva ori. Îi face pe majoritatea oamenilor extrem de sugestivi. Este nevoie de un talent puternic pentru a-l controla. Mă descurc cu halucinațiile și viziunile. Sunt sigur că și domnișoara Lodge poate. Dar nu ești un visător lucid puternic, nu-i așa?”

Sam se încruntă, clipi de câteva ori și își apăsă paharul pe frunte. „Ați crezut că medicamentul ar fi util pentru promovarea Metodei Guilfoyle.”

Arthur îl privea cu un aer de anticipare. „Extrem de folositor.”

Sam coborî paharul, clătină din cap și miji ochii.

„Motiv pentru care te-ai înfuriat când ai descoperit că Oxlade pleacă și ia drogul cu el”, a spus el, cuvintele întinse pe margini.

— Deci ți-ai dat seama, nu-i așa? întrebă Arthur încet.

„Acea crimă pur și simplu nu se potrivea cu niciuna dintre celelalte.”

— Din cauza sângelui?

„Asta și faptul că nu a fost o crimă foarte inteligentă. A fost ceva planificare implicată în celelalte, dar uciderea lui Oxlade a fost un act de impuls, furie și disperare.”

„Ce zici de hainele însângerate din portbagajul Fordului lui Larry Porter? Asta nu a necesitat ceva planificare?”

„Da, așa că Dolores s-a ocupat de acel final al afacerii.” Sam se întoarse de la fereastră și studie florile dintr-o vază din apropiere. „Dar crima? Nu. A fost doar o prostie.” Cuvintele lui deveneau mai moale. „Căutarea drogului de după aceea a fost, de asemenea, neglijentă. Hainele scoase din valiza și aruncate pe podea. Nu ca căutarea camera de hotel a lui Beverly Nevins. Asta a fost făcut într-un mod atent. Nu a avut succes sută la sută, dar a fost ordonat. Dolores din nou la serviciu.”

„Ce vrei să spui?” întrebă Arthur, cu vocea ascutită.

Sam scoase o orhidee din vază și o ridică la lumină. „Spectaculos, nu-i așa? Gândește-te. Natura creează o frumusețe incredibilă cu atâta ușurință. Din nou și din nou. Uimitor.”

Arthur făcu un pas spre el și se opri. „Ce știi despre căutarea camerei de hotel a lui Nevins? De ce ai spus că nu a avut succes sută la sută?”

„Ce?” Sam a aruncat orhideea pe masă și a început să se întoarcă. S-a împiedicat puțin și a apucat brațul căptușit al unui scaun masiv de lectură pentru a-și prinde echilibrul. „Dreapta. camera lui Nevins. Cine l-a căutat a găsit jurnalul, dar nu brățara. Nu-ți face griji, am înțeles.”

Arthur se uită la el. „Ai brățara?”

"Da. Există un farmec drăguț de aur cu literele *ATS* pe el, dar inscripția este cea care te va ruina. *Pentru EN, femeia visurilor mele*. Este semnat *Dream Master*." Sam făcu cu ochiul. „Știm cu toții cine a fost Maestrul Visului, nu-i așa?”

— Nu poți dovedi nimic, spuse Arthur.

„Nu fără jurnal. Leagă totul, nu-i așa?”

„Ce, mai exact, știi despre jurnal?”

Sam chicoti. „Maggie a făcut niște vise lucide aseară. Ea a spus că oricine a căutat în camera lui Beverly Nevins la hotel a găsit jurnalul și l-a ascuns chiar aici, în această casă. Uimitor.”

Arthur nu sa mișcat. „Halucinați.”

„Știu.” Sam și-a masat tâmpilele cu vârful degetelor și a încercat să se așeze pe scaun. A ajuns să cadă în ea. Și-a rezemat capul de spate și a închis ochii.

„Maggie este adevărata afacere”, a spus el. „Nu este un fals ca tine.” A deschis ochii. „Dar atunci știi deja asta, nu-i așa? De aceea vrei să o seduci. Vrei să o controlezi astfel încât să o poți folosi pentru a construi imperiul tău aici la Institut. Dacă o iei pe Maggie, vei avea un adevărat cititor de vis psihic. Nu va trebui să te bazezi pe un fals ca tine.”

„Este ridicol.”

„Ce e în neregulă cu tavanul?” spuse Sam.

Arthur îl urmărea îndeaproape. "Ce vrei să spui?"

„Dispare.” Sam miji ochii. „Plutești în aer.”

— Era timpul, mormăi Arthur.

"Ce?"

„Ascultă-mă, Sage. Aveți halucinații pentru că am pus o doză dublă de amplificator în scotch-ul și sifonul tău.

"Este corect?"

„În câteva minute vei fi prea drogat ca să ai sens. Dar mai întâi trebuie să vorbim.”

„Despre Oxlade? L-ai ucis, nu-i așa? Soția ta i-a ucis pe ceilalți, dar tu l-ai bătut pe Oxlade până la moarte.

„Așa i-am primit provizia de drog. Urăsc să irosesc două doze din chestii pe tine, dar am nevoie de răspunsuri și dozajul poate fi dificil. Consideră-mă ghidul tău de vis. Voi pune întrebările. Tu vei oferi răspunsurile.”

Sam a zâmbit și a întins mâinile. „Sunt o carte deschisă.”

„Ce altceva ți-a spus Maggie despre jurnal?”

„Ea a spus că a fost ascuns într-un loc foarte întunecat. Un seif, probabil.”

Arthur se înțepeni. — A spus că a fost într-un seif?

„Nu a fost pozitivă, dar are sens, nu-i așa? Adică, unde altundeva ai ascunde un astfel de obiect potențial periculos?

Maxilarul lui Arthur se strânse. — I-a spus detectivului Brandon despre visul ei?

"Nu. Brandon nu crede în visele psihice. Ți se întâmplă ceva, Guilfoyle. Te decolorezi puțin. Călătorești în plan astral?"

„Unde este domnișoara Lodge chiar acum?”

„La hotel, fac bagajele. Plecăm la Adelina Beach când mă întorc.”

— Bine, spuse Arthur. „Există timp.”

„E timpul pentru ce?”

— Ca să mă asigur că nu vorbește cu Brandon. Odată ce ieși din imagine, mă voi ocupa de Margaret Lodge.

„Dar eu sunt în imagine.”

„Nu pentru mult mai mult.” O febră ardea în ochii lui Arthur. Scoase un pistol de sub haină. „Pe picioarele tale.”

Sam a folosit ambele mâini în efortul de a se ridica de pe scaunul mare. Când dădu semne că s-a scufundat înapoi pe perne, Arthur îi prinse o mână în jurul unuia dintre brațe și îl ridică în picioare.

— Am spus să te ridici, ticălos care te amesteci, mormăi Arthur.

„Unde mergem?” întrebă Sam.

„Vom face o plimbare prin grădină”, a spus el. „Vom ieși pe poartă și apoi vei sări de pe stâncă în mare. Cine știe unde se va spăla corpul tău pe țărm? Când se va întâmpla, va arăta ca sinucidere sau accident.”

— Lucrarea Călătorului, nu?

„Va fi interesant de văzut dacă aceste zvonuri circulă. Spre deosebire de Oxlade, nu cred că acea veche legendă este o problemă. Aducă dramă. Îmi dă o anumită mistică.”

Sam se clătină puțin. Arthur strânse strânsoarea.

„A mă împinge de pe o stâncă este îngrijit și ordonat. Nu dezordonat ca ceea ce i-ai făcut lui Oxlade. Sunteți din ce în ce mai bun la astfel de lucruri.”

Ochii lui Arthur străluciră. „Oxlade m-a înfuriat.”

Sam dădu din cap în semn de înțelegere solemnă. „Ai pierdut controlul. Ești la fel de nebun ca soția ta.”

Fața lui Arthur se răsuci. „Taci.”

„Ți-a plăcut să folosești ciocanul pe Oxlade?” întrebă Sam.

„A fost foarte satisfăcător”, a spus Arthur. „Dar nu va fi la fel de satisfăcător ca să te privești trecând peste stâncă.”

„Nu am chef să sar de pe o stâncă”, a spus Sam.

„O vei face când va veni momentul. Vei crede că zbori. O adevărată experiență în afara corpului.”

— Din cauza amelioratorului pe care l-ai folosit pentru a-mi îngriji scotch-ul și sifonul?

„Exact. Trebuie să ai halucinații ca un nebun până acum.”

„Nu chiar.” Sam a încetat să-și stăpânească cuvintele. „Nu pot să spun că am fost impresionat de detectivul lui Dashiell Hammett din *The Maltese Falcon*, dar am înțeles câteva indicații. Principala este că este o idee proastă să bei un cocktail pe care tipul rău îl fixează pentru tine. Totuși, dacă îl bei, asigură-te că știi ce conține el.”

„Ce vrei să spui?” șuieră Arthur.

— Am găsit sticla de colonie a lui Oxlade înainte să o faci tu, spuse Sam. „Am golit medicamentul în chiuvetă, am clătit sticla și am umplut-o din nou cu apă de la robinet.

Inodor și incolor. Arată exact ca medicamentul amplificator. Am găsit sticla și jurnalul când ți-am spart seiful aseară. I-a lăsat pe amândoi acolo pentru a vă pune la cale. N-a trebuit să o pună pe Maggie să facă un vis lucid. Am mințit despre asta. Am primit răspunsurile la modă veche – le-am căutat.”

Arthur îi eliberă brațul lui Sam și făcu câțiva pași înapoi. A ridicat pistolul. "Minți."

„Soția ta a fost expertă în sedative și narcotice, pentru că obișnuia să lucreze pentru un medic, dar potențatorul este singurul medicament cu care ești familiarizat. De asemenea, erai convins că îl poți folosi pentru a obține răspunsuri. M-am gândit că nu vei putea rezista să-mi dai o doză din chestii când ai reparat băuturile.

„Crezi că ești atât de deștept?”

„Nu, dar am o intuiție destul de bună. Nu infailibil, dar bun.”

Arthur se dădu înapoi câțiva pași. „Ești un om mort.”

A apăsă pe trăgaci. Se auzi un clic distinct, urmat de alte câteva clicuri, în timp ce smuci din trăgaci din nou și din nou.

Detectivul Brandon și doi ofițeri în uniformă au apărut pe terasă și au trecut prin ușile deschise.

— Va fi suficient de prostiile astea, spuse Brandon. „Arthur Guilfoyle sau Arthur Ellis sau cum naiba te cheamă, ești arestat pentru uciderea doctorului Emerson Oxlade și tentativa de ucidere a lui Sam Sage. Vor mai fi și alte acuzații, dar despre asta vom vorbi mai târziu.”

Arthur se uită la Sam, uluit. "Cum?"

— Am găsit pistolul în sertarul biroului tău când am căutat aseară în biroul tău, spuse Sam. „Mi s-a părut o idee bună să scoți cartușele. Eram destul de sigur că nu te vei gândi să verifici pistolul, pentru că ești neglijent și impulsiv. Nu e bine cu detalii.”

urlă Arthur, un țipăt primar de furie. S-a smucit din strânsoarea ofițerilor, a apucat pokerul de fier de pe standul de pe vatră și l-a atacat pe Sam.

— La naiba, spuse Sam. "Nu din nou."

S-a aruncat pentru covor. Pokerul a lovit aerul deasupra capului. Arthur a fost dezechilibrat când și-a ratat ținta. A încercat frenetic să-și revină și să balanseze pokerul. Sam i-a apucat una dintre glezne și l-a smuls din picioare. A aterizat greu pe podea cu gresie.

Ofițerii l-au prins și l-au pus în cătușe.

Brandon se uită la Sam. „Ai spus că șansele sunt bune că va încerca să alerge pentru asta când și-a dat seama că a pierdut controlul asupra situației astăzi. Nu pare că așa s-a întâmplat.”

„Ce pot să-ți spun?” Sam și-a dat jos pantalonii și și-a îndreptat cravata. „A fost un caz prost de la început.”

„Poate că ar trebui să rămâneți cu munca de divorț.”

„Am fost sfătuit să nu accept acele locuri de muncă.”

„Da?” Brandon îl privi. "Care ți-a spus că?"

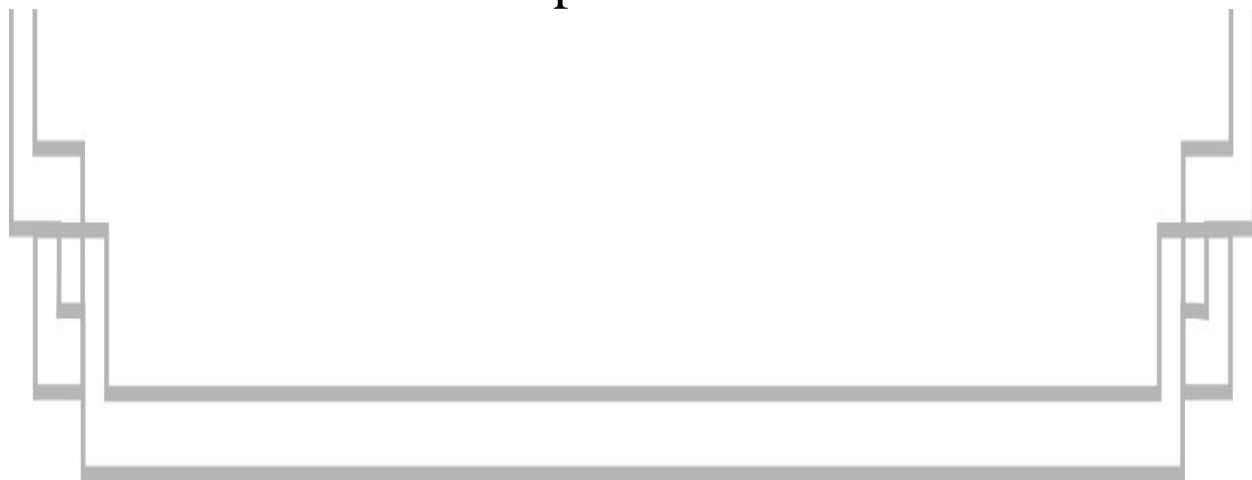
„Mătușa Cornelia”.

Brandon dădu din cap. „Soția mea spune că nu poți greși cu sfatul mătușii Cornelia.”

OceanofPDF.com

Capitolul 49

Wce este cu tine și cu mobilierul de uz casnic?” întrebă Maggie. „Mai întâi un coatrack și acum un poker.”

— Nu sunt sigur ce se întâmplă, spuse Sam. Bău niște ceai cu gheață și se așeză mai adânc în pernele șezlongului. „Dar când ne întoarcem la Adelina Beach, cred că voi scăpa de orice obiect care ar putea fi folosit pentru a-mi sparge craniul. Nu are rost să-ți asumi riscuri.”

Stăteau întinse unul lângă altul pe terasa privată a unei vile pentru oaspeți de la legendarul hotel Burning Cove. Suita retrasă din stațiunea de lux fusese oferită prin amabilitatea lui Luther Pell, ale cărui legături se pare că nu includeau doar personalități de rang înalt din lumea interlopă, ci și conducerea hotelului.

Maggie luase decizia de a accepta invitația de a petrece câteva zile în plus în Burning Cove, iar Sam era hotărât să se bucure de fiecare minut din el. Habar n-avea ce se va întâmpla când se vor întoarce pe Adelina Beach, dar deocamdată trăia un vis din viața reală cu Maggie.

Ceața dimineții se arsese. Mirosul citricelor se răspândi pe briza caldă. Palmierii umbriau terenul. El și Maggie aveau rezervări pentru cina la restaurantul hotelului. Mai târziu aveau să ia un taxi până la Paradise Club, unde s-au alăturat lui Luther Pell și Raina Kirk pentru băuturi și dans.

Aceasta a fost fantezia vieții din California de Sud, visul studiourilor și stațiunilor și agențiilor de turism vândute în restul țării și lumii. Era, se gândi Sam, o fantezie al naibii de bună – părea reală – dar nu ar fi funcționat fără femeia de lângă el.

Viața era bună – deocamdată. Dar viitorul era în Adelina Beach și nu era sigur la ce să se aștepte când realitatea va coborî. Trebuia să găsească o modalitate de a o ține pe Maggie aproape. Avea nevoie de un plan.

Maggie își luă paharul cu ceai cu gheață. „Spune-mă psihic, dar am impresia că întâlnirea ta nefericită anterioară cu mobilierul – incidentul cu haine – este oarecum legată de motivul pentru care ai decis să deschizi o agenție de investigație privată în Adelina Beach.

— Ghici norocos, spuse el.

— Intuiție, spuse ea.

„Bine, poate intuiția.”

„Ți-am spus cum am ajuns pe plaja Adelina. Ai chef să-mi spui cum ai ajuns acolo?”

A tăcut pentru o clipă, sortând fragmentele din trecut pe care le-a păstrat în podul său mental personal.

„Este dezordonat”, a avertizat el.

„La fel a fost și povestea mea, dacă vă amintiți.”

„Ți-am spus că obișnuiam să fiu polițist de omucideri în LA. Am condus o echipă mică care a salvat o femeie care fusese răpită pentru răscumpărare. Elizabeth era fiica unui industriaș bogat. După aceea a decis că sunt un erou. Mi-a plăcut să fiu unul. Nu a stricat că era frumoasă, plină de farmec și incitantă.”

— Voi doi v-ați îndrăgostit?

„Sau ceva care se simțea ca dragoste. Părinții ei s-au opus, desigur. Nici ai mei nu erau tocmai entuziaști. Am fugit la Reno să ajungem căsătorit. A fost o greseala. Familia ei era furioasă. Erau siguri că sunt după banii ei.”

„Ce zici de familia ta?”

„Părinții mei au o fermă în statul Washington, chiar lângă Walla Walla. Sunt mari la bun simț. Ei știau că căsătoria se îndrepta spre dezastru, dar după ce fapta a fost făcută au încercat să le susțină. Lucrurile au început să se destrame chiar de la început. A devenit rapid evident că nu mă potrivesc cu mulțimea din înalta societate a lui Elizabeth și ea nu a aprobat slujba mea.”

„S-a îndrăgostit de un erou și apoi a descoperit că eroii vin cu o latură a realității”, a spus Maggie. „Ai fost fermecat de frumoasa prințesă pe care ai salvat-o și apoi ai aflat că și prințesele sunt oameni adevărați.”

„Sună ca un editorialist de sfaturi”, a spus el.

— Da, nu?

„Lucrurile au trecut de la fantezie la realitate în câteva luni. Elizabeth a vrut să renunț la slujba mea și să ocup un post în compania tatălui ei. am refuzat. Nu mă puteam vedea stând într-un birou toată ziua lucrând la bugete, marketing, contracte și toate celelalte lucruri care merg cu afaceri. Părinții lui Elizabeth au insistat să ne dea o casă foarte frumoasă, foarte mare. Elizabeth mi-a refăcut garderoba ca să nu o fac de rușine la întâlniri sociale.”

Maggie a zâmbit. „Dar oricum ai reușit să faci asta.”

A ridicat un deget. „Încă o presupunere norocoasă. După cum spuneam, lucrurile au continuat pe o traiectorie descendentă. Apoi m-am înșelat cu cazul Chichester. Mai asculți? Anunță-mă dacă te plictisesc.”

— Sunt captivată, spuse Maggie.

„De ce?”

„Sunt mereu intrigat de drama, reală sau fictivă. Defect de caracter.”

— Pentru că ești scriitor?

„Da. Și nu încerca să-mi spui că nu ai aceeași ciudatenie.”

El întoarse capul să se uite la ea. „Ce te face să spui asta?”

„Simplu. Ai devenit polițist, iar acum ești detectiv privat. Vorbiți despre căi de carieră care se concentrează pe drama umană. Ceea ce ne deosebește de ceilalți oameni este că suntem forțați să găsim răspunsuri și să remediem problemele care creează drama. Vrem să îndreptăm cumva lucrurile. Încerc să o fac în scrisul meu. O faci de fiecare dată când iei un caz.”

Se gândi la asta pentru o clipă lungă. „Nu m-am gândit la asta”

„Continuați cu povestea voastră.”

„Nu mai sunt multe de spus. Am fost repartizat la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Bloody Scarf Murders. Ucigașul și-a tăiat victimele până la moarte cu un cuțit, le-a înmuiat eșarfele în sânge și le-a legat de gâtul femeilor.”

„Îmi amintesc titlurile”, a spus Maggie.

„Au fost mulți după ce l-am arestat pe Chichester. A ieșit pe cauțiune în câteva ore. Familia era furioasă. A reușit să găsească adresa casei în care locuisem cu Elizabeth. El a plănuțit să o ucidă. A fost ideea lui de a mă pedepsi. Dar până atunci se mutase înapoi în conacul părinților ei. Eram singurul din casă. Chichester a venit după mine în schimb. Avea un cuțit. A fost o luptă. Am folosit haina ca să mă apăr. Până la urmă ne-am luptat pentru controlul blestematului. Am castigat.”

— Asta explică de ce nu am reușit să aleg sursele umbrelor de pe șină, spuse Maggie, părând mulțumită. „V-ați descurcat amândoi în timpul luptei.”

A lăsat asta să plece. „Elizabeth a mers la Reno. M-am mutat din casă. Șase săptămâni mai târziu am divorțat. Mi-am luat ultimul salariu și m-am mutat la Adelina Beach. A luat garderoba și șinalul cu mine. Asta e, toată povestea și dacă se termină într-o revistă de confesiuni sau în acel roman pe care îl scrii...”

„Ți-am spus, schimb mereu numele pentru a-i proteja pe nevinovați.”

„Într-un fel, asta nu mă liniștește.”

Ea a zâmbit. „Dar nu te sperie lumina zilei.”

„Nu fi prea sigur de asta.”

— Nu te sperii, nu?

„Se pare că îmi amintesc că ți-am spus că ai fost dur cu nervii.”

— Dar ai nervi de oțel.

„Poate nu oțel.”

Maggie îl privea, cu ochii imposibil de citit în spatele ochelarilor de soare. „Pentru înregistrare, nici tu nu mă sperii.”

Și-a pus paharul pe masă, s-a așezat pe marginea șezlongului, a întins mâna și a folosit ambele mâini pentru a-și scoate ochelarii de soare. Nu era nici un răs în ochii ei. Era intenționată. Serios. Determinat.

„Ce ar trebui să însemne asta?” el a spus.

„Înseamnă că am încredere în tine.”

„Asta e bine”, a spus el. "Este foarte frumos."

"Grozav?"

„Cât mai departe. Speram la mai mult.”

Ea îi atinse mâna. „Cât mai mult?”

El o prinse de degete. „Te iubesc, Maggie. Știu că e prea devreme să spun asta. Ai nevoie de timp. Dar sper – visez – că poate te vei putea îndrăgosti de mine într-o zi.

Ochii ei străluceau. "Ai intarziat."

"Prea târziu?"

— Sunt deja acolo, spuse ea. „Am început să mă îndrăgostesc de tine în ziua în care te-am angajat.”

„Maggie.”

Se ridică în picioare și o trase de pe șezlong. El și-a cuprins brațele în jurul ei și a sărutat-o acolo, în lumina caldă și aurie a soarelui din California. Când ea a răspuns, el a știut că nu mai era prins într-un vis. Maggie era reală. Dragostea era reală.

După un timp, el a îndepărtat-o cu blândețe de el și a îndemnat-o să înțeleagă ce avea să spună.

„Doar ca să știi, i-am cerut Rainei Kirk să mai dea câteva telefoane”, a spus el.

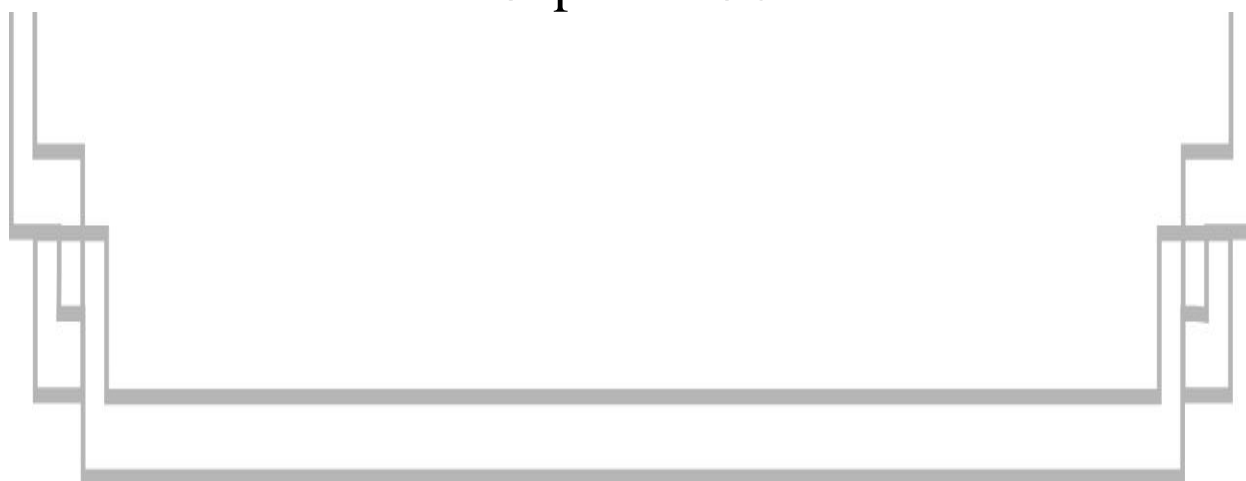
Maggie îl privea, cu ochii umbriți de curiozitate și îngrijorare.

"De ce?" ea a spus.

El i-a spus ei.

Capitolul 50

Maggie încă plutea pe un val de bucurie mai târziu în acea seară, când ea și Sam s-au alăturat Rainei Kirk și Luther Pell în cabina privată a lui Pell la Paradise Club. Ziua fusese perfectă, iar noaptea se dovedea a fi și mai bună.

Masa, situată la mezanin, avea vedere la etajul principal al clubului. Scena plină de farmec era acoperită în umbre intime. Bila de oglindă de deasupra ringului de dans a dus cuplurile în picături de lumină cu bijuterii. Orchestra a cântat un cântec de torță.

Maggie se bucura de cocktail-ul ei de doamnă roz și îl asculta pe Luther Pell discutând despre posibilitatea de a face afaceri cu Sage Investigations când Raina i-a adus bomba.

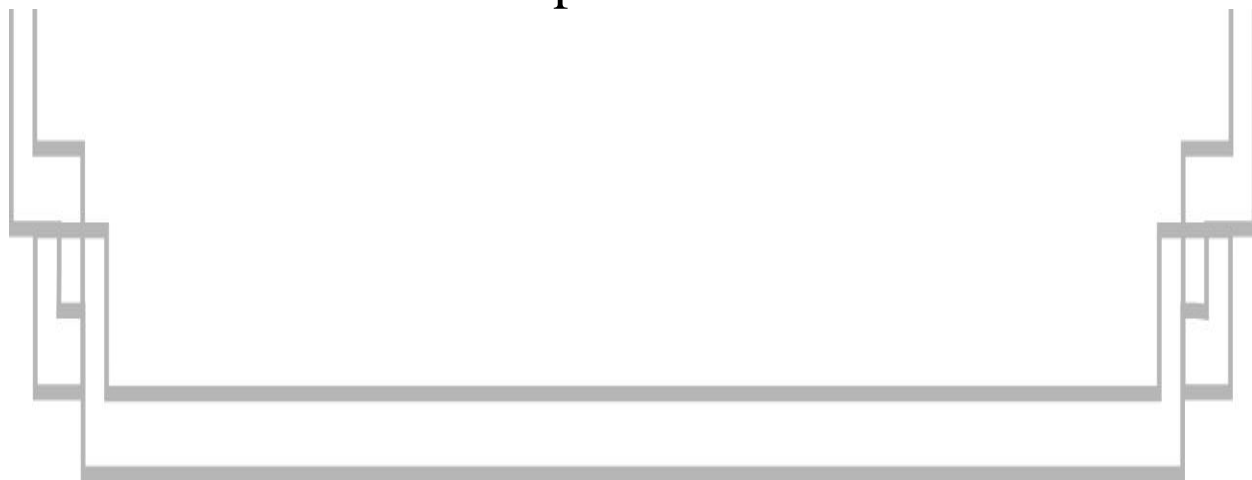
— Am dat apelurile pe care le-ai cerut, Sam, spuse Raina. „Bănuiala ta a fost corectă. Nu există nicio înregistrare în care Lillian Dewhurst s-a îmbarcat pe transatlanul pe care ar fi trebuit să fi navigat sau pe orice altă navă care a navigat în săptămâna în care a părăsit plaja Adelina. Nu am reușit să o localizez, dar sunt destul de sigur că nu se află în Pacificul de Sud.

Maggie se liniști, îngrozită. „Dragă cer. Dolores Guilfoyle a ucis-o și ea.”

— Nu cred, spuse Sam.

Capitolul 51

Lillian deschise ușa casei de pe plajă, un zâmbet trist și înțelegător ieșindu-i gura. „M-am întrebat când veți apărea voi doi. Am încercat să-mi fac curajul să te sun, Maggie. Intrați.”

Maggie și Sam au urmat-o în sufragerie. Ferestrele dădeau spre o întindere largă de nisip și spre mare dincolo. În depărtare era micul oraș Keeley Point.

— Te rog, stai jos, spuse Lillian. „Voi face ceai.”

— Te voi ajuta, spuse Maggie.

Au pregătit tava cu ceai în tăcere. Maggie știa că Lillian se compune singur, hotărând cum își va spune povestea. Nu era nicio grabă.

Când s-au întors în sufragerie, Lillian părea pregătită. S-a așezat și a turnat ceaiul.

„Cum m-ai găsit?” ea a întrebat.

„A fost brățara Societății Călătorilor Australi pe care te-am îndemnat să o arunci în ocean”, a spus Maggie. „Mi-ai spus că nu este al tău. Ai spus că este o amintire a cuiva la care ții. Era atât de multă energie întunecată atașată de el, încât am știut că i s-a întâmplat ceva rău persoanei care a purtat-o.”

Lillian oftă. „Brățara m-a legat de moartea lui Keeley Point și Virginia.”

— Sam era sigur că ești încă la țară și probabil nu departe, spuse Maggie. „A avut sentimentul că tu ești cel care a angajat-o pe Phyllis Gaines să o interpreteze pe mătușa Cornelia.”

„Nu a fost ceea ce cineva ar numi o lucrare grozavă de detectiv”, a spus Sam. „S-a rezumat la faptul că erai singura persoană care știa că nu ai navigat niciodată în Pacificul de Sud și, de asemenea, erai singura care avea un motiv pentru a angaja o actriță șomeră să se pozeze în Cornelia.”

— Ți-ai dat seama de motivul meu? Întrebă Lillian, surprinsă.

— Răzbunare, spuse Sam.

„Am analizat dosarele tale și am găsit dosarele fiscale referitoare la această casă pe plajă”, a spus Maggie. „Părea probabil că, dacă te-ai ascunde, s-ar putea să te întorci la Keeley Point, locul de unde a început totul.”

Sam se așeză și se uită la Lillian. „Când am dat primul telefon la poliția din Keeley Point, mi s-a spus că cadavrul Virginiei Jennaway a fost găsit de o rudă care nu se mai afla în oraș. Tu ești cel care a descoperit-o pe plajă, nu-i așa?”

„Virginia a fost sora mea vitregă”, a spus Lillian. „Aceeși mamă, dar tați diferiți, așa că da, numele noastre de familie erau diferite. Virginia și cu mine am fost amândoi fascinați de vise și ne-am implicat amândoi în Societatea Călătorilor Astrali pentru o vreme.”

— Așa i-ai cunoscut pe Guilfoyle, spuse Sam.

„Îi cunoșteam drept Dolores Johnson și Arthur Ellis. Ei îl vindeau pe Ellis ca Master Master în acele zile. El a promis că îi va învăța pe oameni cum să-și folosească visele pentru a-și accesa simțurile psihice.”

„Același lucru pe care îl vindea ca și Metoda Guilfoyle”, a spus Maggie.

„Mi-am dat seama devreme că era un escroc”, a continuat Lillian. „Dar Virginia s-a îndrăgostit de el și de promisiunea lui de puteri psihice. El a sedus-o. I-a spus că este femeia visurilor lui. Nu a fost singura din Societate care l-a găsit irezistibil.”

— Și Eleanor Nevins a făcut-o, spuse Maggie.

„Am fost în LA în noaptea în care Virginia a murit”, a continuat Lillian. „Trebuia să mă alătur ei aici, la casa de pe plajă, a doua zi. Am ajuns devreme și i-am găsit cadavrul.”

— Ai bănuț că Arthur Ellis a ucis-o, dar nu ai putut dovedi asta, spuse Maggie.

— Bineînțeles că l-am învinuit, spuse Lillian. „L-am disprețuit pe acel om. Dar nici atunci nu eram sigur că el a fost cel care a comis crima. Cu siguranță era capabil să o drogheze. A folosit intensificatorul lui Oxlade asupra noastră în timp ce pretindea că ne învață cum să ne deschidem căile psihice. Am urât lucrurile. De aceea am renunțat la Societate. Dar dacă el ar fi fost cel care a ucis-o pe Virginia, părea mai probabil că el ar fi sugrumat-o sau ar fi împins-o de pe o stâncă.

— Pentru că este genul impulsiv, spuse Sam.

— Da, spuse Lillian. „Înecul mi-a părut mai mult. . . complicat, dacă știi ce vreau să spun.”

— Știu exact ce vrei să spui, spuse Sam.

„Știai că nu poți dovedi niciodată că Virginia a fost ucisă”, a spus Maggie. „Când ți-ai dat seama că Guilfoyle sunt aceiași oameni care înființaseră operațiunea Dream Master în Keeley Point?”

„Când fotografia cu ei a apărut în *Adelina Beach Courier*, i-am recunoscut ca fiind aceiași escroci pe care îi cunoșcusem ca Dolores Johnson și Arthur Ellis”, a spus Lillian. „Era evident că lansau o escrocherie și mai mare cu Metoda Guilfoyle. Și apoi au anunțat că Oxlade va ține o prelegere invitată în timpul conferinței de deschidere a Institutului.”

„Ți-ai dat seama că cei trei lucrau din nou împreună”, a spus Sam. „Și pentru câteva zile aveau să fie într-un singur loc în Burning Cove.”

„Tot ce m-am putut gândi a fost că am avut în sfârșit ocazia să-i pedepsesc pe toți trei pentru ceea ce i-au făcut Virginiei. m-am prefăcut Rezervă călătoria pe ocean, astfel încât Maggie să nu afle ce am de gând să fac.” Lillian se uită la Maggie. „Nu am vrut să fii implicat în niciun fel. Mi-ai făcut totul ușor pentru că ai decis deja să nu participi la conferință.”

— Pentru că am aflat că Emerson Oxlade va fi acolo, spuse Maggie.

Lillian închise ochii pentru scurt timp. Când le-a deschis, a fost o strălucire de lacrimi. „Nu am avut nicio intenție să ucid pe cineva. Am vrut doar să-i pedepsesc pe cei trei oameni groaznici. Nu eram deloc sigur că planul meu va funcționa, dar a trebuit să încerc.”

— Ți-a trecut prin cap că mătușa Cornelia ar putea avea puterea de a eticheta Metoda Guilfoyle ca o fraudă, spuse Sam.

„Dacă mătușa Cornelia și-ar sfătui miile de cititori fideli să nu se lase păcăliți de Guilfoyle, ar face mult rău Institutului”, a spus Maggie. „Dacă s-a mișcat rapid și a lovit chiar de la început, era șansa ca afacerea să fie distrusă înainte de a începe să funcționeze, înainte să atragă atenția celebrităților. Reputația lui Oxlade ar fi scăzut odată cu cea a familiei Guilfoyle.

„Încă nu știu dacă ar fi funcționat”, a spus Lillian. Gura i se răsuci într-un zâmbet lipsit de umor. „Au fost în afacerea cu vise și droguri și nimic nu se vinde mai bine. Cu toate acestea, am decis să încerc.”

„Totuși, ai avut o problemă, pentru că știai că Oxlade și Guilfoyles te vor recunoaște dacă ai apărea la conferința din Burning Cove”, a spus Maggie. — Așa că ai angajat-o pe Phyllis Gaines să joace rolul mătușii Cornelia.

„S-a dovedit a fi o greșeală, evident.” Lillian clătină din cap. „Actori”.

„Phyllis a intrat cu adevărat în rolul ei, iar următorul lucru pe care îl știai, vestea că celebra mătușă Cornelia a fost văzută petrecând la cel mai tare club de noapte din Burning Cove a apărut în ziare”, a spus Sam.

„Am fost uluită”, a spus Lillian. „Am subestimat fascinația publicului față de mătușa Cornelia. Când fotografia lui Phyllis la Paradise Club a devenit națională, tot ce am putut face a fost să sper că nu vei observa, Maggie, sau, dacă ai face-o, ai încredere că nu ai încerca să o confrunți. La urma urmei, știai că nu poți dovedi că nu este mătușa Cornelia fără să-mi dezvălui identitatea reală.”

„Nu puteam ignora impostorul sau amenințarea cu șantajul”, a spus Maggie. „Trebuia să fac ceva.”

Lillian îi aruncă un zâmbet ironic. — Pentru că ești Maggie.

— Da, spuse Sam. Schimbă o privire înțelegătoare cu Lillian. — Pentru că ea este Maggie.

Maggie se uită la el. El a ignorat-o.

„Am urmărit știrile de la Burning Cove cât am putut de bine în ziarul Keeley Point”, a continuat Lillian. „Când am citit că o femeie a murit la conferință, nu am știut ce să cred. A fost doar un titlu minuscul, așa că mi-am spus că nu are nimic de-a face cu planul meu. Apoi vestea că mătușa Cornelia fusese demascată ca o impostoare și a părăsit orașul. Asta a făcut prima pagină aici. Era și la radio. Phyllis era acasă până atunci. Am sunat-o și mi-a spus că a

fost confruntă cu un detectiv privat de pe plaja Adelina. Ea a spus că era o femeie cu el. Descrierea ți se potrivea, Maggie.

„Ți-ai dat seama că sunt în Burning Cove și nu eram singură”, a spus Maggie. „Am adus cu mine un detectiv privat.”

„Știam că am pierdut controlul asupra situației”, a spus Lillian.

— Nu te simți rău, spuse Sam. „Asta se întâmplă des în jurul lui Maggie. Te obișnuiești.”

Maggie îi aruncă o privire represivă. Sam era nevăzut.

„Următorul lucru pe care îl știu, Oxlade este mort și Guilfoyle au fost arestați”, a spus Lillian. „Îmi pare atât de rău că ai fost târât în mizerie, Maggie. Te rog să mă crezi când spun că nu am intenționat niciodată să fii pus în pericol.”

— Știu asta, spuse Maggie. „Guilfoyle și Oxlade și Institutul au fost în flăcări și oameni au murit, dar nu din cauza a ceea ce ai făcut sau nu ai făcut. S-au autodistrus cu ajutorul unui șantajist pe nume Beverly Nevins.”

„Uciderea Virginiei Jennaway a aprins o figură de lungă ardere”, a spus Sam. „A durat ceva timp pentru ca explozia să aibă loc, dar în cele din urmă a făcut-o.”

Lillian se uită la el. „Nu m-am gândit la asta așa. Este aproape suficient pentru a face pe cineva să creadă în Călător. El va uide pentru tine, dar există un preț.”

— Amândoi știm că nu există un astfel de spirit precum Călătorul, spuse Maggie.

„Mi-a fost frică să mă întorc pe Adelina Beach”, a spus Lillian. Se uită la Maggie. „Nu te-aș putea înfrunta. M-ai eliberat de coșmarurile mele, te-am mințit și aproape te-am ucis. Nu știam ce să fac. Dar în adâncul meu simțeam că mă vei găsi și va trebui să explic totul.”

— Și acum ai, spuse Maggie. „Așa că nu te mai îngrijora. Cititorii tăi au nevoie de tine. Este timpul să vii acasă la Adelina Beach și să te întorci la muncă. Te-ai născut să scrii rubrica Dragă mătușă Cornelia.”

— Pare un sfat bun, dacă mă întrebi pe mine, spuse Sam.

Ochii lui Lillian străluceau de lacrimi. Ea a zâmbit cu un zâmbet tremurător.

„Da, da”, a spus ea. S-a ridicat în picioare. „Mă duc să împachetez”.

Maggie a zâmbit. „Uneori, oamenii chiar acceptă sfaturi bune.”

Lillian făcu o pauză. „Probabil că nu este treaba mea, dar cred că ar trebui să vă spun că ceva despre voi doi mi se pare foarte corect.”

Sam era amuzat. — Ai un sfat pentru noi, mătușă Cornelia?

— Nu cred că ai nevoie de el, spuse Lillian. „Am impresia că deja te-ai dat seama singur.”

Sam se uită la Maggie. „Da, avem.”

Maggie se ridică. „Te ajut să faci bagajele. Este o călătorie lungă până la plaja Adelina. Ar trebui să plecăm la drum.”

„Care e graba?” spuse Lillian.

„În primul rând, vreau să mă întorc la romanul meu”, a spus Maggie. „Am fost departe de el de prea mult timp. Am atât de multe idei noi pentru personaje și pentru intriga.”

Sam se cutremură. „Cuvinte care trimit fiori de groază pe șira spinării.”

Maggie râse, bucuria și certitudinea stârnindu-i simțurile. „Există un alt motiv pentru care trebuie să mergem acasă. Eu și Sam avem o întâlnire la tribunal în câteva zile. Multe de făcut pentru a pregăti nunta.”

Lillian o privi cu înțelegere și ceva asemănător cu mirarea.

"Te căsătorești?" ea a întrebat. „Tu dintre toți oamenii?”

"Desigur." Maggie îi zâmbi lui Sam. „Mi-am găsit eroul – un bărbat căruia nu se teme de mine sau de visele mele.”

Sam râse și se ridică în picioare. El se duse spre locul în care stătea ea și își trecu gura ușor, intim, peste a ei.

„Te iubesc, dar nu sunt complet neînfricat”, a spus el. „Voi conduce pe drumul de întoarcere la plaja Adelina.”

Maggie îl bătu pe braț și se uită la Lillian. „Bietul Sam are un stomac delicat. Se îmbolnăvește ușor cu excepția cazului în care el este cel care se află la volan.”

Lillian i-a zâmbit lui Sam un înțelegător. "Înțeleg."

„Sam nu este cel mai interesant șofer din lume, dar poți avea încredere în el că te va duce la destinație”, a spus Maggie.

„Asta e tot ce contează, nu?” spuse Lillian. „Încrederea este totul.”

"Absolut." Maggie i-a zâmbit lui Sam și a fost încălzită de căldura din ochii lui. "Este totul."

Despre autor

Amanda Quick este un pseudonim pentru Jayne Ann Krentz, autoarea, sub diferite pseudonime, a peste cincizeci de bestselleruri *din New York Times* . Există peste 35 de milioane de exemplare ale cărților ei tipărite. Ea este, de asemenea, autoarea romanelor Ladies of Lantern Street și a seriei Arcane Society.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Ce urmează pe
lista ta de lectură?***

**Descoperă următoarea ta
mare lectură!**

Obține selecții personalizate de cărți și știri actualizate despre acest autor.

Inscribe-te acum.

139875639

OceanofPDF.com